

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 25 / IV legislatura / Segon període

Dijous, 22 d'octubre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 15

Tercera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les onze del matí i nou minuts.

Debat general sobre la situació de la indústria a Catalunya a sol·licitud del M. H. Sr. President de la Generalitat (Reg. 2198) (Continuació.)

Propostes de resolució subsegüents al debat

Propostes de resolució del G. Socialista

Torn a favor: Sr. Riera i Olivé (S) (p. 938).

Propostes de resolució del G. P. d'Iniciativa per Catalunya

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 940).

Propostes de resolució del G. P. Popular

Torn a favor: Sra. Montserrat (P) (p. 942).

Propostes de resolució del G. P. de Convergència i Unió

Torn a favor: Sr. Tomàs i Riba (CiU) (p. 942).

SUMARI (2)

Propostes de resolució del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya

Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 944).

Propostes de resolució del G. Socialista

Votació de la proposta transaccional entre la proposta núm. 1 del G. Socialista i la proposta núm. 1 del G. P. de Convergència i Unió: *aprovada per 97 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions* (p. 946).

Votació de les propostes núms. 5 i 6: *rebutjades per 42 vots a favor, 62 en contra i 7 abstencions* (p. 946).

Votació de les propostes núms. 2, 3, 4 i 7: *rebutjades per 49 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 946).

Propostes de resolució del G. P. d'Iniciativa per Catalunya

Votació de les propostes núms. 3 i 6: *rebutjades per 43 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions* (p. 946).

Votació de les propostes núms. 1, 2, 4, 5, 7, 8 i 9: *rebutjades per 50 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 946).

Propostes de resolució del G. P. Popular

Votació de la proposta núm. 1: *rebutjada per 51 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 947).

Votació de la proposta núm. 2: *rebutjada per 51 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 947).

Votació de la proposta núm. 3: *rebutjada per 51 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 947).

Votació de la proposta núm. 4: *rebutjada per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 947).

Votació de la proposta núm. 5: *rebutjada per 7 vots a favor, 99 en contra i 10 abstencions* (p. 947).

Votació de la proposta núm. 6: *rebutjada per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 947).

Votació de la proposta núm. 7: *rebutjada per 7 vots a favor, 109 en contra i cap abstenció* (p. 947).

Votació de la proposta núm. 8: *rebutjada per 17 vots a favor, 99 en contra i cap abstenció* (p. 947).

Votació de la proposta núm. 9: *rebutjada per 7 vots a favor, 93 en contra i 16 abstencions* (p. 947).

Votació de la proposta núm. 10: *rebutjada per 7 vots a favor, 93 en contra i 16 abstencions* (p. 947).

Votació de la proposta núm. 11: *rebutjada per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 947).

Propostes de resolució del G. P. de Convergència i Unió

Votació de les propostes núms. 2 i 3: *aprovades per 65 vots a favor, 34 en contra i 17 abstencions* (p. 947).

Votació de la proposta núm. 4: *aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions* (p. 947).

Votació de la proposta núm. 6: *aprovada per 65 vots a favor, 28 en contra i 23 abstencions* (p. 947).

Votació de les propostes núms. 5, 9 i 11: *aprovades per 72 vots a favor, 34 en contra i 10 abstencions* (p. 947).

Votació de les propostes núms. 7, 8, 10 i 12: *aprovades per 72 vots a favor, 28 en contra i 16 abstencions* (p. 948).

Propostes de resolució del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya

Votació de la proposta núm. 1: *rebutjada per 16 vots a favor, 100 en contra i cap abstenció* (p. 948).

Votació de les propostes núms. 3, 4, 5 i 7: *rebutjades per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 948).

Votació de la proposta núm. 2: *rebutjada per 23 vots a favor, 93 en contra i cap abstenció* (p. 948).

Votació de les propostes núms. 8 i 9: *rebutjades per 16 vots a favor, 93 en contra i 7 abstencions* (p. 948).

Votació de la proposta núm. 10: *rebutjada per 16 vots a favor, 100 en contra i cap abstenció* (p. 948).

Votació de la proposta núm. 11: *rebutjada per 23 vots a favor, 93 en contra i cap abstenció* (p. 948).

Designació de tres membres del Consell Consultiu (art. 3.1.a, de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu) (Punt quart de l'ordre del dia.)

El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 948).

El secretari segon llegeix l'article 3 de la Llei 1/1981 i el nom dels candidats al Consell Consultiu (p. 948).

Votació: *són elegits el Sr. Joaquim Borrell i Mestre per 101 vots, el Sr. Francesc Fernández de Villavicencio i Arévalo per 100 vots i el Sr. Josep Antoni González i Casanova per 101 vots* (p. 948).

Elecció del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (art. 4 de la Llei 10/83, del 30 de maig, de creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels Serveis de Radiodifusió i Televisió de la Generalitat de Catalunya) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

El president (p. 949), el Sr. Clotas (S) (p. 949), el Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 949), el Sr. Saura (IC) (p. 949), el Sr. Curto i Casadó (P) (p. 949), el Sr. Escudé (CiU) (p. 949) i el Sr. Clotas (S) (p. 950) intervenen per una qüestió d'ordre.

El secretari segon llegeix l'article 4.1 de la Llei 10/1983 i el nom dels candidats al Consell d'Administració de la CCRTV (p. 950).

Votació: són elegits la Sra. Immaculada Cardona i Martínez per 102 vots, el Sr. Lluís de Carreras i Serra per 98 vots, el Sr. Salvador Coromina i Romagosa per 102 vots, el Sr. Pere-Oriol Costa i Badià per 97 vots, el Sr. Jordi Garcia-Soler per 96 vots, el Sr. Garrell i Pubill per 100 vots, el Sr. Ramon Goicoechea i Utrillo per 92 vots, el Sr. Joan Antoni Sàenz i Guerrero per 95 vots, el Sr. Benet Tugues i Boliart per 102 vots i el Sr. Jaume Vilalta i González per 99 (p. 950).

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre la informació institucional dels límits del Principat de Catalunya en els accessos per carretera (Reg. 377)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 950).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 950).

Pregunta al Consell Executiu sobre possibles ajuts per als estudiants universitaris de comarques d'alta muntanya (Reg. 690)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 951).

Resposta: Conseller d'Ensenyament (p. 951).

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions d'inici i acabament de les obres de construcció del CAP de Bellvitge Sud (Reg. 1408)

Formulació: Sr. Corbacho (S) (p. 951).

Resposta: Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 951).

Pregunta al Consell Executiu sobre si hi ha cap relació econòmica i institucional entre la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona i la seu de Convergència i Unió a Cornellà de Llobregat, pel que fa a cursos de formació per a dones (Reg. 1660)

Formulació: Sr. Corbacho (S) (p. 952).

Resposta: Conseller de Treball (p. 952).

Repregunta: Sr. Corbacho (S) (p. 952).

Segona resposta: Conseller (p. 952).

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions previstes en el Pla de sanejament del riu la Muga (Reg. 3540)

Formulació: Sra. Mayol (IC) (p. 952).

Resposta: Conseller de Medi Ambient (p. 953).

Repregunta: Sra. Mayol (IC) (p. 953).

Segona resposta: Conseller (p. 953).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a pal·liar les conseqüències dels aiguats en les collites de fruita seca de la comarca del Baix Camp (Reg. 3645)

Formulació: Sr. Gilabert (CiU) (p. 953).

Resposta: Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 953).

Pregunta al Consell Executiu sobre actuacions per tal de pal·liar la crisi industrial del Ripollès central i la vall del Freser (Reg. 692)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 954).

Resposta: Conseller d'Indústria i Energia (p. 954).

Repregunta: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 954).

Segona resposta: Conseller (p. 954).

Pregunta al Consell Executiu sobre la crisi de les indústries papereres (Reg. 693)

El Sr. Puigcercós (ERC) n'anuncia la retirada (p. 955).

Pregunta al Consell Executiu sobre actuacions en relació amb l'abocador de Santa Maria de Palautordera (Reg. 880)

El president n'anuncia la retirada (p. 955).

Pregunta al Consell Executiu sobre actuacions orientades a reduir l'índex d'abstenció en les eleccions autonòmiques (Reg. 1359)

Formulació: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 955).

Resposta: Conseller d'Indústria i Energia (p. 955).

Repregunta: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 955).

Segona resposta: Conseller (p. 955).

Preguntes al Consell Executiu sobre un abocador pròxim a dos centres escolars de la partida de la Serra, en el terme municipal de Mollerussa (Reg. 2075), sobre les gestions realitzades pel Departament d'Ensenyament en relació amb un abocador situat prop de dos centres escolars de la partida de la Serra, en el terme municipal de Mollerussa (Reg. 2076), i sobre si té previst de realitzar més gestions per tal de solucionar el problema d'un abocador situat prop de dos centres escolars de la partida de la Serra, en el terme municipal de Mollerussa (Reg. 2077)

Formulació: Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 956).

Resposta: Conseller d'Ensenyament (p. 956).

Preguntes al Consell Executiu sobre qui serà el responsable de la gestió d'un futur parc tecnològic agroalimentari situat en una finca rústica adquirida per l'Incasol en el terme municipal de Vila-sana (Reg. 2082), sobre qui serà el responsable de la promoció d'un futur parc tecnològic agroalimentari situat en una finca rústica adquirida per l'Incasol en el terme municipal de Vila-sana (Reg. 2083), sobre el calendari de previsions per al futur parc tecnològic agroalimentari situat en una finca rústica adquirida per l'Incasol en el terme municipal de Vila-sana (Reg. 2084), i sobre la destinació definitiva d'una finca rústica adquirida per l'Incasol en el terme municipal de Vila-sana (Reg. 2085)

Formulació: Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 956).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 957).

Repregunta: Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 958).

Segona resposta: Conseller (p. 958).

Preguntes al Consell Executiu sobre les condicions necessàries per tal que la Direcció General de Transports de la Generalitat assumeixi la titularitat de la línia de ferrocarril Lleida - la Pobla de Segur (Reg. 2159) i sobre si té previst de sol·licitar la transferència de la línia de ferrocarril Lleida - la Pobla de Segur (Reg. 2160)

Formulació: Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 959).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 959).

Repregunta: Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 960).

Segona resposta: Conseller (p. 960).

El Sr. Riera i Olivé (S) intervé per al·lusions (p. 960).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts.

Presa en consideració de la Proposició de llei de competències per a l'aprovació de plans urbanístics (Reg. 1840) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Armet (S) (p. 960).

Posició dels grups: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 963), Sr. Farrés (IC) (p. 963), Sr. Morera (ERC) (p. 965) i Sr. Pont (CiU) (p. 966).

Votació: rebutjada per 46 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 966).

Presa en consideració de la Proposició de llei de suspensió de l'aplicació del cànon d'infraestructura hidràulica i de l'increment de tarifa de sanejament (Reg. 1841) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S) (p. 966).

Posició dels grups: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 968), Sr. Saura (IC) (p. 968), Sr. Benach (ERC) (p. 969) i Sr. Esteve i Abad (CiU) (p. 970).

Votació: rebutjada per 39 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 971).

Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del comissionat per a la prevenció i l'actuació sobre la droga (Reg. 2233) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Font (S) (p. 971).

Posició dels grups: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 974), Sra. Mayol (IC) (p. 974), Sr. Reguant (ERC) (p. 976) i Sr. Padrós (CiU) (p. 976).

Votació: rebutjada per 39 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 977).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el transport per carretera (Regs. 3780 i 4522) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Corbacho (S) (p. 977).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 978).

Rèplica: Sr. Corbacho (S) (p. 980).

Contrarèplica: Conseller (p. 981).

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la retirada del punt catorzè i demana l'assentiment de la cambra per a posposar els punts dotzè i setzè de l'ordre del dia (p. 982).

SUMARI (5)

InterpeHació al Consell Executiu sobre la redacció d'un pla integral de les terres de l'Ebre (Regs. 2529 i 2638) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

La Sra. Vandellós (S) n'anuncia la retirada (p. 982).

Modificació de l'ordre del dia

El president demana l'assentiment de la cambra per a posposar el punt onzè de l'ordre del dia (p. 982).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de la sanitat penitenciària (Reg. 3585) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Font (S) (p. 982).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general penitenciària (Reg. 3584) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Oliart (S) (p. 982).

Resposta conjunta: Conseller de Justícia (p. 986).

El Sr. Oliart (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 988).

El conseller continua la resposta conjunta (p. 988).

Rèpliques: Sr. Font (S) (p. 989) i Sr. Oliart (S) (p. 990).

Contrarèplica conjunta: Conseller (p. 991).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el patrimoni cultural de Catalunya (Reg. 3108) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Fuentes (IC) (p. 992).

Resposta: Conseller de Cultura (p. 994).

Rèplica: Sr. Fuentes (S) (p. 995).

Contrarèplica: Conseller (p. 996).

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 15.3

La sessió es reprèn a les onze del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Debat general sobre la situació
de la indústria a Catalunya
(Continuació)**

D'acord amb l'article 124.2 del Reglament, per a la defensa de les resolucions presentades s'ha establert el següent ordre d'intervenció: en primer lloc, el Grup Parlamentari Socialista; en segon lloc, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; en tercer lloc, Grup Parlamentari Popular; en quart lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, en darrer lloc, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Hi ha per a cada proposta un torn a favor i, facultativament, un torn en contra.

Una vegada defensades totes les propostes, es procedirà a la votació pel mateix ordre, i, finalment, hi haurà possibilitat d'explicació de vot.

Per consegüent, el Grup Parlamentari Socialista... Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, les propostes de resolució que presentem el Grup Socialista lògicament són coherents amb la valoració que vam fer de la situació de la indústria a Catalunya, la qual, per a nosaltres —i com vam dir— té dos aspectes importants que posen de relleu aquesta situació: d'una banda, l'increment dels desequilibris territorials —ho vam estar argumentant el dia d'ahir— i, d'altra banda, una lenta però creixent pèrdua del dinamisme del sector industrial.

Per tant, nosaltres pensem —i hem presentat unes resolucions en aquesta orientació— que hem d'aprofitar tots els marcs d'actuació que ens permet el nostre marc estatutari, que són tots, senyores i senyors diputats, tots pràcticament, llevat de la política fiscal i la política monetària, amb la importància lògica que té i d'incidència, però que són tota la resta d'aspectes de factors que poden implementar i millorar les possibilitats de la nostra indústria a Catalunya.

Per tant, són, doncs, resolucions consegüents amb aquesta valoració, per intentar, doncs, millorar la competitivitat de la indústria catalana i evitar el que hem anomenat una Catalunya «a dues velocitats». Per això proposem aquestes set resolucions, la primera de les quals, molt breument, pretén que el Parlament aprovi instar el Govern per a l'elaboració d'un pla de desenvolupament industrial per a Catalunya, amb la participació de les institucions econòmiques, financeres i els agents econòmics socials, per tal d'intentar consensuar, per tal d'intentar

posar un marc de col·laboració a aquest Pla de desenvolupament industrial per a Catalunya.

Per tant, és una proposta que els punts que la desenvolupen i com a elements fonamentals suposen els següents aspectes: consensuar els altres objectius de política econòmica industrial que fa falta per al país, concretar els instruments a utilitzar —com vam dir ahir— per tal de fer possible el desenvolupament d'actuacions que s'estan i que s'han de fer i acordar polítiques concretes i precises, tant pel que fa al camp de la formació en el seu ample nivell, tant ocupacional com professional, com tècnic, universitari, científic; accions polítiques de reequilibri territorial que, d'alguna manera, palliïn aquesta situació de desequilibri que de forma progressiva hem anat incrementant; polítiques a l'entorn dels serveis a l'empresa; polítiques a l'entorn a la xarxa de transport, la xarxa de comunicacions; la canalització de recursos financers; el suport de la petita i la mitjana empresa i, en especial, la familiar; esforç en control de qualitat i seguretat industrial; política de millora, també, de les condicions laborals dels treballadors; impulsar la renovació tecnològica i la investigació; impulsar la recerca i el desenvolupament, i, lògicament, implementar un marc de col·laboració entre les forces públiques i privades per tal d'instrumentar i fer possible tot això.

És evident que sense un esforç d'aquesta naturalesa, sense un esforç entre totes les administracions, agents econòmics i socials, públics i els privats, és impossible, senyores i senyors diputats, que el nostre país pugui superar, amb les garanties que cal que la superi, la situació que estem vivint. Aquesta seria la nostra proposta, número 1, de resolució.

La número 2, senyores i senyors diputats, es tracta que en la línia del compliment dels objectius del Pla de convergència, que ens ha d'acostar a les economies de la Unió Europea, actuïn amb rigor en la concessió dels ajuts públics a les indústries, a fi d'aconseguir la major rendibilitat social i econòmica en la concessió de subvencions, crèdits i avals. Es tracta de superar el que nosaltres hem anat criticant al llarg d'aquests anys, aquesta certa manca de rigor en l'Administració de recursos públics, que voldríem que fos corregida, més en aquests moments on, evidentment, els dèficits de la nostra Administració res ajudarien a aconseguir aquests paràmetres econòmics que facilitin el procés de convergència econòmica en el si de l'Europa comunitària.

Pel que fa a la resolució número 3, i en la necessitat d'enfortir el teixit empresarial, també proposem un esforç de col·laboració, que el Govern impulsi un esforç de col·laboració entre les diverses administracions que poden ajudar aquesta reactivació industrial i econòmica de Catalunya, tant pel que fa a l'Administració de la Comunitat Europea, com la de l'Estat, com l'Administració local.

Es tracta de ser capaços de posar en conjunt els esforços d'aquestes administracions i la col·laboració d'aquestes administracions; es tracta de poder utilitzar el capital polític que avui dia té Catalunya. En el debat sobre Maastricht varem tenir ocasió de posar de relleu l'important capital polític que avui tenim a Europa amb els nostres dirigents situats en punts clau també de la Comunitat, per tal que puguin convergir en aquest procés d'afavorir aquesta promoció de l'activitat econòmica industrial a Catalunya, que fa falta.

Pel que fa a la número 4, és una resolució que pretén impulsar el diàleg i la negociació social. Vostès coneixen que també

hem criticat que més enllà de la retòrica i de dir que hi ha taules obertes, el que és clar és que de fa més de dos anys, després que tant UGT com Comissions Obreres portessin a la taula del Consell de Treball unes valoracions de la situació econòmica que estàvem vivint i de la necessitat de posar mesures per afrontar aquesta situació, és veritat i és cert que no s'ha pogut concretar realment cap decisió del Consell Executiu concertada amb aquestes entitats socials i també les econòmiques, per tal d'afrontar aquestes situacions que s'estaven denunciant.

Per tant, proposem instar el Consell Executiu a desenvolupar un procés amb els interlocutors socials i econòmics, adreçat a l'assoliment del consens al voltant dels sectors que poden afavorir la consolidació i la millora del teixit industrial i productiu català, i la reactivació també econòmica dels territoris més afectats pel declivi industrial dels sectors industrials més representatius de la zona, com succeeix, senyors diputats —i aquí ho concretem—, al Berguedà i al Ripollès. Aquestes dues comarques, vostès..., necessiten parlar molt en aquest Parlament; des de l'any 84, 85, es van presentar proposicions no de llei de fer plans de reactivació econòmica per al Ripollès i el Berguedà. Malauradament, no ens van voler escoltar —la majoria— i la situació que estan passant aquestes comarques és producte d'aquesta irresponsabilitat, que no podem continuar repetint i que hem de superar amb la precisió d'identificar uns plans concrets que puguin tirar endavant aquestes comarques.

Per això també les concretem d'una forma molt especial, ja que són comarques que tenen situacions industrials madures i amb un gran capital d'experiència professional i laboral, que cal saber aprofitar i saber dirigir.

La proposta de resolució número 5 tracta que nosaltres valorem que les institucions de suport a la indústria que avui actuen en aquest camp, com són el Cidem, el Lgain —el Laboratori—, i també l'Idiada, tenen molts defectes en la seva gestió, i que caldria fer una política d'optimització d'aquestes entitats integrant-les en un únic institut de promoció industrial català.

Nosaltres pensem que això afavoriria les sinèrgies d'aquestes institucions, donaria un marc coherent de política industrial a aquestes institucions i facilitaria una millor gestió dels recursos econòmics, que també hi esmercem. Per això proposem en aquesta proposta que el Govern, en un termini de dos mesos, presenti un projecte de llei de creació de l'organisme autònom Institut Català de Promoció Industrial, que faci aquestes funcions d'integrar, coordinar i impulsar els diferents organismes públics de suport a la indústria existent.

La número 6, també vam parlar-ho molt ahir; el senyor conseller, evidentment, coincidia amb mi en aquesta valoració, jo també coincideixo amb ell que a la indústria catalana, la majoria dels llocs de treball que realment existeixen són a l'empresa petita i mitjana.

Nosaltres demanem que això s'expressi amb una reestructuració en el si del Departament d'Indústria i es creï una direcció general específica per a la petita i mitjana empresa. Pensem que això afavoriria moltíssim les polítiques d'atenció i de suport en aquest ampli ventall majoritari que constitueix el nostre teixit industrial.

I la número 7 i última és una acció concreta que podem realitzar a favor d'aquesta petita i mitjana empresa a Catalunya, amb les nostres competències. Vostès coneixen que de vegades petites empreses, sobretot familiars, a l'hora de fer la transmis-

sió patrimonial es troben que tenen dificultats per poder-les realitzar, per com és d'elevat l'impost de successions. Evidentment que l'impost de successions és competència fiscal i que, per tant, esdevé a l'àmbit estatal discutir els paràmetres d'aquest impost, però és evident que nosaltres a Catalunya, amb un teixit com el que tenim i amb les nostres possibilitats i competències, podem, perfectament, en aquells casos en què l'aplicació d'aquest impost posés en perill fefaent la continuïtat d'aquella petita empresa, puguem implementar els mecanismes que facin falta per intentar que l'aplicació d'aquest impost no sigui definitiu a l'hora de fer tancar aquesta petita empresa.

Per tant, voldríem que el Govern impulsés..., instar el Consell Executiu a arbitrar uns mecanismes que facin possible que, en aquells casos en què la continuïtat de l'empresa pugui veure's de manera fefaent seriosament afectada per la incidència de l'impost de successions, es puguin instrumentar les mesures més adequades per atenuar l'impacte d'aquest impost, atenent les especials característiques de les empreses familiars.

Bé, aquestes són les nostres propostes. Senyor president, si em permet, faré una mica de reflexió, de posicionament en relació amb les dels altres grups, així no hauré d'intervenir si em dóna un parell de minuts més.

El Sr. PRESIDENT: Faci-ho amb la màxima economia de temps.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Màxima economia de temps i molt breument. En primer lloc hi ha unes propostes del Grup Parlamentari Popular, de les quals nosaltres aprovarem l'1, la 2, la 3, la 4, la 6 i l'11. La resta no les podem aprovar, algunes potser amb recança, per no poder, segurament, haver tingut suficient temps com per discutir-les més en profunditat, però, en qualsevol cas, en recollim una bona part perquè també expressa, al nostre entendre, la situació en què està el teixit industrial i moltes mesures que es podrien fer com va dir ahir, molt bé, amb una brillant intervenció, la senyora Montserrat, que es podrien portar a terme des del nostre propi àmbit de govern de Catalunya.

Pel que fa a Iniciativa per Catalunya, nosaltres anunciem que votarem favorablement totes les seves propostes, llevat de l'apartat c) de la tercera, que demana la constitució d'un consell general de política industrial, que, en principi nosaltres —com hem dit abans— voldríem un institut de promoció industrial que organitzés aquest... De tota manera, no ens hi oposarem, ens abstindrem perquè també és una bona idea, una bona idea la que vostès expressen aquí, però, en qualsevol cas, nosaltres en aquest moment estem amb la visió que caldria aquest institut global.

Pel que fa a Esquerra Republicana, votarem a favor la tercera, votarem a favor la quarta, la cinquena, la sisena, la setena; la resta, lamentablement, no les podem votar a favor, perquè algunes, com vostès saben, parteixen d'altres paràmetres polítics, que nosaltres respectem, però que no compartim, i, per tant, doncs, no les podem votar.

Pel que fa a Convergència —i molt breument—, vull anunciar que, pel que fa a la proposta número 1, hi ha hagut un acostament a darrera hora, hi ha hagut una transaccional en el primer apartat en el qual nosaltres proposàvem aquest pla industrial per a Catalunya, que ara comentaré, i la resta no les votarem a favor, bàsicament per dos motius. O bé perquè donen per bones una sèrie d'actuacions que nosaltres pensem que no s'han dut

amb rigor suficient i que són les culpables de moltes de les situacions que estem vivint i, per tant, no podem acceptar la forma que introdueixen el Grup de Convergència a continuar –podríem dir-ne–; o bé perquè són requeriments al Govern central, en alguns dels quals nosaltres compartim la preocupació en aspectes fiscals a la petita empresa, per exemple, però que entenem que és en aquest marc on s'ha de discutir per tenir coneixement global del que això pot representar a tota l'estructura fiscal de l'Estat espanyol. Per tant, en aquest marc no podem donar-los suport, però sí dir-los que en alguns aspectes estem també patint, i –per dir-ho d'alguna forma o altra– compartim algunes de les afirmacions que vostès fan, sobretot pel que fa a la fiscalitat d'algunes qüestions, com hem anat dient. De tota manera, lògicament, pensem que és en aquest marc on s'ha de discutir, on hi ha tots els elements necessaris per poder resoldre i poder consensuar algunes polítiques que vostès proposen.

Votarem una que sí, que és la quarta, que és la que fa referència, senyores i senyors diputats, a implementar l'acció del Govern pel que fa a gestions prop de l'Estat i la Comunitat Europea, per intentar ampliar l'abast territorial d'algunes actuacions comunitàries a Catalunya. Pensem que aquesta és una qüestió en què hem de treballar tots, i que fóra bo que s'implementés.

Pel que fa a l'1, hem de dir, lògicament, que nosaltres hauríem volgut que haguéssim avui aprovat instar el Govern a un pla industrial per a Catalunya global, que aquest pla hauria estat també amb la disposició de consensuar-lo amb les parts econòmico-socials, que hauríem volgut també que aquest Pla s'hagués presentat al Parlament, aquí la nostra Moció era aquesta. Ara bé, nosaltres entenem que en aquest esforç d'acostament, el fet que el Govern de Catalunya, per primer cop –per primer cop– es comprometí a l'elaboració d'un pla de foment de la competitivitat de la indústria catalana per al període 93-96, nosaltres això és un element nou que valorem molt positivament. És un pla que recull pràcticament la major part de les propostes que nosaltres fèiem d'elements que haurien de compondre aquest pla i, per tant, pensem que sense perjudici que siguem..., continuem pensant que hauria estat millor que s'hagués elaborat un pla general ja consensuat i amb la col·laboració d'administracions catalanes, com la local, i també les parts socials i econòmiques. De tota manera, creiem que és un avenç, que és un pla que nosaltres seguirem amb molta atenció, que encara que al final no s'hagi pogut precisar que sigui presentat al Parlament, nosaltres esperem que el conseller es comprometí que, tan bon punt el tingui elaborat, porti al Parlament aquest Pla, a la Comissió d'Indústria, si s'escau, i puguem discutir-lo, puguem aportar-hi idees, i puguem també treballar-lo. I també esperem que aquest pla, perquè si no no tindria viabilitat, aquest pla sigui també portat al coneixement i col·laboració i consens dels sectors econòmics i socials de Catalunya, perquè si no també serà un pla mullat, paper mullat; convé que aquest pla es faci amb aquesta col·laboració i concertació. En tot cas, considerem que és un avenç i convido els altres grups de la cambra que considerin aquest avenç de poder: per primer cop, comprometre el Govern de Catalunya amb un pla d'actuació, i també el votessin a favor.

Per tant, senyores i senyors diputats...; moltes gràcies, senyor president, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Correspon ara al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha presentat nou resolucions, òbviament coherents amb els aspectes centrals de la nostra intervenció en el debat que celebrarem ahir.

La primera resolució fa referència al que per a nosaltres són les dues grans idees que vam intentar transmetre ahir en aquest Ple del Parlament. Primera idea: Catalunya pateix un procés de desindustrialització; segona idea: el Govern català no fa una política activa en relació amb els temes de política industrial. En aquest sentit –hi insisteixo– la nostra primera resolució diu que «el Parlament manifesta la seva preocupació per la disminució global del pes del sector industrial català i insta que el Govern català realitzi una política industrial més activa».

La segona idea proposa que el Consell Executiu situï en el centre de la seva activitat econòmica i industrial la preocupació per la generació de llocs de treball. I aquí ens volem aturar per emmarcar que qualsevol política, i especialment les polítiques econòmiques i industrials, no han de perdre l'objectiu final al qual van adreçades. És a dir, l'objectiu final de la política industrial i de la política econòmica catalana no és la competitivitat; l'objectiu central de la política econòmica i industrial catalana, com del conjunt de les polítiques d'un govern, són les persones, o dit d'una altra manera, que les polítiques facin possible el desenvolupament integral de les persones. I és clar, la pregunta és: és possible un desenvolupament integral de les persones sense lloc de treball? La nostra resposta és clara: no, no és possible un desenvolupament de les persones sense lloc de treball. I per tant, com que considerem central –central– en la realització de les persones, de les dones i dels homes, que puguin treballar, creiem que l'eix vertebrador de totes les polítiques econòmiques i industrials ha de ser, ha de perseguir –ha de perseguir– l'objectiu de la plena ocupació.

Tot i que ahir a la tarda al nostre Grup ens vàrem quedar més preocupats, perquè en alguna intervenció de molt última hora es va dir que, en definitiva, que com era possible, que com era que el senyor Saura demanava polítiques d'ocupació al Govern; que, en definitiva, les polítiques d'ocupació és simplement que les empreses creïn llocs de treball. Vaig tenir la sensació que tiràvem molts anys enrere; des de fa molts anys –en Keynes va fer una aportació fonamental en aquest sentit– cal que allò públic, que les polítiques públiques orientin i regulin el mercat, tota l'activitat econòmica; cal que les polítiques públiques orientin i regulin el mercat. Si no es fa així, si no hi han polítiques públiques que regulin i orientin el mercat, a Catalunya tindrem més atur, tindrem menys capacitat productiva, tindrem més dependència tecnològica, tindrem menys condicions socials i laborals del conjunt de la població.

Perquè, senyores i senyors diputats, independentment que ahir també debatéssim a bastament sobre quin tipus de multinacionals són bones o no per a Catalunya, hem de dir que les multinacionals i que les empreses persegueixen el benefici, cosa fonamental perquè el sistema funcioni; sense benefici el sistema no funciona. Però d'aquí a dir que només amb el benefici el sistema funciona, no hi estem d'acord. Només amb benefici el sistema és socialment injust, i en aquest sentit –hi insisteixo– no pot ser una política industrial, social i econòmica del Govern

que, en definitiva, vingui a dir: «El tema de l'ocupació és un tema exclusivament que les empreses creïn llocs de treball.» Per tant, segona resolució nostra, eix central, objectiu a perseguir: la creació d'ocupació.

Tercera resolució: cal fer una planificació democràtica de l'economia; és a dir, cal, al nostre entendre, fer tres coses. Primer tema: la creació d'un consell econòmic i social, amb els agents socials i econòmics que participin en la planificació de l'economia. En segon lloc, la necessitat d'elaborar un pla estratègic de política industrial que orienti i coordini les diferents conselleries i que també orienti sobre quins sectors estratègics aquest Govern vol prioritzar. I la tercera —coincideix amb una idea del Grup Socialista—, també, la necessitat de coordinar els diferents instruments de política industrial. Nosaltres no coincidim amb la forma: el Grup Socialista proposa un institut; nosaltres proposem un consell; el Grup Socialista diu que per aquesta raó s'abstindrà; nosaltres, anunciar que votarem la seva, perquè més enllà que no coincidim amb l'instrument, el que ens sembla important ressaltar avui aquí és la coincidència en la necessitat de coordinació d'instruments industrials.

Quatre eixos concrets, quatre línies de treball que creiem que el Govern català hauria d'emprendre. Primer: la necessitat de definir sectors i subsectors estratègics industrials; cal fer anàlisi de sectors; cal veure en el sector tèxtil quins subsectors no tenen futur a Catalunya i, per tant, cal d'alguna manera, aquests subsectors, deixar-los de banda per, en definitiva, posar tots els esforços en els sectors, en els subsectors estratègics que considerem que són prioritaris.

La segona línia de treball seria la necessitat d'enfortir... Aquí ahir vam discutir si es feia més o menys política d'investigació; si es feia més o menys política d'infraestructures; si es feia més o menys política d'estalvi...; en tot cas, en aquesta segona línia de treball que proposem parlem d'intensificar i enfortir les polítiques horitzontals del Govern de Catalunya.

La tercera línia de treball es tractaria d'un tema que al nostre entendre va ser una gran conclusió de les intervencions de tots els grups de l'oposició; és a dir, la disfunció actual entre els continguts i la preparació que dona el sistema educatiu a tots els nivells, des del fracàs, des del 30% que jo els esmentava de fracàs escolar a EGB, des de la formació professional, des de la universitat, des de la formació ocupacional, la disfunció entre el sistema educatiu en general i les necessitats del sistema productiu català. Per tant, el que plantegem en aquesta tercera línia d'actuació és la necessitat d'impulsar una reforma educativa profunda que contempli, també, en el centre de la seva pròpia reforma, la necessitat d'adaptar les necessitats productives als continguts de l'ensenyament.

I el quart tema, tema que també crec —al nostre entendre— que va quedar palès i clar ahir, era que en aquest procés de desindustrialització catalana, aquest procés agreuja els desequilibris territorials; que avui hi han comarques —aquí s'ha dit el Ripollès i el Berguedà, però n'hi han moltes altres: hi ha el tema del tèxtil a la Garrotxa, hi ha el tema de la Ribera d'Ebre, hi ha el tema d'Osona—, comarques que en bona part moltes d'elles depenen d'un sol sector i que l'enfonsament o la crisi d'aquest sector col·loca el conjunt de la comarca en una situació de futur delicada. Què cal fer davant d'això? Cal fer plans específics per a aquestes comarques, de reindustrialització, de reactivació econòmica i industrial. I això cal fer-ho de forma

urgent; dia que passa en alguna d'aquestes comarques significa centenars de llocs de treball destruïts, però sobretot significa una pitjor situació d'aquestes comarques per fer front al seu desenvolupament.

I per acabar, les dues últimes propostes nostres. La vuitena fa referència, també, a un tema estrella en el debat d'aquests dies, que és la situació del tèxtil. No repetiré tots els arguments que ahir vaig donar, però sí que proposem tres coses urgents a fer en el tèxtil. Primera qüestió: la convocatòria urgent de la taula del tèxtil; aquí ahir el senyor conseller va fer esment que existia una taula del tèxtil, que l'últim cop que es va reunir va ser el 8 de juny, que es va ajornar una reunió el 15 de juliol i que en aquest període en què han passat coses tan importants com el Pla de competitivitat del Govern central, com la programació del Pla Retex d'Europa, no hi ha hagut una sola reunió, per tant, cal, al nostre entendre, urgir la reunió de la taula del tèxtil per examinar tot això.

En segon lloc, fer un pla estratègic per a aquest sector. Ahir se'ns deia que algunes de les mesures del famós estudi Kurt Salomon s'havien aplicat; nosaltres no hi coincidim, però tant si s'han aplicat com si no s'han aplicat, el que sí que cal —hi insisteixo— és fer un pla estratègic del sector.

I tercera idea en el tema del tèxtil: el programa Retex, insuficient des del punt de vista econòmic, és un bon instrument; és un bon instrument si s'implementa amb ajuts del Govern català, amb ajuts o amb propostes de l'Administració central i del Govern central. En aquests moments ningú està governant des de Catalunya aquest procés i demanem que el Govern català governi aquest procés. Governar aquest procés vol dir assegurar en una taula l'Administració local, els agents socials i econòmics i anar a Madrid amb una proposta de tothom en relació amb les necessitats del pla tèxtil.

I la novena i darrera resolució fa referència a una empresa força important per a Catalunya, històricament. FIAT-IVECO-ENASA ha estat una empresa importantíssima en el terreny industrial a Catalunya; com vostès saben i jo vaig dir ahir, porta un any en un procés de degradació contínua; fa un any que s'està dient que hi haurà la presentació d'un pla integral en relació amb la factoria de Mataró i de Barcelona que doni solució o continuïtat al procés productiu, i el que demanem és que el Govern català realitzi totes les accions que calguin per tal que abans de final d'any la direcció de l'empresa faci la presentació d'aquest pla industrial.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Correspon al Grup Parlamentari Popular, ara, intervenir. Té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, sembla ser que tots els grups parlamentaris varem estar d'acord en el debat celebrat ahir que la situació de la indústria a Catalunya fa necessari prendre mesures efectives i urgents si volem que aquest sector cabdal de la nostra economia subsisteixi. El Grup Parlamentari Popular presenta avui onze propostes de resolució per a les quals demanem un vot responsable d'aquesta cambra en el convenciment que, mitjançant la potenciació d'aquest sector que té graus d'eficàcia altament superiors a altres sectors, com ara el sector de serveis, i alhora una productivitat també més elevada,

millorarà sensiblement la nostra situació econòmica. Resulta imprescindible garantir la pervivència d'aquest sector i de tot el que al seu voltant és generador d'estabilitat econòmica i de riquesa.

En l'àmbit industrial, amb una indústria veritablement eficaç, que és el que —no ho dubto— tots vostès volen per a Catalunya, es prenen multituds de decisions en terrenys diferents que necessiten, però, per fructificar un clima d'estabilitat al qual el Govern de la Generalitat pot contribuir decisivament.

Per la naturalesa de cadascuna de les propostes voldria fer esment de la necessitat de potenciar les aliances estratègiques entre empreses en aspectes de la seva activitat, com en allò que fa als estudis de mercat, les prospeccions, els centres de verificació de qualitat o les xarxes de distribució, entre d'altres, que abarateixen sensiblement els seus costos i les fan, doncs, més competitives. Garantir la transferència de tecnologia entre les empreses industrials és quelcom que pot fer la Conselleria i que suposa amplificar notablement els avantatges d'aquestes respecte a les petites i mitjanes empreses.

Ja per acabar, creiem necessari aconseguir que, en les transmissions que fan d'empreses als seus treballadors, desapareguin les plus-vàlues, perquè la realitat ens mostra que en molts casos d'empreses industrials que podrien seguir funcionant amb l'adquisició per part dels seus treballadors, que podrien, mitjançant fórmules de finançament, continuar amb l'activitat, són justament les plus-vàlues les que impedeixen moltes vegades la continuïtat empresarial. Apellar la responsabilitat del Govern perquè realitzi immediatament un pla de reindustrialització de les comarques més afectades per l'actual crisi, ja que altrament es produiran situacions d'abandonament d'aquestes i de desertització.

El Grup Popular sotmet a la consideració de la cambra les següents propostes de resolució:

«El Parlament de Catalunya manifesta la seva preocupació pel clima de dificultats creixents existent al nostre sector industrial i el seu suport al manteniment de la indústria catalana, element fonamental de la nostra economia.»

Proposem: «Crear dins l'estructura actual de la Conselleria d'Indústria, i sense que representi un increment pressupostari, un servei d'assessorament tècnic i jurídic a les empreses per tal de facilitar i potenciar les aliances estratègiques.»

La següent tracta d'«instar, normalitzar i accelerar el procés necessari per a l'obtenció de les certificacions d'homologació dels productes industrials i promoure sistemes d'autocertificació, especialment per a les petites i mitjanes empreses industrials».

La proposta número 4 fa referència a «portar a terme campanyes informatives per promoure les transferències de tecnologia i posar aquestes possibilitats tecnològiques a l'abast, especialment de les petites i mitjanes empreses a través d'un sistema no burocratitzat».

Proposem: «Establir les negociacions necessàries per tal que les quotes empresarials que es paguen per a formació ocupacional s'apliquin directament per a les associacions empresarials, que són les que coneixen les necessitats del mercat a aquesta finalitat, sota el control de la Conselleria de Treball.»

La següent, proposem: «Duplicar el pressupost destinat al Centre Gestor de Qualitat en detriment de les consignacions pressupostàries del capítol de despesa corrent.»

La proposta de resolució número 7: «Que el Parlament insti el Consell Executiu a establir les negociacions necessàries per tal de reduir en un 50% la fiscalitat de les transaccions comercials.»

La següent: «Flexibilitzar el registre, els requisits i condicions necessaris per al canvi de localització territorial i el trasllat d'indústries, així com permetre els canvis funcionals dins d'aquesta.»

La següent proposta de resolució: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a establir les negociacions necessàries per tal de facilitar, mitjançant la desaparició de la tributació de les plus-vàlues, la transmissió entre vius de les empreses als seus empleats quan aquesta cessió es faci cedint la titularitat als empleats que han col·laborat a generar-les.»

La següent proposta de resolució: «Insta a establir les negociacions necessàries per tal que no es computin com a patrimoni, a efectes fiscals, els actius empresarials dels empresaris individuals.»

El Sr. PRESIDENT: Senyora Montserrat, suspengui un moment el seu discurs que hi ha molts diputats que s'estan perdent les seves paraules. (Pausa.) Segueixi.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. I per acabar: «Elaborar un pla específic de reindustrialització de les comarques més castigades per l'actual crisi industrial.»

Aquestes són, il·lustres senyores i senyors diputats, les onze propostes de resolució que presenta avui el Grup Popular.

Res més i moltes gràcies, senyor president; gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Tomàs.

El Sr. TOMÀS I RIBA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió, presenta, i les sotmet a aquesta cambra per a l'aprovació, dotze propostes de resolució que tenen —creiem nosaltres— els aspectes més importants de la nostra realitat industrial, de la realitat industrial de Catalunya. I no podia ser d'altra manera, donat que aquest és un debat sobre la situació de la indústria, és un debat sobre la indústria.

En qualsevol cas, el caràcter general d'aquestes propostes de resolució té una connotació fonamental que és el realisme. El Grup de la majoria creu que cal enfocar la tasca d'aquest Parlament i totes les propostes que se'n puguin derivar —i que, evidentment, puguin ser sotmeses a votació i, per tant, en un moment determinat tinguin una eficàcia en el futur—, a un criteri necessari de realisme. Nosaltres presentem aquestes dotze propostes de resolució atenent tots els aspectes, un dels quals, evidentment..., i se n'ha parlat aquí i no solament aquí, sinó que en el context de la situació de l'economia de l'Estat espanyol i també en el context europeu, com un punt fonamental: la competitivitat.

Cal reconèixer —i així ho observa el Grup de la majoria— que el Govern de la Generalitat de Catalunya ja fa des de molt temps ha tingut com a *leitmotiv* de la seva actuació fer una política industrial que sigui amb l'objectiu de dotar les indústries de Catalunya d'un marc que faciliti la competitivitat en relació no solament a l'entorn més immediat, sinó amb l'entorn que s'au-gura com un dels entorns més competitius i que és la realitat del Mercat Únic europeu a partir de l'any 1993.

Per tant, nosaltres creiem que totes les propostes de resolució en el fons van per reforçar la idea de la proposta primera que representa l'endegament, en aquest moment, com a conseqüència de les accions ja realitzades en el passat per part del Consell Executiu, d'una política emmarcada per la competitivitat. I, per tant, parlar de competitivitat en aquests moments és parlar, realment, d'ocupació. No s'entendria en un context textual i per al futur que es pogués mantenir l'ocupació si no miréssim de tenir ben clar en les nostres tesis i també en l'acció d'un govern, el concepte de la competitivitat, que no solament s'emmarca en el conjunt del teixit industrial de Catalunya, sinó també des de l'actitud que ha de tenir qualsevol govern en la seva acció, dins el concepte, lògicament, d'una economia social de mercat, que vol dir amb un control social de les forces del mateix mercat.

En aquest sentit, nosaltres presentem aquesta proposta de resolució i ens satisfà extraordinàriament que també el Grup Socialista hagi pogut compartir amb nosaltres aquesta visió realista de la situació actual i de la necessitat de portar a terme, a partir d'aquest moment, una política que representa en el fons la formulació conjunta de les accions de competitivitat, de les accions que ja s'estan fent en aquest moment per part del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Essent així, doncs, que la primera proposta ha motivat aquesta transacció amb el Grup Socialista que el senyor Riera ha esmentat, que el diputat Riera ha esmentat anteriorment, però que, al cap i a la fi, hauria de ser considerada per tots els grups de la cambra com un gran avenç en la línia i en el més important que representa millorar la situació del teixit industrial de Catalunya per al futur.

Jo no esmentaré, exactament, el text de totes les propostes de resolució, sinó que faré els trets fonamentals del que hi està contingut.

I si parlem d'un pla de competitivitat, nosaltres, el Grup majoritari, Convergència i Unió, ha volgut que aquest Pla de competitivitat contingui un aspecte fonamental que veig que, fins al moment, no s'ha esmentat, i és el respecte i l'atenció especial a la normativa mediambiental i a la necessitat de la petita i mitjana empresa. Evidentment, un pla de competitivitat en el moment que estem, en la situació actual de l'Estat espanyol i d'acord amb la normativa comunitària i també per voluntat política, no deixa de tenir..., no té sentit si realment no s'engatja, no s'emmarca en l'eix més estricte respecte a la normativa mediambiental. És estrany que ningú més ho hagi esmentat en proposta de resolució, de forma concreta, però un pla de competitivitat enfocat des d'un punt de vista global no podia obviar, ni molt menys, el respecte al medi ambient, expressat en l'atenció a la normativa mediambiental existent i, en qualsevol cas, la que dins el context europeu es pugui produir en el futur.

Per tant... Hi ha un altre aspecte, que també ens agradaria destacar en aquest moment i que formarà part —i vostès ja tenen el text de totes les propostes de resolució i també se n'ha parlat en aquest debat—, és el tema del reequilibri industrial de Catalunya. És important destacar, com ja ha vingut fent el Departament d'Indústria de la Generalitat, que el que cal fer a nivell d'un territori és buscar en quins punts, en quines zones del territori existeixen unes mancances i intentar compensar-les. I és per això que nosaltres introduïm una sèrie de propostes de resolució en la línia de la mateixa actuació del Consell Executiu de

la Generalitat però, al mateix temps, anant a l'abast també de la necessitat de complementar-ho en l'àmbit europeu a través dels ajuts i, per tant, sollicitant a l'Estat central que es comprometi a tenir en compte, diguéssim, les exigències i les necessitats —les necessitats— reals del teixit industrial de Catalunya, també en el context de certes zones no contemplades avui suficientment en el marc dels ajuts existents des de la Comunitat Econòmica Europea.

Però si bé tot això és important, si bé hem parlat del medi ambient, hem parlat d'un pla de competitivitat, hem parlat d'un reequilibri territorial des del punt de vista del reequilibri del teixit industrial intern de Catalunya, no podria ser una bona política si no tingués en compte la necessitat d'un diàleg social: la necessitat de tenir en compte tots els interlocutors socials en el camp de la informació i en el camp de la proposta.

Per tant, nosaltres, en el marc del que ja també ve fent el Consell Executiu de la Generalitat mitjançant el Departament de Treball de la Generalitat, creiem que el Consell de Treball és el marc adient a través del qual tots els interlocutors socials i també, lògicament, l'Administració, puguin dur a terme, legitimar, fer creïble aquesta política de competitivitat que a partir d'aquest moment té una diferència respecte abans: que ara la fem com una formulació conjunta d'accions de competitivitat.

Així, doncs, creiem que el Grup majoritari, demanant al Consell Executiu, instant el Consell Executiu que prengui tota aquesta sèrie de mesures, estem en la línia de posar la indústria al nivell necessari del que requereixen el futur i les noves condicions —i també tan canviants— del context europeu, i no solament del context europeu, sinó més enllà del que és la Comunitat Econòmica Europea.

En segon lloc, Convergència i Unió fa una sèrie —o demana i sotmet a votació en aquest Parlament per a la seva aprovació i que es votin favorablement— de manifestacions. Una sèrie de manifestacions que estarien dins l'entorn macroeconòmic i que, per tant, són competència de l'Estat, però que creiem que la funció d'aquest Parlament és, precisament, també manifestar davant de la societat i manifestar davant dels agents socials, i especialment al món de l'empresa, tota una sèrie de consideracions que expressem sota la fórmula del «manifesta» per part del Parlament, per tal que sigui coneguda quina és la posició majoritària d'aquesta cambra, en el que cas que surtin aprovades.

Parlem, en qualsevol cas, de la política monetària, de tal manera que el valor de la pesseta faci realment competitives les nostres empreses; això no està al nostre abast, però creiem que és un punt important a l'hora que aquest Parlament es manifesti. Parlem també del que representa la política de tipus d'interès, la qual és un impediment, realment, per fer competitives les nostres indústries en aquest moment en el context europeu; parlarem, també, i demanem la manifestació d'aquest Parlament i la seva consideració sobre el fet de la política fiscal; i aquest tema també és molt important, en el qual no parlem solament de les indústries quan estan en perill en els relleus generacionals, o quan estan realment en perill per considerar que han de tenir avantatges fiscals, sinó la consideració de l'empresa familiar tradicional catalana com un element que caldria tenir en compte des de la política fiscal.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, expressem explícitament i concretament el tema que la transmissió de béns produc-

tius d'empreses familiars en el moment del relleu generacional sense cap altra condició sigui tinguda en compte en el marc de l'Estat espanyol. I, evidentment, tot el que representi el fet de considerar que els balanços han de ser..., han de poder ser regularitzats d'una forma raonable perquè, si no, estem carregant també fiscalment les empreses i al mateix temps el que hem de fer, d'acord amb el que existeix en altres països, és posar-ne en condicions de competitivitat en la realització d'amortitzacions raonables en els terminis d'obsolescència dels actius.

Així, doncs, també hi ha altres aspectes que són importants i que atendien el tema de la necessitat d'una política flexible a nivell laboral, que no vol dir pas que nosaltres estem posant en una desprotecció els treballadors afectats. En qualsevol cas, requerim que en aquells sectors —i esmercem en aquells sectors..., en els quals sigui necessari certes fórmules encara no endegades per part de l'Estat, però sí realistes a l'hora de fer una empresa competitiva, com poden ser sectors de l'hostaleria, el tèxtil i altres sectors, que requereixen fórmules intel·ligents i flexibles a l'hora d'enfocar una política laboral— es tingui en compte aquest aspecte en l'especificitat de la realitat catalana, a la qual hi ha alguns sectors tradicionals que conjunquen i que, d'alguna manera, vénen realment o tenen aquesta realitat des del punt de vista laboral però, al mateix temps, demanant que es tingui en compte la protecció necessària dels drets dels treballadors afectats.

I, per tant també, un altre dels aspectes que fan competitives, o no, les indústries a nivell del nostre país en relació amb el seu entorn —i també s'ha esmerçat..., per part d'alguns grups aquí— és el tema de l'energia. El cost de l'energia és car al nostre país, és car a Catalunya i caldria, per tant, demanar i manifestem, en aquest cas, el Parlament de Catalunya..., i demanant que el Parlament es manifesti sobre la necessitat d'una política energètica tendent a l'abaratiment del cost de l'energia. Només en molts pocs quilòmetres el cost de l'energia és més barat que a casa nostra i, evidentment, si és difícil competir amb un entorn llunyà, encara ens ho fa molt més difícil amb un entorn pròxim, amb proximitat que, d'alguna manera, posaria en una situació molt dolenta la nostra indústria.

I, en darrer terme, una sèrie..., o una repercussió d'allò que podríem considerar la fiscalitat, des del punt de vista de l'aplicació de la incapacitat laboral transitòria i, al mateix temps, també, de l'aplicació dels nous tipus d'IVA.

Nosaltres creiem que s'està penalitzant, s'està penalitzant, i considerant l'empresari com la bóta de sant Ferriol, i no és veritat. L'empresari, per fer-se competitiu, ha d'estar en unes condicions equivalents, equiparables a la resta dels seus competidors en el marc de l'Estat espanyol i en el marc europeu. I és, per tant, que demanem que la puja de l'IVA sigui automàticament o immediatament compensada per una disminució de les cotitzacions a la Seguretat Social, a fi i efecte de no augmentar la seva càrrega.

I el que considerem que no s'ha explicat prou bé, i que entenem que és important que el Govern de l'Estat tingui en consideració, i per això demanem també la consideració d'aquest Parlament, que quan es fa una disminució de les prestacions, com pot ser el fet de traslladar a l'empresari els primers quinze dies de l'ILT, també se li disminueixi la càrrega que representa i, per tant, se li disminueixi el tipus de cotització a la Seguretat Social. Això és una injustícia que s'ha fet als empresaris i que

nosaltres considerem, al marge de qualsevol tendència política, que es pugui també votar de forma unànime; al cap i a la fi, la riquesa del nostre país està en mans d'aquells que tenen iniciativa i per això nosaltres creiem que aquest aspecte ha de ser considerat —d'una forma conjuntural, si es vol, però d'una forma important— com a símptoma del que hauria de ser una política millor respecte a les nostres empreses.

Així, doncs, senyores i senyors diputats, donat que vostès tenen els textos de les nostres propostes de resolució, els demanem que les votin favorablement, amb l'esperança que la competitivitat que tots anhelem per a les nostres indústries sigui el marc en el qual es puguin moure en el futur, des de l'actuació del Govern de la Generalitat i des de la nostra aportació parlamentària.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, ahir, em fa l'efecte que hi va haver una cosa que va ser clara per a tots els grups d'aquesta cambra, excepte potser un, amb més o menys matisacions: la manca de política industrial per part de l'Estat espanyol, el pes important de Catalunya en el si de l'Estat i, sobretot, com a vector i punta de relleu de l'economia catalana pel sector industrial i, sobretot també, les diferents valoracions que es van fer de l'impacte de l'entrada al Mercat Comú, del Pla de convergència, i també la necessitat de començar a adoptar fórmules de regionalització de la política industrial per part de la Comunitat Europea.

Vist això, també, una de les conseqüències, i em sembla que, si més no, directa o fàcticament, una de les coses en què tothom va estar d'acord és la manca d'instruments, la manca d'eines que tenia el Govern de Catalunya per poder fer una política industrial adequada: ni a nivell pressupostari, ni a nivell competencial, ni de poder lluitar contra l'atur, hi havia prou instruments, per part del Govern de Catalunya i concretament del Departament d'Indústria, per poder tirar endavant una política adequada que pugui superar el repte de competitivitat i pugui superar, evidentment, les cotes d'ocupació, que en aquests moments van en davallada, i puguin anar a una major ocupació.

Per tant, nosaltres hem presentat un paquet, un paquet de propostes de resolució, que agafen un aspecte molt més global. Ahir algú enfocava que era la solució; nosaltres ja vàrem dir que no era la solució, sinó que era una de les bones solucions de què podia disposar el Govern de Catalunya: un sistema de finançament, acord de recaptació de tots els impostos, i que pugui disposar, el Govern de Catalunya, de la capacitat pressupostària per tirar endavant les reformes i la injecció que aquí es demana.

Demanàvem també que aquesta petició, aquesta negociació que s'havia de portar amb l'Estat central, incloïa evidentment aquest famós —ja ho vam dir ahir— 100% de l'IRPF. I també demanàvem una cosa que avui ha estat notícia, que era el traspàs de l'Inem: l'Inem, sigui quin sigui el resultat de les mesures del senyor Solchaga, o de les propostes del senyor Solchaga, sempre serà una bona eina, no desapareixerà, sigui quina sigui la valoració que en facin patronal i sindicats. Però el que està clar és que, en aquests moments —i això és un acord que, ahir, sem-

bla que tenia tothom clar— faltaven eines, eines per poder fer la política industrial adequada.

En tercera part, un aspecte en què tothom va estar d'acord: les mancances a l'entorn, la manca de preparació de quadres mitjans —d'oficials, de contramestres...—, i, sobretot, la nul·la gestió que en aquest aspecte ha fet la formació professional. Creiem que, potser, hi havia l'esperança que amb la LOGSE, que amb la reforma de l'ensenyament, la formació professional podria adequar-se al món laboral i podria oferir aquesta xarxa, a nivell territorial, de gent que necessita moltes vegades la indústria catalana. Però també vam descobrir —ja fa dies— que en els pressupostos que s'estan preparant, l'increment que podrà tenir Ensenyament, en aquest cas, per suplir i per poder compensar tot el que serà la reforma, no n'hi ha prou. I, per tant, també demanem aquí, en la tercera, que hi hagi una partida específica per donar suport a la reforma, en el tema de la formació professional.

També demanem que s'incrementi i es faci un control més acurat de tots els contractes en pràctiques, que pugui millorar molt més la competitivitat en el sector de la formació i que puguem tenir tècnics a l'altura europea. La sensació que hi ha —no només a la formació professional, sinó en diferents sectors empresarials, i també sindicals— és que, d'aquí a uns anys, la competència que ens vindrà de la resta de mà d'obra qualificada de la Comunitat Europea pot trencar part del nostre mercat de treball.

L'altra part, també, que em fa l'efecte que va ser un dels temes estrella d'ahir, la desindustrialització, ja és un fet que aquesta cambra ja ha reconegut, de comarques de tradició industrial: el Ripollès i el Berguedà han estat comarques històricament de tradició industrial —són les conques del Llobregat i, en aquest cas, la del Ter—, que, en definitiva, ja estan en un avançat procés de desindustrialització.

Per tant, mesures que tots els grups han ofert, nosaltres oferim..., creiem, per a aquestes dues comarques, un pla urgent i específic de reindustrialització que tingui en compte sobretot objectius concrets, quantificats, i sobretot, també, de suport i de capitalització de la petita i mitjana empresa que allà es creï nova. Creiem que quan es parla de reequilibrament del territori, quan es parla del suport a aquestes comarques que van quedant despenjades d'aquesta mena de macrocefàlia que pateix el nostre país, que s'envolta la conurbació de Barcelona, creiem sincerament que si hi ha una bona..., si hi ha voluntat real de reequilibrament, no n'hi ha prou a vegades amb les comunicacions. Ahir mateix ho dèiem: per amortitzar aquestes comunicacions cal també inversió industrial.

I demanàvem també que no només era la del Ripollès, i també el Berguedà: hi ha altres comarques que tenen aquest inici, inici d'aquest procés de desindustrialització. I, per tant, també, en el punt b) de la quarta, demanàvem una zona preferencial per a alguna d'aquestes comarques.

L'altre tema que també ens preocupava: creiem que —ja ho hem dit abans— també era una cosa que tothom tenia bastant d'acord, era que Catalunya era el pes important en la indústria, l'economia catalana té un pes important dins l'Estat espanyol i, per tant, era el moment de començar a posar en pràctica fórmules catalanes de sortida de la crisi i per crear reptes de competitivitat. Per tant, proposàvem un acord social i econòmic entre els agents socials —la patronal i els sindicats—, i que sigui el Go-

vern de la Generalitat, via Treball o via Indústria, qui comenci a treballar amb base a aquest acord. Un acord que ha de tenir tres objectius, pensem: en primer lloc, crear un repte de competitivitat, en el pròxim decenni, amb objectius —ja ho hem dit abans, també, en el tema de la reindustrialització— concrets, tangibles, a deu anys; en segon lloc, també, millorar tot aquest entorn, i posar propostes per millorar aquest entorn de què parlàvem abans, i també, en tercer lloc, mirar de crear ocupació i, en tot cas, si aquest Pla de convergència —com sembla, i ja temem— pot tenir efectes negatius, minimitzar els costos socials.

Una altra part que també era un tema que en petita i mitjana empresa ha tingut sempre molt clar: la manca de capacitat de capitalització de la petita i mitjana empresa. Molta petita i mitjana empresa cau, fa fallida, suspensió de pagaments, si és que es pot qualificar així, per la manca de capitalització i poder fer front, moltes vegades, a aquesta competència estrangera.

La sensació que hi ha és que les eines de què es disposa són poques. L'Institut Català de Finances —ja ho vam dir ahir— té altres prioritats, sembla, que no pas la petita i la mitjana empresa, té altres prioritats que no pas la productivitat de la indústria, té altres prioritats que no pas la qualitat i, en definitiva, aquest repte que diem de convergència europea, des del punt de vista industrial. Altres prioritats que a vegades se centren en processos turístics, macroprocessos turístics, que tots sabem, a les comarques de Tarragona.

Per tant, diem que aquí demanem una cosa que tampoc ens sembla que sigui molt contundent, sinó que em fa l'efecte que tothom pot estar-hi d'acord, que és que gradualment l'Institut Català de Finances vagi a augmentar les seves dotacions i vagi augmentant el seu pressupost per poder crear aquest suport important a la petita i mitjana empresa.

També creiem que hi ha altres problemes que comencen a ser de l'entorn industrial: el tema de les infraestructures. Ahir van determinar també una part del temps. A banda del tema de les carreteres, a banda del tema dels peatges, que van dir diferents grups, que encareixen els costos, que fan difícil també la competitivitat, creiem que caldria una aposta valenta per part del Govern per començar a assumir les diferents infraestructures, des de carreteres, autopistes, ports, aeroports i telecomunicacions, i que en demanin transferència al Govern de la Generalitat.

És l'única forma amb què puguem portar realment una política industrial —amb aquest entorn que estem dient— amb garanties. Ja hem vist que, diferentment de les experiències que han anat venint, depèn de quines decisions, depèn de quines polítiques concretes o més globals per part del Govern de l'Estat, no són precisament de garantia competitiva.

Dir també que creiem amb la proposta desena, novena, però, que la petita i mitjana empresa està suportant una pressió fiscal excessiva. A altres estats, el francès en aquest cas, hi ha una diferència fiscal entre petita i mitjana empresa i la gran empresa. I això em fa l'efecte que ha de ser el Govern de la Generalitat que ha de donar suport a un sector important de la nostra producció, més del 90% —ahir mateix es va dir aquí—, que és petita i mitjana empresa i que ha estat el teixit tradicional del nostre país el que ha creat riquesa, el que ha tingut capacitat de competitivitat i de rellançar-se ell mateix.

I, finalment, també creiem que un dels temes, que ahir algú se n'estranyava, que també està arruinant gran part de la petita i

mitjana empresa, són, sincerament, els impagats, la morositat que moltes vegades es dona. Empreses..., jo podria aquí comentar, al Pla de l'Estany, empreses alimentàries que tenen com a principal deutor, en aquest cas, el mateix Govern de la Generalitat.

Per tant, jo crec que hauríem de començar a establir fórmules, no només per a l'Administració, sinó també amb les relacions privades que s'hagi de pagar a un temps prudencial. Perquè, ja ho vam dir ahir, també, les constructors, avui en dia, les grans empreses constructors paguen empreses que treballen per a la construcció, de material de construcció, a cent vuitanta dies, cosa que fa insostenible moltes vegades la capacitat d'aquestes petites i mitjanes empreses.

I, finalment, també creiem —l'onzena—: «El Parlament de Catalunya reconeix que en el procés de convergència al Mercat Únic seran els assalariats de les petites i mitjanes empreses els que poden sentir més pèrdues del poder adquisitiu i un retrocés considerable en les conquestes socials.»

Creiem que hi ha d'haver un pes que ha de ser compartit, d'aquest procés de Convergència, però aquest pes ha d'estar compartit; sembla que darrerament només assalariats i també petita i mitjana empresa és qui estan suportant el pes d'aquest Pla que ja fa temps que camina. Per tant, creiem que aquí cal una mica..., un pla global, i cal tenir aquesta sensibilitat per a diferents sectors de la població que no només recaigui, el pes, en uns pocs.

I, finalment, dir que esperem que les propostes nostres, que són propostes en aquest cas que volen i treballen per la competitivitat, volen reduir costos socials, volen fomentar l'ocupació, però sobretot creiem que hi haurà voluntat per part de la cambra i del Govern d'entendre aquestes propostes.

I dir, finalment, que hi ha hagut —ens hi hem de referir— una proposta de resolució de dos grups de la cambra que recull, en esperit —perquè em fa l'efecte que aquí hem de parlar d'esperit—, recull les diferents formulacions que s'han donat en aquests dies; fa una mica de resum, però nosaltres la votarem a favor. Hem estat valorant entre l'abstenció i votar-la a favor, votarem a favor perquè és aquella qüestió de dir que se'ns hi compti, perquè em fa l'efecte que, dels punts de l'a) fins a la j), són declaracions de bones intencions, declaracions de bones intencions..., difícilment de contrastar-les amb temps. Estarem amatents de quin..., i com s'executen aquests plans.

Malgrat tot, dir que votarem a favor perquè se'ns hi compti, que no es pugui dir —com s'ha dit alguna altra vegada— que hem estat en contra de propostes constructives i que volien tirar endavant. Aquest joc ja ens els coneixem sobradament. Que quedi clar, però —que quedi clar—, que són declaracions d'intencions de difícil plasmació, si no hi ha un control. Ja ho veurem, tenim un temps per passar revista i veurem a mesura aquestes bones intencions que, de fet, satisfan tant el Govern de la majoria de la nostra cambra com el Govern que representa la majoria de la cambra de les Corts espanyoles, el partit, perdó, que representa la majoria de la cambra de les Corts espanyoles. És a dir, que poca cosa hi ha al cistell quan s'hi ha de posar aigua.

Per tant, diguem que votarem a favor i, en definitiva, demanaríem el vot, a favor també, de les nostres resolucions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Passem a les votacions de les propostes de resolució, pel mateix ordre en què han estat defensades. En primer lloc, es votaran les

propostes del Grup Parlamentari Socialista. La presidència en aquest moment té coneixement de la votació separada del punt primer perquè queda substituïda per la transaccional; no hi ha altra votació separada?

(*Remor de veus.*)

Doncs, en primer lloc, es vota l'esmena transaccional entre la primera proposta socialista i la primera del Grup de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 97 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

A continuació es voten les altres propostes de resolució del Grup Socialista.

(*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*)

El Sr. CURTO I CASADÓ: Votació separada de la 5 i la 6.

El Sr. PRESIDENT: 5 i 6, es poden votar conjuntament? Doncs es vota en primer lloc aquestes dues propostes, la cinquena i la sisena del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues propostes han quedat rebutjades per 42 vots a favor, 62 en contra i 7 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació la resta de les propostes del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 49 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Propostes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. La presidència té nota d'una votació separada que és del punt c) de la tercera proposta. És així? Totes conjuntament.

(*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*)

El Sr. CURTO I CASADÓ: Totes conjuntament, no. Votació separada de la tercera i la sisena conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Tercera i sisena. Doncs se sotmeten a votació la tercera i la sisena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues propostes han quedat rebutjades per 43 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.

Es vota la resta de propostes del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 50 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem a les propostes de resolució del Grup Parlamentari Popular. Té anotades la presidència les votacions separades dels punts 1, 2, 3, 4, 6 i 11.

(*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, per acabar-ho d'arrodonir ja les podríem fer totes separades, perquè amb el que diríem ho complicaríem més i en aquest cas suposo que hi sortiríem guanyant; les del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Cada una per separat. Molt bé. Doncs, comencem per la primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta primera ha quedat rebutjada per 51 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Se sotmet a votació la proposta de resolució número 2, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta segona ha quedat rebutjada per 51 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta número 3 ha quedat rebutjada per 51 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució número 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 99 en contra i 10 abstencions.

Proposta de resolució número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta de resolució ha quedat rebutjada per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució número 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 109 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució número 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta de resolució ha quedat rebutjada per 17 vots a favor, 99 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució número 9.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 93 en contra i 16 abstencions.

Proposta de resolució número 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 93 en contra i 16 abstencions.

Votem l'onzena i última del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les propostes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Totes conjuntament amb excepció de la primera, que ja ha estat votada per una transaccional? *(El Sr. Saura demana per parlar.)* Sí, digui senyor Saura.

El Sr. SAURA: Demanaríem votació separada de la 2, la 3, la 5, la 9 i l'11.

El Sr. PRESIDENT: 2, 3...

El Sr. SAURA: 5, 9 i 11.

El Sr. PRESIDENT: ...5, 9 i 11. Poden anar conjuntament aquestes?

El Sr. SAURA: Sí, senyor president, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

(El Sr. Clotas demana per parlar.)

El Sr. CLOTAS: Per afegir, també, que voldríem separada la proposta de resolució número 4.

El Sr. PRESIDENT: La número 4. Molt bé. Separadament, eh?, de totes les altres.

(El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.)

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, votació separada, també, de la 2, 3, 4, 6 i ja està.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. En primer lloc votarem la 2 i 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues han quedat aprovades per 65 vots a favor, 34 en contra i 17 abstencions.

A continuació es vota la número 4, solament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 51 abstenció.

Ara es vota la proposta número 6, solament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat aprovada per 65 vots a favor, 28 en contra i 23 abstencions.

A continuació es voten les números 5, 9 i 11.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat aprovades per 72 vots a favor, 34 en contra i 10 abstencions.

A continuació es vota la resta que em sembla que és una, que és la 12; en fi, la resta de propostes del Grup de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta ha quedat aprovada per 72 vots a favor, 28 en contra i 16 abstencions.

Passem a les votacions de les propostes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Hi ha sol·licitada votació separada de la 3, 4, 5, 6 i 7, conjuntament. (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) Sí, el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, votació separada de la primera, la sisena, vuitena, novena, estes conjuntament, i votació separada, també, de la desena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*Pausa.*)

Votarem... Sí, senyor... (*Pausa.*)

Votarem la segona i la desena, conjuntament. (*Pausa.*)

Separada la desena, sola. Doncs, molt bé, doncs, votem, en primer lloc, la número 1 –ho haurem de fer separatament cada una perquè no hi ha manera d'agrupar-ho. Número 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 16 vots a favor, 100 en contra i cap abstenció.

Ara sembla –senyors portaveus, posin atenció– que es pot votar conjuntament la 3, la 4, la 5 i la 7.

Doncs, es fa la votació d'aquestes propostes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem ara la proposta número 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 93 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les propostes 8 i 9, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 16 vots a favor, 93 en contra i 7 abstencions.

Ara es vota la número 10.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 16 vots a favor, 100 en contra i cap abstenció.

Es vota a continuació l'onzena i darrera.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta proposta ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 93 en contra i cap abstenció.

La majoria de portaveus han explicat el vot en defensar les seves propostes? (*Pausa.*) Perfectament.

Doncs passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la designació de tres membres del Consell Consultiu, de creació, sobre l'article 3.1.a. de la Llei 1, del 81, de 25 de febrer.

Designació de tres membres del Consell Consultiu

Té la paraula el senyor Carod-Rovira; per què la demana?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Per demanar paperetes per exercir degudament el vot tal com correspon, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor secretari que procedeix a la lectura de l'esmentat article tercer.

El Sr. SECRETARI SEGON: Article...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. SECRETARI SEGON: Article 3 de la Llei 1/1981, de 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat:

«Punt 1: El Consell Consultiu és format per set membres electius; cinc seran designats pel Parlament de Catalunya per majoria de tres cinquenes parts dels diputats.

»2. Els membres del Consell Consultiu són nomenats per un període de quatre anys i la meitat és renovat cada dos anys.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. En compliment d'aquesta Llei han cessat els senyors Francisco Fernández de Villavicencio i Arévalo, el senyor Josep A. González i Casanova i el senyor Joaquim Borrell i Mestre. Correspon, per tant, procedir a l'elecció de tres membres.

Un senyor secretari procedirà a llegir el nom dels candidats que s'han presentat. (*Pausa.*)

El Sr. SECRETARI SEGON: Joaquim Borrell i Mestre, Francesc Fernández de Villavicencio i Arévalo, Josep Antoni González i Casanova.

El Sr. PRESIDENT: És Joan Antoni...

El Sr. SECRETARI SEGON: Josep Antoni. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Sembla que hi ha alguna confusió entre el nom de Josep i el de Joan; facin... A les paperetes que podrien portar preparades, doncs, facin la correcció corresponent. És Josep.

La votació es farà..., serà secreta mitjançant paperetes.

Cal, com ha llegit el senyor secretari en l'article corresponent, cal la majoria de les tres cinquenes parts.

Prego a un senyor secretari que procedeixi a la lectura dels senyors diputats perquè vinguin a dipositar el vot.

La secretària tercera crida per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.

El Sr. PRESIDENT: Alguna senyora diputada o algun senyor diputat no ha estat cridat?

Doncs, es procedeix a l'escrutini.

(*Es procedeix a l'escrutini.*)

El resultat de la votació ha estat el següent: senyor Joaquim Borrell i Mestre, 101 vots; senyor Francesc Fernández de Villavicencio i Arévalo, 100 vots; senyor Josep Antoni González i Casanova, 101 vots, i en blanc, 17.

Com que els vots sobrepassen la majoria de les tres cinquenes parts, queden proclamats aquests tres senyors membres del Consell Consultiu.

Elecció del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia. (*Pausa.*) El cinquè punt de l'ordre del dia és l'elecció del Consell d'Administració

de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i hi ha una petició de la cinquena part... (*El Sr. Clotas demana per parlar.*) Digui, el senyor Clotas. Senyor Clotas, té la paraula.

El Sr. CLOTAS: No, senyor president, és que crec que era més oportú que acabés vostè de dir la presentació per, aleshores, jo demanar la paraula, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. No, és que dic que hi ha presentada una proposta signada per la cinquena part, per una cinquena part dels diputats de la cambra sol·licitant l'alteració de l'ordre del dia, en el sentit de suprimir aquest punt de l'elecció del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

El senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Sí, senyor president, moltes gràcies. En aquest punt, aquesta cinquena part dels diputats de la cambra corresponen tots ells al Grup Socialista, perquè el Grup Socialista tenia —i té— la intenció que aquest punt s'ajornés fins a un proper Ple amb l'objectiu d'intentar buscar, durant aquests propers dies —deu dies— fins al proper Ple, una via de diàleg entre totes les forces parlamentàries per tal d'aconseguir que la participació i representació del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió fos més àmplia del que l'estricta aplicació del que el Reglament preveu, que és la regla d'Hont, ens dóna. Això s'havia de fer necessàriament i obligadament a través d'una via de diàleg i, si més no, de consens entre totes les forces, fonamentalment amb la força majoritària. Aquesta era la intenció que teníem ahir, senyor president, i tenia també la convicció que l'obertura d'aquest nou procés de diàleg era possible —així ho vaig entendre jo ahir. Per tant, des d'aquesta convicció i amb aquesta intenció de donar una representació, si pot ser unànime o àmplia, de totes les forces polítiques dins d'aquest Consell d'Administració era l'objectiu de la presentació d'aquesta iniciativa per part dels diputats, del Grup Socialista. Haig de dir que aquesta convicció que jo ahir sentia, gairebé immediatament, posteriorment, a haver-la presentat es va veure modificada perquè vaig entendre —i així em fa l'efecte que ho ha entès tota la resta de la cambra i les persones que han pogut assabentar-se'n— que no seria possible aquest ajornament, atès que el Grup de la majoria s'oposaria a posposar o ajornar o a retirar aquest punt de l'ordre del dia.

Com que aquesta intenció es basava estrictament i necessàriament en l'obertura d'aquest diàleg positiu i constructiu i no és aquesta, per tant, la intenció, semblaria gratuït i innecessari mantenir ara aquí una iniciativa condemnada al seu fracàs, però més important que això, condemnada també al fracàs final dels objectius que pretenia perseguir.

Per tant, senyor president, jo, en nom de tots aquests diputats que signen aquesta sol·licitud, retiro aquest escrit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) El senyor Carod-Rovira per què demana la paraula?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Simplement per expressar, si la presidència ho permet, la coincidència del Grup d'Esquerra Republicana amb les paraules inicials del senyor Clotas en el sentit que la voluntat d'unanimitat i de reflectir el pluralisme dels grups parlamentaris que el senyor Clotas expressava que hauria de ser present en la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, també ens agradaria que s'hagués expressat no només en aquest organisme, sinó en d'altres que es fan en elecció des d'aquest

Parlament, com per exemple l'elecció de senadors i el mateix Consell Consultiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. (*El Sr. Saura demana per parlar.*) Sí, el senyor Saura té la paraula; per què la demana?

El Sr. SAURA: És que en l'explicació del senyor Clotas s'ha dit que tots els grups de la cambra havien entès que la posició de la majoria feia impossible aquest diàleg. Jo dic que és un fet greu que a la Corporació Catalana no hi puguin ser totes les forces polítiques representades; crec que és greu, però, sobretot, el que crec que cal dir clarament és que el Grup de la majoria no pot ell sol tirar endavant aquesta votació. I, per tant, que no només el Grup de la majoria sinó que, en aquest cas, el Grup Socialista té a la seva mà la clau de les tres cinquenes parts. I, per tant, si això no és possible avui és perquè el Grup de la majoria no vol, però perquè també el Grup Socialista fa impossible aquesta votació.

El Sr. PRESIDENT: Són els dos terços.

El Sr. SAURA: Ah, exacte; sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Són els dos terços.

El Sr. SAURA: Els dos terços. Vull dir que el Grup de la majoria no pot ell sol votar.

El Sr. PRESIDENT: Però això ja ho sap el Grup Socialista, eh? no cal que vostè els ho recordi. (*Rialles.*)

El Sr. SAURA: No. Li ho recordo... Ho vull recordar perquè el senyor Clotas he entès que ha dit que la resta de la cambra teníem clar que això no es produïa simplement per la voluntat de la majoria.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) Per al·lusions, el senyor Clotas? El senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Si em permet també, en relació amb esta petició que ha formulat lo Grup Socialista, una cinquena part dels diputats, que a mi m'hauria agradat...

El Sr. PRESIDENT: Que havia formulat, eh? No l'ha formulat perquè ja ha estat retirada.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Que havia formulat, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Parli en pretèrit.

El Sr. CURTO I CASADÓ: ...Que havia formulat i que després ha retirat. A mi m'hauria agradat, senyor president, que, per part del Grup Socialista, el seu portaveu hagués mantingut esta petició perquè lo que nos interessa a la resta de grups, independentment de les notícies que el portaveu socialista pugui tenir, lo que interessa a la resta de grups és saber quin és lo criteri del Grup de la majoria en relació amb una major representació de totes les forces parlamentàries.

I en est sentit i independentment que s'hagi retirat, sí que nos agradaria escoltar quin és lo criteri del Grup de la majoria en relació amb esta petició que s'ha formulat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Evidentment, el Grup de la majoria té llibertat per contestar o no contestar. (*El Sr. Escudé demana per parlar.*) Senyor Escudé, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, senyores i senyors diputats, em sembla que és obvi que no tinc cap obligació de contes-

tar el senyor Curto reglamentàriament, però crec que sí —per molts anys de relació i de cortesia parlamentària entre tots els grups— que li contestaré.

La resposta és clara i neta, i vostè, senyor Curto, la coneix. Aquesta votació anava —i va— en aquest Ple no per decisió meua, sinó per imposició que se'm va fer a mi. Aleshores, no em fa res, arribades on estan les coses, assumir totes les responsabilitats polítiques reglamentàries que calgui, de tenir la responsabilitat de mantenir la negativa a alterar el que es va acordar a la Junta de Portaveus.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. *(El Sr. Clotas demana per parlar.)* El senyor Clotas per què demana la paraula? Per al·lusions.

El Sr. CLOTAS: Per al·lusions, senyor president. Molt breument.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. CLOTAS: Bé, jo crec que s'ha entès exactament el que he dit i era la intenció i l'objectiu del Grup Socialista. En tot cas, el portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya ha afegit una consideració posterior i és sobre mecanismes que els grups..., en aquest cas corresponia al Grup Socialista pel nombre dels diputats que componen aquest Grup— de bloquejar una elecció. Aquesta no era la nostra intenció ni ho ha estat en altres ocasions ni ho serà, i ja li anticipo al senyor Saura que la vocació i la intenció del Grup Socialista és que les institucions funcionin, i no utilitzar mecanismes de bloqueig que paralitzin aquestes institucions. Una cosa és la insistència pesada, si més no a vegades, per buscar un diàleg, per buscar un consens, i una altra cosa és la utilització de mecanismes parlamentaris per bloquejar i paralitzar institucions, que nosaltres no ho farem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas.

Passem, doncs, a la votació. *(Pausa.)* Sí. Procedeixi a la lectura de l'article de la Llei, l'article quart, de la Llei 10 del 83.

El Sr. SECRETARI SEGON: Article 4.1, de la Llei 10/1983, de 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya:

«El Consell d'Administració es compon de dotze membres elegits pel Parlament de Catalunya, mitjançant majoria de dos terços.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Prego també a un secretari que procedeixi a donar lectura al nom dels candidats.

El Sr. SECRETARI SEGON: Els candidats són els següents: senyors Lluís de Carreras i Serra, Josep Muntal i Julià, Antoni Jordà i Novas, Josep Garrell i Pubill, Jaume Vilalta i González, Joan Antoni Sàenz i Guerrero, Ramon Goicoechea i Utrillo, Benet Tugues i Boliart, Immaculada Cardona i Martínez, Pere-Oriol Costa i Badia, Jordi Garcia-Soler, Salvador Coromina i Romagosa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. La votació serà per paperetes, secreta i, per tant, prego un senyor secretari que procedeixi a la lectura dels noms i cognoms dels diputats perquè... Falten paperetes? Els serveis de la cambra que procedixin a repartir paperetes. *(Remor de veus.)* Em diuen que ja estan repartides les paperetes, per consegüent procedirem a la votació.

(La secretària tercera i, després, el secretari segon criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Alguna diputada o algun diputat no ha estat cridat? *(Pausa.)*

Es procedeix a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: senyora Immaculada Cardona i Martínez, 102; senyor Lluís de Carreras i Serra, 98; senyor Salvador Coromina i Romagosa, 102; senyor Pere-Oriol Costa i Badia, 97; senyor Jordi Garcia-Soler, 96; senyor Josep Garrell i Pubill, 100; senyor Ramon Goicoechea i Utrillo, 92; senyor Antoni Jordà i Novas, 94; senyor Josep Muntal i Julià, 95; senyor Joan Antoni Sàenz i Guerrero, 95; senyor Benet Tugues i Boliart, 102, i el senyor Jaume Vilalta i González, 99. Hi han hagut 13 paperetes en blanc i un de nul. Per consegüent, com que s'ha assolit el quòrum corresponent, queden designats consellers els senyors i senyora que acabo de relacionar.

Passem al punt 27 de l'ordre del dia: preguntes amb resposta oral.

Preguntes

Primera pregunta: la formula el diputat senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la informació institucional dels límits del Principat de Catalunya.

Pregunta al Consell Executiu sobre la informació institucional dels límits del Principat de Catalunya en els accessos per carretera

El Sr. PUIGCERCÓS: És una pregunta molt breu. Dir que, quan s'entra per les comarques que limiten amb l'Estat francès, concretament per la Cerdanya, a la població de la Guingueta, altrament coneguda com Bourg-Madame, o quan es puja pel sud des del País Valencià, a la població, per exemple, que coneix molt bé el senyor... —ara no hi és—, el senyor Gimeno, de la Sénia, ens trobem indicadors que posen: «Benvinguts a Catalunya» o «6 milions de catalans us donen la benvinguda». Només era la pregunta perquè de vegades hom té la sensació que això de catalans ho agafem molt lleugerament, quan hi ha altres parts, cas per exemple del Rosselló, anomenat la Catalunya Nord, que comparteixen aquest *status*. Seria més correcte..., és una mica, potser, l'esperit de començar a utilitzar el nom de Principat de Catalunya. La pregunta era amb aquest esperit, i quins criteris han fet servir.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Bé, el nom de Catalunya em sembla que no està en discussió i, per tant, no sembla que en aquest moment..., les paraules «Principat de Catalunya» causarien..., és més aviat un nom historicista que no pas un nom actual. Tant la denominació formal com la que sempre hem uti-

litzat tots nosaltres és la de «Catalunya» i no sembla que sigui el moment, després d'haver esmerçat, a més a més, també, molts recursos en la mateixa paraula, etcètera, de canviar-la. No sembla ni el moment, ni convenient tampoc, per fer-ho.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Puigcercós. *(Pausa.)* Hi renuncia? Molt bé, doncs passem a la pregunta següent, que formula també el mateix diputat, sobre possibles ajuts als estudiants universitaris de comarques.

*Pregunta al Consell Executiu sobre possibles
ajuts per als estudiants universitaris
de comarques d'alta muntanya*

El Sr. PUIGCERCÓS: Moltes vegades es té la sensació —ja s'ha dit també en el debat d'avui d'indústria— del desequilibri d'aquest país. És un desequilibri endèmic, en aquest cas. Però la gent de les comarques d'alta muntanya, en aquest cas, i sobretot també d'altres de més de la perifèria, s'han trobat que, constantment, per accedir a les universitats tenien un cost més elevat que moltes vegades la política de beques no podia suplir.

S'ha plantejat mai el Govern de fer un tipus d'ajut per als estudiants de les comarques de muntanya que, a banda de processos de desequilibri amb problemes de comunicació i, sobretot, també amb problemes d'afers de reinserció laboral en aquelles mateixes comarques..., s'ha plantejat mai de donar algun suport a aquestes comarques en aquest aspecte?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Gràcies, senyor president. El Consell Executiu s'ha plantejat realment aquest tema, com ho demostren els fets. En primer lloc, el Consell Executiu ha territorialitzat, tant com ha pogut, els centres universitaris. Només li vull recordar al senyor diputat que, de l'any 85 ençà, s'han creat 24 centres fora de Barcelona i només 22 a la ciutat de Barcelona o bé a Bellaterra, i que tots els increments de places universitàries que s'han fet a partir d'aleshores, totes són, de fet, fora de Barcelona o de les seves comarques immediates.

Al costat això, és evident que el que no es pot fer és posar centres a tot arreu, i que sempre hi haurà dificultats per a la gent que viu a determinades comarques, més o menys allunyades dels centres.

De tota manera, és cert que hi ha un sistema de beques del Ministeri i, a part d'això, el Departament ha convocat cada any, a través d'una ordre, per exemple, el setembre del 90, d'ajuts a estudiants universitaris de primer i segon cicle per a matrícules en centres universitaris i per a allotjament a col·legis majors. L'any passat es va fer igual i aquest any es pensa tornar a fer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós pot repreguntar. *(Pausa.)* Hi renuncia. Per tant, passem a la següent pregunta, que la formula el diputat senyor Celestino Corbacho, del Grup Socialista, sobre les previsions d'inici i acabament de les obres de construcció del CAP de Bellvitge Sud. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions
d'inici i acabament de les obres de construcció
del CAP de Bellvitge Sud*

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president. El *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, del 25 de març del 1987, publicava el Decret 84/1985, que ordenava parcialment el territori de Catalunya en àrees bàsiques de salut. Aquesta ordenació suposava que la ciutat de l'Hospitalet estigués dividida en catorze àrees bàsiques de salut. A hores d'ara, cinc anys després, només funciona un cinquanta per cent de les àrees bàsiques de salut de l'Hospitalet, tenint en compte que, de les quals, ja estaven construïdes totes, menys una, abans de la publicació d'aquest Decret. Però avui no preguntaré sobre el grau de compliment d'aquest Decret. Avui solament vull saber un cas concret que fa referència a l'àrea bàsica de salut de Bellvitge Sud.

Bellvitge té la gran sort, i per tant els seus habitants comparteixen aquesta sort, de comptar amb el major nombre de metres quadrats per càpita d'equipaments sanitaris de Catalunya. Tenen l'hospital de Bellvitge i l'Hospital Duran i Reynals, però aquesta gran sort es converteix en una desgràcia quan els veïns de Bellvitge necessiten assistència sanitària en una àrea bàsica de salut. Bellvitge Sud, amb una població de més d'11.000 habitants, no disposa de cap àrea bàsica de salut. Això comporta que aquests veïns s'hagin de desplaçar a altres parts de la ciutat per ser atesos. Davant d'això, les entitats de Bellvitge, l'Associació de Veïns i l'Ajuntament hem vingut sol·licitant reiteradament la necessitat i la urgència en la construcció del CAP de Bellvitge Sud.

Per tot això, senyor conseller, li pregunto, i pregaria en la mesura del possible una resposta concreta, quan té previst la seva Conselleria fer el CAP de Bellvitge Sud? Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor «Garbacho». Té la paraula el conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Senyor president, senyors diputats, una contesta exactíssima, no? Se'ns va fer la cessió de terrenys el febrer d'aquest any. Durant aquest any s'ha fet el pla funcional. Abans d'acabar l'any o a començament de l'any que ve el que es farà és encarregar el projecte d'aquest centre, que es farà en el 93, aquest projecte, i l'any 94 es començaran les obres d'aquest centre. El temps de construcció d'un centre d'aquestes dimensions ve a ser, aproximadament, entre els quinze i els divuit mesos.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Corbacho. *(Pausa.)* Moltes gràcies, no hi ha repregunta. Passem a la següent, del mateix diputat, sobre si hi ha cap relació econòmica i institucional entre la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona i la seu de Convergència i Unió de Cornellà de Llobregat. Té la paraula.

El Sr. CORBACHO: Sí, del diputat Corbacho.

El Sr. PRESIDENT: Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Corbacho, no «Garbacho». *(Pausa.)* Molt bé, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ja m'havia corregit el senyor vice-president segon.

Pregunta al Consell Executiu sobre si hi ha cap relació econòmica i institucional entre la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona i la seu de Convergència i Unió a Cornellà del Llobregat, pel que fa a cursos de formació per a dones

El Sr. CORBACHO: Gràcies, gràcies... El passat més d'abril en la revista *Gratis* de Cornellà es va publicar una entrevista amb la presidenta d'un grup de dones d'aquesta ciutat en què es posava de manifest que, mitjançant l'oficina d'informació de l'Institut Català de la Dona de la Generalitat, havien convingut que per a poder tenir accés als cursos i subvencions de la Generalitat per a dones havien de crear una associació amb un mínim de trenta dones. I així va ser com es va organitzar l'Associació per a la Dona de Cornellà. Un cop organitzada aquesta Associació, ja començà a impartir cursos d'educació sanitària, formació cultural, formació jurídica i formació personal. Aquests cursos són impartits per professors de la Comissió Interdepartamental de la Promoció de la Dona de la Generalitat, dos dies a la setmana.

Fins aquí, tot és normal, però el greu és que aquests cursos s'imparteixen en la seu que Convergència té a Cornellà i, segons la presidenta d'aquesta Associació, aquest és un primer pas, perquè ja tenen previst ampliar aquests cursos i, per tant, incrementar el nombre de professors i de subvencions per impartir els nous cursos de bricolatge, estètica i música. Si això és com ha explicat aquesta senyora, vol dir que el professorat de la Generalitat imparteix classes en un local d'un partit polític i, per tant, això deu ser una pràctica normal a la Generalitat, però a ningú se li escapa que darrere d'un fet com aquest hi ha una illegalitat en utilitzar fons públics per a subvencionar activitats a la seu del partit del Govern.

Per tot això, li pregunto al Consell Executiu quina és la relació econòmica i institucional entre la Generalitat i l'Associació per a la Dona de Cornellà. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Té la paraula, pel Consell Executiu, el conseller senyor Farreras.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreras): Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Miri, en principi vostè ha descrit aquests cursos, que són cursos de formació per a dones adultes i —ho voldria destacar— la seva finalitat és buscar una major plenitud humana i cultural d'aquestes persones, i fins aquí em sembla que estem totalment d'acord amb vostè amb els objectius i, fins i tot, amb els continguts que tenen aquests cursos.

Vostè pregunta, quina relació...? Jo li dic que cap, perquè en principi la Comissió Interdepartamental de la Dona, de Promoció de la Dona, estableix convenis o concedeix els cursos a les entitats, associacions representatives de la vida civil, que li fan la comanda o la petició dels cursos. En aquest cas, com vostè em sembla que ja ha dit, és l'Associació de la Dona de Cornellà la que va sol·licitar el curs.

Instrumentalment, aquests cursos funcionen sempre igual: la Comissió Interdepartamental de la Dona hi posa els aspectes tècnics i docents i, també, el pagament del professorat. L'entitat que sol·licita i imparteix el curs és la que es busca, és la que s'ha d'espavilar per buscar-se el local, el material de suport, el material pedagògic, etcètera. Aquesta és una figura, a més, molt

corrent —diguem-ne— en les relacions entre l'Administració i la societat civil. Per tant, en tot cas, aquesta entitat va demanar-ho, segons es desprèn de les seves paraules, va demanar el local d'un determinat partit polític.

Aquesta és la realitat, però, en tot cas, aquesta és una relació claríssima entre l'entitat, l'Associació de la Dona de Cornellà, que en ús de la seva sobirania ha demanat fer-ho en un local determinat i, per tant, la Comissió Interdepartamental de la Dona, amb els seus cent cinc cursos que porta fets d'ençà de l'any 88, amb cent cinc entitats diferents de tot l'àmbit, mai ha intervingut en aquest nivell de decisió perquè no és el seu camp competencial.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Sí, a veure, jo crec que, en principi, es presta, almenys, a confusió que uns cursos per a... —jo no hi tinc res en contra dels cursos—, es facin en el local que té Convergència a Cornellà, i molt menys que en aquesta revista es posi el telèfon de Convergència perquè les persones interessades a fer cursos truquin a la seu de Convergència a Cornellà, perquè s'hi apuntin. Home, la veritat, això no té massa sentit, perquè és barrejar evidentment coses que, en principi, des d'un punt de vista mínimament ètic, es confonen i, sobretot, es presten a la confusió. Evidentment, si vostès o la Generalitat o, en aquest cas, el Govern vol subvencionar cursos, em sembla molt bé, però en tot cas subvencionin a aquesta entitat perquè tingui un local a la ciutat de Cornellà que no sigui a la seu de Convergència i, a partir d'aquí, tindrà almenys el caràcter de més independència...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

El Sr. CORBACHO: ...que en aquest moment no té.

Moltes gràcies.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Reitero...

El Sr. PRESIDENT: Al conseller li queden trenta segons, eh?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: ...que això és competència de l'entitat que organitza el curs, per tant, jo crec que qualsevol partit polític pot cedir el seu local si ho creu oportú.

En resum, a pesar de tot, li diré el següent: tant de bo els partits polítics, en comptes de fer activitats que a vegades poden ser interpretades sectorialment, es dediquessin a elevar el nivell cultural de la nostra gent. Segurament que l'arrelament dels partits polítics i de la classe política en general respecte a la nostra societat seria molt més ben rebuda, però, en tot cas —ho reitero—, és una decisió de la Comissió, i qualsevol associació pot demanar el que vulgui als locals que correspongui. Ha de ser el partit polític qui prengui la decisió, si li cedeix o no.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta la formula la diputada la senyora Imma Mayol sobre les actuacions previstes en el Pla de sanejament del riu la Muga; té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions previstes en el Pla de sanejament del riu la Muga

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el motiu d'aquesta pregunta és saber quina previsió té el

Consell Executiu i, més concretament, el seu Departament pel que fa al sanejament de la Muga.

Com vostè bé sap, l'estat deplorable del riu ha estat notícia aquest estiu arran de la mortaldat de més d'una tona de peixos, concretament a l'entorn de l'1 o 2 d'agost a la zona de Castelló d'Empúries. Aquest fet ens sembla un indicador de com està el riu i, per tant, ens sembla que després també que vostès repetidament hagin anunciat que es faria una ampliació de la depuradora de Figueres i un col·lector a la zona de Vilafant, voldríem saber exactament quines són les seves previsions.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor president...*(Remor de veus.)* Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Mayol, el sanejament de la Muga està dintre de la zona A del Pla de sanejament. Actualment s'està portant a terme l'ampliació de la depuradora de Figueres pel valor de 790 milions; s'està millorant també l'emissari submarí de Roses pel valor de 140 milions; s'estan portant a terme els col·lectors de Vilafant, a Figueres, i està previst que el 93 s'ampliï també la depuració de Castelló d'Empúries amb una instal·lació de basses airejades, d'aireig prolongat, per valor de 600 milions, i també més endavant, ja serà el 95 o 96, hi ha la previsió de la depuradora de la Jonquera, l'ampliació de la depuradora de la Jonquera.

No hi ha dubte que els problemes —i això ho coneix perfectament la senyora diputada— vénen de Figueres en avall; de Figueres en amunt encara que hi ha petits poblets que hem de posar-hi depuració, el que sí que és cert és que hi ha peixos, hi ha fauna encara aigües amunt de Figueres perquè el cabal normal del riu ho permet. De totes maneres, també aquests pobles estan al Pla de sanejament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Mayol pot repreguntar.

La Sra MAYOL: Sí, jo voldria dir-li, senyor conseller, que vostè ha dit que s'està fent l'ampliació de la depuradora de Figueres. Diguem-ne que ha aparegut un cartell i s'ha iniciat el treball tot just fa molt poquet, perquè, encara en el debat de política general, això ho discutíem; per tant, com a mínim me n'alegro que la nostra insistència en el debat de política general hagi comportat que al cap d'uns quants dies ha aparegut un cartell que diu: «Estem començant a fer unes obres d'ampliació de la depuradora de Figueres.»

En qualsevol cas, jo en el que voldria insistir —i ara fora bromes perquè em sembla que és un tema prou important... *(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció.)* Perdonin, que això del micròfon encara no ho tinc molt per mà.

En el que voldria insistir és que vostès han anunciat repetidament aquestes obres que vostè m'ha dit, ho han anunciat el 81, ho han anunciat —una bona part d'elles— el 88, ho han tornat a anunciar el 90 i jo desitjaria que no hagi d'estar d'aquí un any tornant a fer la mateixa pregunta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El senyor conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, la depuradora de Figueres,

l'ampliació va ser adjudicada abans de l'estiu. Evidentment, doncs, la preparació del terreny, l'acte de replanteig, etcètera, ha fet que es comencés ara, però, evidentment..., i vostè sap perfectament que estava adjudicada abans de l'estiu. I, miri, el que sí que li puc assegurar, i m'agradaria que no hi hagués cap entrebanc que impedís complir-ho, és que per a l'estiu que ve estarà funcionant i espero que ens pugui acompanyar en la inauguració.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

La següent pregunta la formula el diputat senyor Tomàs Gilabert, del Grup de Convergència, sobre les mesures previstes per a pal·liar les conseqüències dels aiguats en les collites de fruita seca, de la comarca del Baix Camp.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures
previstes per a pal·liar les conseqüències
dels aiguats en les collites de fruita seca
de la comarca del Baix Camp.*

El Sr. GILABERT: Gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, la comarca del Baix Camp no està pas de sort, ja que la crisi que tots coneixem que afecta el sector de l'avellana s'ha vist encara molt més agreujada pels aiguats, els forts aiguats, que varen caure la primera quinzena de setembre i que varen afectar diverses poblacions del Baix Camp, concretament, i per la intensitat de la pluviometria, les poblacions de Maspujols, l'Aleixar i Vilaplana.

Felicitant d'antuvi l'actuació de les conselleries de Governació i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per la seva actuació immediata en el lloc dels successos, m'interessaria saber, i la pregunta és, concretament, quins són els criteris o amb què es materialitzaran les ajudes que el Consell Executiu pensa adoptar en relació amb els pagesos afectats per aquestes intenses pluges que han malmès la collita de l'avellana i molts camins de la comarca.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gilabert. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, d'acord amb una proposta que ens ha tramès, doncs, la Delegació Territorial d'Agricultura i, a la vegada, amb una proposta del sindicat Unió de Pagesos, nosaltres..., o exactament jo, he signat un decret, aquesta mateixa setmana, establint una línia d'ajut per a aquesta catàstrofe.

Hem de dir que hem tingut la sort de poder fer aquest tema donat que s'havia establert una línia d'ajut per a un fet similar a l'ametlla, donat que vostès sabran que per crear una nova línia d'ajut cal el consentiment de Brusel·les, cosa que hauria retardat extraordinàriament la possibilitat d'ajuda. Hem tingut la sort, doncs, de comptar amb aquesta línia d'ajut a l'ametlla, ja aprovada prèviament per Brusel·les; acollint-nos en la mateixa línia l'hem aplicat. Això vol dir que les quanties, tot i que li avanço que nosaltres creïem que per a l'avellana hauria estat bo poder-les augmentar una mica més, no ha estat possible, perquè llavors sí que s'entenia modificació del decret. Per tant, hem fi-

xat les mateixes quanties que aquesta tardor passada es van donar per a l'ametlla.

Aquesta línia va estesa a tots els agricultors que conreen la terra a títol principal i a partir del 30% de mal a les seves explotacions. Els municipis que afecta, segons la informació que ens va passar doncs tant la Unió de Pagesos com la Delegació Territorial, són: l'Aleixar, l'Alforja, Almoher, Borges del Camp, Botarell, Castellvell del Camp, Maspujols, Montbrió del Camp, Mont-ral, Reus, Riudecols, Riudoms, la Selva del Camp i Vilaplana.

Aquesta ajuda procurarem, doncs, que sigui el més àgil possible, tenim la dotació pressupostària consignada i, doncs, em sembla que serà d'ajut per als pagesos i, evidentment, per a la comarca que —com vostè diu— a sobre dels baixos preus ha tingut aquesta catàstrofe de l'aigua.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Gilabert pot repreguntar, si vol.

El Sr. GILABERT: Tan sols per donar les gràcies a l'honorable conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La següent la formula el diputat senyor Joan Puigcercós sobre actuacions per tal de paliar la crisi industrial del Ripollès.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
actuacions per tal de paliar la crisi
industrial del Ripollès central i la vall del Freser*

El Sr. PUIGCERCÓS: Bé, és un tema que ja en vam parlar ahir, n'hem tornat a parlar avui amb les resolucions, però sí que, com que aquesta pregunta va entrar molt tard, la mantinc per una raó concreta; és a dir, ahir vam donar voltes sobre el tema de la reindustrialització de dues comarques, avui s'ha arribat a una sèrie de resolucions, i m'agradaria que l'honorable conseller d'Indústria respongués amb actuacions concretes, plasmables i de suport a la comarca, en aquest cas, del Ripollès i al que fa referència a la vall del Freser, Ribes de Freser i Ripoll.

Ens agradaria saber-ho perquè ja sabem la manifestació que es va fer —se'n va parlar també aquí en el debat—: una manifestació unitària de tots els partits, sindicats, la mateixa patronal, perquè una mica el sentit és que amb el tancament de Fahialsa, de fet, ja es va dir ahir també, és la gota que ha vessat el got.

Fahialsa, del grup Mitasa, ha set una de les empreses tèxtils que semblava que tenia viabilitat; no ha estat això. Va estar també fa poc Papereres Riera, del grup Impacsa; va estar també altres tèxtils que no han renovat contractes durant aquests últims mesos i la situació sembla més insostenible. Fa uns quants..., un any o dos semblava que s'havia tocat fons, ara sembla que no és així.

Actuacions concretes, ens agradaria saber quines són les que té el Departament en marxa i quines previsions hi han.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Sí, senyor president. Senyor Puigcercós, les actuacions concretes són les mateixes. Les actuacions concretes són la creació de l'entorn adequat, és a dir, les infraestructures; la millora de la carretera N-152; la connexió per la vall de Bianya

que millorarà d'una manera definitiva la connexió del Ripollès; la creació de sòl industrial; 120 mil metres quadrats, si no ho recordo malament, per part de l'Incasol; són sobretot i d'una manera molt particular, les ajudes al nivell màxim que ens permeten les regulacions vigents de la Comunitat Europea per a les empreses que vulguin invertir ja.

El que passa és que vostès fan sempre el mateix plantejament. «Escolti, digui'ns quina empresa ve.» Miri, no ho sé. El que sí que li puc dir és que quan la sàpiga, l'ajudarem, i no patèixi, la caçarem al vol. El que sí que li puc dir és que en el trienni 89-91 les inversions subvencionades en el Ripollès van arribar a una suma de 4.000 i escaig milions de pessetes i les ajudes donades van ser el 15% de tota la partida destinada a ajudes que, tenint en compte —ho repeteixo— que el Ripollès representa —em sembla recordar de memòria— el 0,47% de la població de Catalunya, és una molt forta discriminació positiva cap al Ripollès que jo vull fer. Doncs, això són les actuacions, i continuarem treballant tossudament en aquesta línia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós pot repreguntar.

El Sr. PUIGCERCÓS: Ens agradaria saber una mica també en les diferents empreses que en aquests moments —tinc entès, no sé si m'ho corregirà vostè— tenen negociacions de crèdits de l'Institut Català de Finances; empreses a les quals s'està intentant donar suport. Si hi ha alguna cosa d'això i —ja m'ha dit que quan sàpiga alguna empresa...— l'empresa famosa de tints, que s'està plantejant d'aprofitar el col·lector i la depuradora que s'havia instal·lat però que abans hi havia Papereres Riera, si en té algun coneixement o és cosa només de la Direcció General d'Indústria.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. El senyor...

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Quants segons em queden, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Com diu?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Quants segons em queden?

El Sr. PRESIDENT: Doncs li'n queden... 35

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: 35 segons, Déu n'hi do! La Direcció General d'Indústria, naturalment des del meu Departament, estem absolutament al corrent de totes aquestes gestions que hi ha en marxa. El que passa és que...

El Sr. PRESIDENT: ...li queda més temps, eh? És un minut i trenta segons.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Ah, fantàstic! Doncs, escolti, el que li puc dir és que, de debò, senyor diputat, amb tot el respecte que mereixen tots els diputats de la cambra, no els ho diré.

No els ho diré perquè aquest és un tipus de gestió que no vol publicitat. És a dir, quantes empreses... Li podria fer la llista de les empreses que s'han —diguem-ne— espantat davant la publicitat que s'ha organitzat en una comarca entorn de la seva possible inversió allà. Si comencem a parlar-ne en públic, si comencem a dir «fulano» i si comencem a fer segons quines accions, el que fem, simplement, és espantar-los, i llavors se'n van a invertir, per exemple... —escolti, no m'agafin l'exemple com una manifestació política—, se'n van a invertir per exemple a Andorra, de Terol, que, naturalment, com que correspon a una

zona encara pitjor situada, tenen més ajuts. Per tant, aquest és un mal que vol acció sostinguda, que vol prudència i que vol molta contenció per part de tots. I pensin que, segons com es mobilitzi la comarca, no ajuda gens a captar inversions, és a dir, si realment aconseguíssim entre tots que fos conegut arreu, si fos conegut arreu aquella afirmació que alguna pancarta feia –si no recordo malament– que deia: «El Ripollès és un cementiri», ningú voldria anar-hi a invertir, ningú vol anar a invertir en un cementiri.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Insisteix el senyor Joan Puigcercós? Una altra pregunta sobre la crisi a les indústries papereres.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la crisi de les indústries papereres*

El Sr. PUIGCERCÓS: No, aquesta pregunta decidim per retirar-la perquè ja es va donar per contestada en el debat monogràfic.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda retirada.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
actuacions en relació amb l'abocador de
Santa Maria de Palautodera*

I la següent, del senyor Portabella, també ha estat retirada. De manera que passem a la número 10, que formula el diputat senyor Simó Pujol, sobre actuacions orientades a reduir l'índex d'abstenció en les eleccions autonòmiques. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre actuacions
orientades a reduir l'índex d'abstenció en les
eleccions autonòmiques*

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: El Departament de Presidència acaba de publicar un llibre d'Albert Balcells, que el títol és *Història del nacionalisme català*, i quan parla de les eleccions autonòmiques diu concretament el següent: «La menor participació a les eleccions autonòmiques en comparació amb les generals espanyoles fou un fenomen negatiu» –es refereix a les primeres de l'any 80– «per a la naixent autonomia catalana.» Nosaltres creiem que el Consell Executiu ha adoptat o pensar adoptar unes mesures, i la pregunta és: Quines són, senyor conseller?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Senyor Subirà, té la paraula, en representació del Consell Executiu.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: El Consell Executiu pensa adoptar les mesures que ha vingut adoptant en el passat: és a dir, les campanyes de sensibilització, les campanyes d'incentivació del vot, les campanyes de conscienciació

de la responsabilitat cívica dels ciutadans d'acord amb el que l'autoritza a fer i li mana fer –i el Consell Executiu ho fa amb molt de gust, allò que li manen fer i dins del marc que la Llei li mana–, allò que l'autoritza a fer, que li mana fer la llei vigent en tema electoral, eh?, que és la Llei general... –tinc el nom exacte, no me'n recordo–, la Llei que regula el procés electoral. Això és el que el Consell ha fet i és el que el Consell Executiu pensa continuar fent.

Moltes gràcies.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyor conseller...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Perdoni. Senyor conseller, bé, em sembla molt bé que m'hagi contestat el que podia fer el Consell Executiu d'acord amb una llei, però, pel que s'ha vist, els fruits d'aquestes gestions han sigut nuls. O sigui, de l'any 80 a l'any 92 portem un decrement de la votació, o sigui, un augment de l'abstenció de 7,10 punts amb una irregularitat total i molt diferent en totes les províncies catalanes –des d'un 7,94% que té Barcelona, i en canvi a Lleida l'abstenció ha baixat–, i vostè m'ho contesta d'una forma global. Jo no sé..., més que el global, dient el que la llei els obliga a fer, el que sí que és una constància i és una realitat és que, si han fet això, no ha tingut cap fruit.

Jo els aconsellaria..., els aconsellaria, senyor conseller, que mirin a veure què és el que pot fer la televisió catalana en aquest aspecte. Jo no sé com no tenim una espècie de complex..., o el Consell Executiu no té un complex de culpa o d'inferioritat davant el fet que Televisió Espanyola té un programa, 135 escons, que fa molt temps que està en antena, i la televisió catalana no té res. Potser en aquesta línia podríem aconseguir que el ciutadà entengués més les tasques que fem en el Parlament i, quan ve el moment de la votació, doncs, anés a votar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. El senyor Subirà, el senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor Pujol, jo li he contestat que el Consell Executiu feia estrictament el que la Llei li manava fer i el que ell feia molt de gust dins del marc de la Llei, perquè això és el que ha de fer un govern respecte al procés electoral. I m'he aturat aquí per una certa prudència, però vostè insisteix, i ara li he de dir una altra cosa que potser és més real: la principal responsabilitat de l'abstenció, en qualsevol elecció, la tenim les forces polítiques; no els governs: les forces polítiques. I vostè em diu: «Oh, és que a Lleida voten més.» Miri, doncs, potser resulta que el plantejament que van fer les forces polítiques de Lleida –les mateixes forces polítiques de Lleida– va ser un plantejament que va motivar més els ciutadans a anar a votar.

Per tant, en tot cas, en lloc de mirar de tirar les culpes a un altre i dir: «Què fa el Govern?», hauríem de mirar què fem nosaltres com a plantejament polític en les eleccions, i jo tinc la sensació que la nostra força política, almenys els números ho demostren, és de les menys afectades per la seva abstenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta la formula el diputat Ramon Vilalta. Sí? Té la paraula. (*Remor de veus.*) Sobre un abocador. Té la paraula.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Sí, senyor president, si m'ho permet, acumularia les preguntes 11 i 12, que versen sobre el mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé

Preguntes al Consell Executiu sobre un abocador pròxim a dos centres escolars de la partida de la Serra, en el terme municipal de Mollerussa, sobre les gestions realitzades pel Departament d'Ensenyament en relació amb un abocador situat prop de dos centres escolars de la partida de la Serra, en el terme municipal de Mollerussa, i sobre si té previst de realitzar més gestions per tal de solucionar el problema d'un abocador situat prop de dos centres escolars de la partida de la Serra, en el terme municipal de Mollerussa

El Sr. VILALTA I OLIVA: El cas és el següent: a la ciutat de Mollerussa, a la capital del Pla d'Urgell, ciutat de 9.000 habitants, l'abocador de residus sòlids urbans està a menys de 300 metres de dos centres docents: un centre de deficients psíquics, el Col·legi Siloè, i l'Escola de formació professional agrària. I pel desnivell del terreny fa que aquest abocador estigui en un punt alt i, per tant, projecti els fums de la combustió dels residus, les olors i, probablement, també, filtracions d'aigua, cap a aquests dos centres escolars. Interessaria saber si el Govern ha fet alguna gestió o pensa fer-la per a solucionar aquest assumpte.

Lògicament, la solució definitiva passaria perquè en el Pla d'Urgell es resolgués d'una vegada l'abocament de residus sòlids urbans amb la construcció d'un abocador comarcal, gestió que fa temps que està endegada —fa anys que està endegada, diguem-ho així— i que, fins ara, no ha produït els resultats oportuns i, per tant, aquest problema fa massa temps que s'està produint en un lloc tan sensible com és l'existència de dos centres escolars de les característiques que he dit.

Per tant, la meua pregunta seria doble: ha fet alguna cosa el Govern? I, si no, pensa fer-la? Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. En nom del Consell Executiu, té la paraula el conseller Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor president. Gràcies senyor Vilalta, per treure aquí un tema que, realment, nosaltres en tenim un ple coneixement i que opinem com el senyor Vilalta, que la solució seria treure aquest abocador. Per tant, primera resposta a la primera pregunta: tenim coneixement del tema, en som conscients i intentem arreglar-lo.

Segon punt. No solament en som conscients, sinó que hem fet gestions. Una de molt important és, per exemple, haver parlat amb l'Ajuntament, tot i que nosaltres no tenim cap denúncia escrita de cap dels dos col·legis, però preventivament ara he parlat amb l'Ajuntament per tal d'assegurar la salubritat, és a dir, el bon estat de l'aigua que arriba a aquests centres docents. Li podem assegurar al senyor Vilalta que els resultats d'això han estat unes anàlisis que han donat un resultat absolutament tranquil·litzador i que l'aigua que arriba als centres no presenta cap problema.

Finalment, l'últim tema és que —i això no és competència del Departament, com sap el senyor Vilalta— aquests abocadors s'han de treure, i nosaltres hem fet diverses gestions, i precisament ahir encara vaig tornar a parlar amb el president del Consell Comarcal, que em va dir que esperava que dintre de molts pocs dies podria donar la notícia de la disponibilitat d'uns terrenys per tal d'instal·lar un abocador comarcal.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Vilalta, pot repreguntar. (Pausa.) No hi ha repregunta i, per consegüent, passem a la següent, que formula el mateix diputat. O la senyora Utgés? (Pausa.) Senyor Vilalta. Sobre un altre abocador, també.

El Sr. VILALTA I OLIVA: No.

El Sr. PRESIDENT: No?

El Sr. VILALTA I OLIVA: És un altre assumpte, senyor president. Sí, perdó, la 13 acumulava amb les anteriors.

El Sr. PRESIDENT: Ah, eren tres, les acumulades. Perfectament. Sobre l'Incasol, no?

Preguntes al Consell Executiu sobre qui serà el responsable de la gestió d'un futur parc tecnològic agroalimentari situat en una finca rústica adquirida per l'Incasol en el terme municipal de Vila-sana, sobre qui serà el responsable de la promoció d'un futur parc tecnològic agroalimentari situat en una finca rústica adquirida per l'Incasol en el terme municipal de Vila-sana, sobre el calendari de previsions per al futur parc tecnològic agroalimentari situat en una finca rústica adquirida per l'Incasol en el terme municipal de Vila-sana i sobre la destinació definitiva d'una finca rústica adquirida per l'Incasol en el terme municipal de Vila-sana

El Sr. VILALTA I OLIVA: Entraríem en el bloc següent. Aquí n'acumularia quatre, que són també quatre preguntes relatives al mateix assumpte que es planteja.

En el mes de març de l'any 90, el Govern de la Generalitat, a través de l'Incasol, va comprar una finca en el Pla d'Urgell, també, per 376 milions de pessetes, que cinc mesos abans n'havia costat 53. El procés d'aquesta compra i el judici que ens mereixia als socilistes va ser tractat en el seu moment en aquest Parlament, a través d'una sèrie d'accions específiques, i, per tant, jo no voldria tornar a la naturalesa d'aquella compra. Sí dir, tan sols, que des de l'Incasol es va justificar l'operació de compra, allò que nosaltres consideràvem una operació especulativa, amb base a raons de suposada urgència i necessitat de dotar el Pla d'Urgell del terreny necessari per a una actuació industrial, i en concret —en aquells moments va dir-se— per a la construcció d'un parc tecnològic en el bell mig del Pla d'Urgell.

Va passar el temps i allò que havia de ser un parc tecnològic va passar a ser en concepte un parc agroindustrial, i en aquest moment s'ha sofert una nova devaluació en el concepte i no se sap ja bé si és un parc agroindustrial o un simple polígon industrial. El cert és que dos anys després aquell parc o aquell polígon encara no funciona, i no pot funcionar, lògicament, perquè les obres d'urbanització de l'espai no van començar-se fins dos anys més tard; és a dir, no es van començar fins al febrer d'enguany.

Per tant, d'una part, aquelles raons de suposada urgència que van justificar al seu moment aquella operació i que ja va ser discutida en aquest Parlament també al seu moment no són el motiu que justifica les meves preguntes, sinó —perquè en realitat la compra es va materialitzar tal com es va fer— intentar aclarir, en aquest moment, a hores d'ara: primer, quin és el des-

tí definitiu que preveiem per a aquell espai que en aquest moment s'està urbanitzant, que havia de ser un parc tecnològic, que en concepte després va passar a ser un parc o una zona agroindustrial, i que en el futur no sabem si serà un simple polígon industrial, o res, o què. En definitiva, quin és el destí que es preveu finalment per a aquell espai? En segon lloc, quin és el calendari de previsions temporals. És a dir, quan estarà acabat, quan podrà entrar en funcionament, quan serà definitivament, per tant, un espai d'ús industrial? Tercer, qui serà el responsable de la seva promoció? I quart, qui serà el responsable de la seva gestió?

I aquesta tercera i quarta preguntes es justifiquen perquè en el curs del temps, d'aquests dos anys llargs, s'han produït també abundoses declaracions per part de diversos responsables —també en aquest cas de l'Incasol i, en general, jo diria, responsables del Govern de la Generalitat— que han parlat unes vegades d'un possible consorci entre la Generalitat i les corporacions locals de la zona, unes altres vegades que serà una promoció purament i simplement del Consell Comarcal del Pla d'Urgell, etcètera. És a dir, hi ha una certa indefinició respecte a això.

Amb la voluntat, per tant, de clarificar les coses, plantejo aquestes quatre preguntes que he dit abans: quin és el destí definitiu que es preveu? Quin és el calendari d'actuacions? Tercer, qui serà el responsable de la seva promoció? I quart, qui serà el responsable de la seva gestió?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Té la paraula el conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. M'alegraria molt que fos veritat això que diu l'illustre senyor diputat, en el sentit que té només l'ànim de clarificar unes coses, perquè significaria per part seva un canvi d'actitud respecte al que ha estat fent durant aquests darrers dos anys, i també un canvi d'actitud respecte al que ha començat a fer, fins i tot, amb la mateixa pregunta: allò que sabem fer tots, de dir «no parlaré de...» i començar a «parlar de...».

En aquest Parlament va quedar prou clar —i també davant de l'opinió pública, perquè així es va manifestar— el perquè d'aquesta diferència de preus que esmentava el senyor diputat. La diferència de preus ve perquè una cosa és el preu rústic, d'un sòl qualificat com a rústic, i una altra cosa és el valor que es dona als terrenys quan qui expropia és l'Institut Català del Sòl i diu amb quin efecte urbanístic vol expropiar. I sempre té, l'Institut Català del Sòl, l'obligació de fer les coses d'aquesta manera. Per tant, una cosa és el valor rústic d'uns terrenys, una altra el valor dels terrenys com a equipament —per exemple, quan el MOPT expropia per fer una carretera—, i una altra molt diferent el valor urbanístic d'uns terrenys, que és el que ha de donar a través del seu procediment d'expropiació l'Institut Català del Sòl quan expropia amb una finalitat determinada, com era el cas.

Expropiava per fer un polígon agroalimentari i així ha estat dit des del principi i aquest és l'objectiu que té. Ja en aquell moment va quedar clar que, si algú creu que les coses no estan prou netes, el que ha de fer no és embolicar la troca, sinó anar als tribunals i denunciar-ho, cosa que ningú no ha fet, imagino que perquè no s'ha trobat forma i manera de demostrar aquelles

paraules i aquelles insinuacions que es fan sense cap sentit de la realitat.

Passo ara a respondre la pregunta que em formula l'illustre senyor diputat amb l'ànim —hi insisteixo—, que m'agradaria molt que continués per sempre ja, simplement de clarificar l'objectiu del destí d'aquests terrenys. Aquests terrenys es van comprar —com deia— per realitzar una actuació en la comarca del Segrià per tal que l'activitat agrària desenvolupada en aquesta zona tingués un parc d'activitats per al tractament, comercialització i emmagatzematge d'acord amb les tecnologies modernes per tal de fer més competitiu aquest sector.

Per aquesta raó, es van buscar els terrenys necessaris per construir aquest parc d'activitats en una zona centralitzada respecte la comarca i ben comunicada. Els terrenys escollits es van considerar els més adequats per desenvolupar aquesta activitat per les següents raons: per la seva orografia —són uns terrenys força plans—; perquè existeixen importants reserves d'aigua; perquè estan al costat d'una xarxa primària de comunicacions, i perquè la seva estructura de la propietat permetia un desenvolupament ràpid.

Passant a la tercera pregunta, però em sembla que és un ordre més lògic en la resposta meua: quin serà el calendari de previsions? El calendari de previsions... Si avui es trepitja ja es veu que s'han iniciat les obres, que varen ser adjudicades a l'empresa LAIN en data 26 de febrer de 1992 i el calendari d'acabament de les obres d'aquesta fase, que és l'obra d'urbanització, per part d'aquesta empresa adjudicatària, és el gener del 93.

Quin serà el tipus de gestió o qui portarà la promoció? El propietari dels terrenys és l'Institut Català del Sòl i, per tant, el responsable de la promoció és l'Institut Català del Sòl i així ho serà. L'organisme de..., qui farà la gestió serà un organisme de caràcter empresarial; li recordo que a l'Institut Català del Sòl hi són presents en el Consell d'Administració —de l'Institut Català del Sòl— tant el Departament d'Indústria com el Departament d'Agricultura i, per tant, a través de la presència d'aquests dos Departaments en el mateix Consell, els interessos i l'objectiu d'aquest parc, que —hi insisteixo— és la finalitat agroalimentària, queden prou representats dintre del mateix Consell d'Administració. Però hi ha la possibilitat —i això és una cosa a decidir encara— que es creï un òrgan específic de gestió per a aquest parc que no sigui el mateix Institut Català del Sòl, com hem fet en d'altres promocions d'aquest tipus especialitzades o que pel volum ho requereixen, i aquest podria ser, probablement, un dels casos, però això encara és una qüestió a decidir per part del Govern de la Generalitat.

Per últim, la destinació definitiva de la finca, la destinació definitiva: els usos admesos al sector són els que determinen el pla parcial, que ja està aprovat, definitivament, en data 24 de juliol del 91 i ratificat el 13 de novembre del mateix any; en aquest sentit, admet pràcticament tots els usos industrials, però la voluntat i el destí d'aquests terrenys és per fer allò que sempre hem dit que faríem i que em fa l'efecte, doncs, que si l'illustre diputat té dubtes, són més, doncs, perquè els vol tenir que no pas perquè hi hagi cap símptoma que no es vulgui destinar allò que, fonamentalment, és el seu destí, que és un parc agroalimentari, la qual cosa no vol dir que sigui exclusivament això, però que sí que, fonamentalment, es vol dedicar a parc agroalimentari.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Vilalta pot fer repregunta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, no havia tingut mai l'ocasió d'interpel·lar ni de preguntar el senyor Molins. Jo em vaig quedar una mica parat l'altre dia quan van tenir aquelles certes fortes raons amb una diputada del meu propi Grup, la senyora Rosa Martí.

Penso que no era el to que jo havia utilitzat el to que vostè ha emprat en la seva resposta. Jo no vaig tenir ocasió, al seu moment, d'interpel·lar-lo per aquella compra; ho hauria fet amb molt de gust. Li ho repeteixo: avui dia, senyor Molins, si vostè hagués comprat ara o fa uns mesos, quan en realitat va començar l'urbanització d'aquell polígon, vostè hauria estalviat a les arques de Catalunya la meitat del preu que vostè va pagar, perquè no és veritat que les terres en el Pla d'Urgell —no en el Segrià, com vostè deia fa un moment: en el Pla d'Urgell—, en el bell mig del Pla d'Urgell, no són al preu que vostès van pagar.

Vostès van comprar al preu que ho van comprar adduint raons de suposada urgència. Jo li dic que la urgència l'ha desmentit el pas del temps, perquè vostès s'han passat dos anys sense fer-hi absolutament res. I com vostè molt bé diu, va ser el mes de febrer del 92, per tant, dos anys després —dos anys després—, que van adjudicar-se les obres d'urbanització. I li dic: si aquesta compra s'hagués produït el gener del 92, vostè hauria estalviat..., i li ho dic amb plena consciència del que dic i sóc plenament coneixedor que els actes polítics, fins i tot aquells que signifiquen un abús moral, no il·legal de la situació, poden convalidar-se per la raó de la democràcia, per la raó de la majoria que vostè té, i, per tant, en aquell moment, s'entén que la seva decisió, la decisió de l'Incasol va ser convalidada, va ser avalada per la majoria de la qual vostè disposa i, per tant, va ser una decisió presa dintre de la legalitat; vostè podia pagar aquest preu o quatre vegades més de preu, però el cert és que també podia haver pagat la meitat, i hauria estalviat a les arques de Catalunya la meitat del que vostè va gastar.

Per tant, jo no he plantejat la qüestió perquè tornéssim a discutir aquest assumpte; no tinc cap inconvenient en tornar a plantejar preguntes sobre el valor d'aquells terrenys i l'operació de compra, cap inconvenient. Si vostè vol jo li presentaré avui mateix unes quantes preguntes sobre aquella operació que va succeir dos anys enrere, jo crec que no fa al cas, donem aquell tema per tancat. Li dic: miri, han passat dos anys sense que allí s'hi fes res; finalment, el febrer del 92 s'ha adjudicat el procés d'urbanització, que en aquest moment està produint-se; que, en absolut, el gener del 93 estarà acabat, en absolut; que hi ha hagut moltíssima confusió, primer en el procés de compra —que jo voldria donar per tancat; si vostè vol continuarem discutint-lo, eh?, però que jo el voldria donar per tancat—, va haver-hi molta confusió en el procés de compra; hi ha hagut molta confusió respecte a la naturalesa del destí d'aquests terrenys i, tercer, hi ha hagut molta confusió respecte a la figura jurídica, a l'ens jurídic, que gestionarà això. Tinc aquí tota una carpeta de fotocòpies de premsa bàsicament del que vostès han dit, no només del que vostès han dit, del que ha dit tothom al voltant d'aquest assumpte, començant pel delegat de la Generalitat a Lleida en el passat, continuant pel president de la Diputació, continuant pels alcaldes, pel president del Consell Comarcal, pels seus representants allà, pel senyor Solans de l'Incasol... En fi, tots hem parlat molt al voltant d'aquest assumpte i hi ha molta confusió.

Jo crec que en aquest moment és un element que tranquil·litza a tots saber, d'una manera certa, les previsions que el Govern pot tenir perquè allò que era un projecte que va començar molt malament acabi bé, i, per tant, ens convé saber què és el que finalment serà, si serà un parc agroalimentari, si serà una altra cosa i, en definitiva, qui el gestionarà. I aquest era el sentit de les meves preguntes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. El conseller Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. En primer lloc, la referència al retard de l'actuació. Això es va fer per urgència perquè sempre que s'expropia és amb caràcter urgent —sempre que expropiem, les Administracions públiques. Aquests terrenys han estat adquirits per mutu acord després d'un procés d'expropiació, iniciat el procés d'expropiació i amb mutu acord, d'acord amb un expedient d'expropiació.

Segonament, no es compra tota la finca el març del 90; s'acaba de comprar bastant més tard. Però, com vostè sap, la Generalitat és extraordinàriament respectuosa respecte a iniciar activitats abans que siguin aprovats els plans urbanístics corresponents, els plans parcials corresponents pels municipis corresponents. I el pla —com li he dit abans— no es va aprovar fins al 30 de novembre de 1991. I, per tant, les obres s'inicien dos mesos i mig després: el febrer del 92. Per tant, entenc que és immediatament després de l'aprovació del Pla urbanístic que surt a concurs l'obra i que s'adjudica dos mesos després. Per tant, més urgent, impossible: immediatament després del dia que podia començar a actuar l'Institut Català del Sòl en les obres d'urbanització.

Vostè no creu que s'acabi el gener del 93. Això només el temps dirà qui té raó —només el temps dirà qui té raó. Jo el que li dic és que el meu compromís —i així han estat adjudicades les obres— és que aquesta fase que està adjudicada a l'empresa LAIN s'acabarà el gener del 93, la qual cosa no vol dir tot el sòl, sinó la fase que ha estat adjudicada, ja, a l'Institut Català del Sòl.

Per últim, tornem altra vegada a treure el tema aquest dels diners. Miri, jo no sé si sóc el conseller que més preguntes li fan o el que més interpe·llen, però dec ser un dels que més, suposo que pel tipus d'activitat de la qual tinc la responsabilitat en aquest moment. Dubto molt que es tingui l'opinió que contesto malament o que sóc poc amable, a excepció feta —a excepció feta— de quan em..., s'intenta, a través de poques paraules o d'insinuacions, acusar-me..., accepto malament les de, diguem-ne, desídia o mala actuació, però sobretot les insinuacions de coses lletges, de coses brutes, de comprar a preus que no són els que són. Aquestes les accepto molt malament i voldria que ho entengués i les hi acceptaré sempre. I, per tant, si no li agrada que li responguin com jo li he respost, més val que no faci preguntes d'aquesta naturalesa, entre altres coses perquè crec que és inadmissible que es facin, senyor diputat. Crec que és inadmissible: el respecte que ens hem de tenir mútuament ens hauria de portar que quan les fem sigui amb proves, i no es tracta d'unes majories o unes altres, aquí sí que és per majories que es decideixen les coses, però, gràcies a Déu, tenim una societat on ens repartim els poders, i no tot el que decideix el poder polític és el que és, perquè hi ha un poder judicial. Si vostè té dubtes

respecte les coses que jo li dic, porti'm als tribunals, perquè si jo fos vostè i creiés, de veritat, que el Govern de torn està malversant els fons públics, el portaria als tribunals. No em conformaria, simplement, amb una votació de majoria. I això és el que és la seva obligació: portar, si creu de veritat el que acaba de dir, portar-ho als tribunals. Aleshores, només aleshores, podríem veure qui té raó.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ramon Vilalta formula dues preguntes sobre una mateixa matèria, a continuació, que és sobre el ferrocarril Lleida - la Pobla de Segur. Té la paraula.

Preguntes al Consell Executiu sobre les condicions necessàries per tal que la Direcció General de Transports de la Generalitat assumeixi la titularitat de la línia de ferrocarril Lleida - la Pobla de Segur i sobre si té previst de sol·licitar la transferència de la línia de ferrocarril Lleida - la Pobla de Segur

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, amb la reserva de tornar sobre l'assumpte que ara ha quedat en un altre ple, acumularia les preguntes 18 i 19, que versen, també, sobre un mateix tema.

La cambra sap bé que des de l'any 85 va establir-se un conveni tripartit entre la Renfe, el Govern de la Generalitat i la Diputació de Lleida per al sosteniment d'una línia altament deficitària sobre la qual hi havia en aquell moment la previsió de tancar-la si altres administracions públiques no assumien el dèficit en el seu cost d'explotació. Així es va subscriure aquest conveni que ha permès mantenir oberta la línia de ferrocarril Lleida - la Pobla, des de llavors fins ara.

En diverses ocasions durant aquest temps, responsables del Departament del senyor Molins, especialment el director general de Transports, ha fet declaracions al respecte en les seves vingudes a Lleida, dient coses diverses, que jo crec que val la pena confirmar, efectivament -tal com cal fer-ho en aquesta cambra-, respecte les previsions del Govern en nom del qual parla.

Aquests dies passats, d'una manera més concreta, la Diputació de Lleida va decidir denunciar el conveni per a l'any que ve i, per tant, aquella institució que l'any 85 n'havia estat promotora, d'aquesta suma de voluntats per poder mantenir oberta la línia, ha decidit que han desaparegut les condicions d'excepcionalitat i que, per tant, en aquest moment, probablement el lògic seria que el Govern de Catalunya decidís, a través d'un acte seu, propi, la continuïtat o no, que en definitiva manifestés l'interès o no per la continuïtat d'aquesta línia.

El senyor director general de Transports, en alguna d'aquestes vingudes a Lleida -com deia abans- ha dit coses diverses respecte la filosofia que en matèria de transferències contempla el Govern en aquesta qüestió. I, per tant, amb l'objectiu aquest de clarificar les qüestions, voldria concretar..., voldria concretar-les en les següents.

Primer: en quines condicions la Generalitat acceptaria la transferència de la línia? I en segon lloc: donat que la Diputació de Lleida ha pres ja l'acord de denunciar el conveni, pensa el

Govern de la Generalitat instar la transferència o deixarà que aquesta línia es tanqui sense parlar-ne més?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Té la paraula el conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Des del 84 -com ho recordava l'il·lustre diputat- el Govern de la Generalitat ha considerat que calia mantenir el servei de viatgers d'aquesta línia i per això ha mantingut un conveni amb la Diputació de Lleida i amb Renfe per tal de finançar el dèficit d'aquest servei.

El Govern, a través dels convenis signats -el Govern de la Generalitat-, ha finançat el manteniment del servei de viatgers a la línia i els treballs necessaris per al seu manteniment en explotació, és a dir, ja ha intervingut directament en la salvaguarda de la línia. En aquest concepte portem invertits 501,15 milions de pessetes durant els anys 85 a 92. La Resolució 17/11, de 13 de novembre del 84, d'aquest Parlament insta el Govern de la Generalitat a demanar el traspàs de la línia. Aquest acord també ha estat acomplert i el Govern de la Generalitat ha demanat el traspàs de la línia a través d'una figura que preveu la LOT, la Llei orgànica de transports; la definició..., aquesta figura és la definició de la Xarxa Nacional Integrada.

És a dir, aquesta Llei, la LOT, preveu la seva definició i preveu que aquelles línies que no s'incorporin a aquesta Xarxa Nacional Integrada són les que poden ser traspassades a les comunitats autònomes. És a dir, en aquest moment l'únic instrument per transferir línies de les companyies de Renfe a d'altres comunitats autònomes és aquesta figura de la Xarxa Nacional Integrada.

Quin és el nostre propòsit? El que nosaltres entenem -estic segur que l'il·lustre diputat estarà d'acord i no voldrà que fem un altra cosa per defensar els interessos generals dels catalans i de Catalunya, que és la nostra obligació primera com a Govern que som de la Generalitat de Catalunya- és que mentre no es defineixi el que és la Xarxa Nacional Integrada, les nostres línies, també les deficitàries, tinguin el mateix tractament que qualsevol altra de les línies deficitàries que componen la xarxa de Renfe i que el que no podem admetre és que mentre que tots col·laborem amb els nostres impostos a pagar els 260.000 milions de pèrdues que té cada any Renfe, no acceptem que, a més a més de pagar la part al·lòtota d'aquests 260.000 milions de Renfe, de dèficit de Renfe, es segreguin les que passen per Catalunya i es digui: «No, aquestes que se les pagui el mateix Govern de la Generalitat.» Això no ho admetrem; per tant, no admetrem el traspàs ni d'aquesta ni de qualsevol altra línia mentre no es defineixi el que diu la Llei que s'ha de definir i que, per tant, no està en mans del Govern de la Generalitat definir, sinó del Ministeri d'Obres Públiques i Transports, què és la Xarxa Integrada. Quan es defineixi la Xarxa Integrada, diguem-ne per eliminació, quedaran tota una sèrie de línies que el Ministeri no cregui que han de conformar aquesta Xarxa, que aquestes són les que poden ser traspassades. A partir d'aquell moment serà quan podrem parlar de veritat i seriosament de què és el que hem de traspassar i què és el que podem acceptar que sigui traspassat.

Gràcies, senyor president

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Vilalta pot repreguntar.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Bé, senyor president, en primer lloc dir-li al senyor conseller que, de la cobertura del dèficit d'explotació de la línia, n'ha pagat el 50% la Diputació de Lleida. I, per tant, em sembla bé la voluntat d'englobar, doncs, en la gestió del Govern en l'anàlisi que fa el conseller allò que aporten les altres administracions a una determinada despesa pública. Però el cert és que el conveni preveu que l'assumpció del dèficit d'explotació és el 50% entre la Diputació de Lleida i el Govern de la Generalitat. I, per tant, si 500 dono 500 —i això significaria 1.000; lògicament, aquestes no són les xifres—, 500 és el que hem aportat entre el Govern de la Generalitat i la Diputació de Lleida conjuntament.

En segon lloc, la Diputació ha pres ja aquest acord de denúncia del conveni i estem a les portes del mes de novembre, i es denuncia per part de la Diputació de Lleida el conveni que hauria de començar a regir l'1 de gener. I a partir d'aquí la Diputació vol dir que es desenganxa d'un procés de finançament. I, lògicament, el Govern de la Generalitat ha de decidir si ell vol mantenir, o no, o deixarà que aquesta línia es tanqui el dia 1 de gener. I, per tant, jo comparteixo totalment la voluntat i el desig que els diners dels catalans siguin administrats lògicament de la millor manera possible i participem, ell amb els seus impostos, jo amb els meus i tots els catalans, lògicament, en la cobertura d'aquest dèficit, i això ens sembla..., no és el que ens sembla a cadascú, però la qüestió concreta en termes del territori de Lleida és que la línia de ferrocarril tancarà l'1 de gener si aquella part que pot dir-hi alguna cosa en aquest moment, un cop l'altra s'ha desenganxat, no es defineix o sí que es defineix en un sentit o en un altre.

Per tant, la meua pregunta segueix sent aquesta, senyor conseller: tenint en compte que la Diputació ha denunciat el conveni, què pensa fer el Govern de la Generalitat?, denunciarà també el conveni i permetrà que aquesta línia sigui tancada o obrirà pel seu propi compte, el Govern, un procés de negociació amb Renfe que permeti assegurar l'obertura d'aquesta línia a partir del dia 1 de gener?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. El conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. El Govern de la Generalitat, que porta set anys fent possible que aquesta línia no hagi estat tancada, continuarà fent els esforços perquè aquesta línia no es tanqui perquè entenem que és imprescindible per al bon funcionament d'aquest territori.

Ara m'agradaria, però, acabar amb una pregunta a l'il·lustre senyor diputat: està d'acord amb mi que la responsabilitat és de Renfe? Podré comptar amb la seva ajuda per demanar a Renfe que faci allò que està fent a tot el territori espanyol i que no té perquè no fer a casa nostra? Podem comptar amb el Grup Parlamentari Socialista per donar-nos recolzament per aconseguir que Renfe faci a Catalunya exactament el mateix que fa arreu d'Espanya, no que ens doni un tracte especial, simplement demanem que no ens el doni especial en negatiu? Estic segur que si hi podem comptar, ens en sortirem i aquesta línia no serà tancada.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Molins. El senyor Riera, per què demana la paraula?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, per al·lusions al Grup Socialista i preguntes concretes que ha fet el senyor conseller. Ha precisat: «Podem comptar amb el Grup Socialista?»

El Sr. PRESIDENT: Jo he entès que era una figura retòrica —eh?— més que...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Si ha de dir que sí, doni-li la paraula, eh?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: No, però penso que podria dir alguna coseta.

El Sr. PRESIDENT: Contesti, contesti. Si es dona per preguntat li deixo contestar.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Per descomptat. Penso que em toca, doncs, dir-li al senyor conseller que el Grup Socialista aquí, a Madrid i a Brussel·les fa tot el que ha de fer per defensar els interessos generals de Catalunya. Passa que a vegades la forma de defensar-los no és la mateixa la que fa Convergència i la que fa el nostre partit. Però això que quedi perfectament clar al senyor conseller.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La pregunta era sobre la línia de daixò, eh?

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. (Pausa.)

Passem al setè punt de l'ordre del dia perquè, com ses senyories deuen haver observat, el punt sisè no existeix; van incórrer en un error en enumerar. De manera que fem el setè punt de l'ordre, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de competències per a l'aprovació de plans urbanístics, presentada pel Grup Socialista. Per a un torn a favor, té la paraula l'honorable senyor Lluís Armet.

Presca en consideració de la Proposició de llei de competències per a l'aprovació de plans urbanístics

El Sr. ARMET: Senyor president, senyores i senyors diputats, en aquest ambient especial que es produeix a primera hora de la tarda en el Parlament de Catalunya m'honora fer la presentació d'aquesta Proposició de llei de competències per a l'aprovació dels plans urbanístics.

Intentaré —en la intimitat que estem— fer un gir en relació amb el discurs que portava preparat i anar directament al que són els temes més de fons que hauríem de debatre. Avui a Europa es parla del principi de la subsidiarietat i, lògicament, cadascú a Europa l'interpreta de la forma que considera

convenient. El senyor Major interpreta que les competències acaben a nivell del que a ell l'interessa; des d'una visió autonòmica al nivell de la visió autonòmica corresponent a la visió federal corresponent, i des d'altres perspectives es veu com un desenvolupament d'un principi que hauria de situar sempre l'Administració a prop del ciutadà, la qual cosa vol dir que connecta amb el món local.

El nostre Estatut d'autonomia resol aquest tema i resol aquest tema per una raó molt senzilla: perquè declara que els principis de la descentralització, de la desconcentració, són principis propis de l'organització administrativa de la Generalitat, l'organització política i administrativa de la Generalitat de Catalunya; la qual cosa vol dir que l'Estatut d'autonomia ens mana una cosa que al llarg de dotze anys aquest Govern no ha estat capaç, diguem-ne, d'impulsar.

No hi ha cap exemple de descentralització política, ni un —l'únic exemple és el municipi de Barcelona, que ha fet una descentralització política generosa atorgant el 40% del territori als grups de l'oposició, cosa insòlita i digna d'ingenus generosos— i, d'altra banda, el principi de la desconcentració tampoc s'ha fet mai, no s'ha executat mai i respon, lògicament, a un principi que d'una forma o d'una altra hauria de trencar amb el que són les visions centralistes; és a dir, no com aquell programa de televisió que parlava: «Hi ha centralisme a la ciutat de Barcelona?» No, centralista és el mateix Govern de Catalunya, que concentra totes les seves conselleries, totes les seves direccions generals, tots els seus organismes autònoms a la mateixa ciutat. Per tant, l'Estatut d'autonomia ens dóna un mandat, i si som respectuosos amb aquest esperit de l'Estatut i amb l'Estatut, per tant, i amb l'autonomia de Catalunya, aquest mandat el tenim molt clar.

En segon lloc, la història de Catalunya en els moments més brillants sempre ha unit l'autonomia amb l'autonomia local, amb la potenciació del municipalisme, amb la potenciació dels municipis i de les comarques; amb la potenciació de l'Administració més propera als ciutadà. Ha estat una doble reivindicació, per una raó molt senzilla: perquè cap autonomista ha pretès mai copiar els models mimètics dels models jacobins francesos i tradicionals espanyols, la qual cosa volia dir que des de Catalunya importàvem i volíem establir els models que eren molt més respectuosos amb la mateixa realitat rica de les nostres comarques, dels nostres territoris i dels nostres municipis.

És per això que l'Estatut diu el que diu i és per això que el principi de la subsidiarietat que es diu a Europa, a Catalunya vol dir el màxim poder possible per a l'autonomia, compatible amb el màxim poder decisor i a nivell local, a nivell dels municipis i a nivell de les comarques. I aquest doble principi és el que constitueix una cosa tan elemental que podríem denominar, entre tots, el que entenem per poder català. Hi ha qui, a nivell —diguem-ne— de Catalunya, entén que el poder català és allò que administra directament —diguem-ne— un govern, no entenent que el conjunt d'administracions formen part d'aquesta lògica administrativa que, basant-se i fonamentant-se en una cooperació institucional, fan forta l'autonomia de Catalunya i l'autonomia local de Catalunya.

Què passa amb el tema de l'urbanisme? Amb el tema de l'urbanisme passa una cosa absolutament elemental i que vostès m'entendran perfectament, i vull posar un exemple perquè es vegi clar. A Càceres, Ciudad Real, Guadalajara, Palència es po-

den fer unes coses en urbanisme que no es poden fer ni a Barcelona, ni a Girona, ni a Lleida, ni a Tarragona, ni a Reus i així successivament; ni a Sabadell, ni a Terrassa i així successivament, i valguin tots els municipis de més de 50.000 habitants i no els citaré —diguem-ne— tots per no fer aquella fàcil demagògia d'haver acontentat la immensa majoria de la població de Catalunya i mantenir-me en aquest rigor especial que voldria fer i posar de relleu amb aquesta intervenció.

Què succeeix? Que a Càceres tenen més possibilitats que a Barcelona, tècniques i polítiques, per tirar endavant determinat planejament urbanístic? Que tenen els millors tècnics, que són genials, que són perfectes, que tenen una capacitat increïble? Que cal una tutela amb els municipis catalans? Que cal tenir-los controlats, lligats? Que els alcaldes de Catalunya, que els equips municipals no són prou potents? Que la quantitat de tècnics que hi ha al nostre país no tenen el sentit polític i tècnic respectuosos amb el mandat democràtic que els ha donat la mateixa població? Evidentment, no vol dir això; vol dir simplement i exclusivament que el Govern de Catalunya el que vol fer és una opció molt clara: tenir lligat curt a tothom. Perquè no estem parlant dels plans generals d'urbanisme del municipi, que és lògic i legítim que hi hagi una autoritat urbanística superior; estem parlant dels plans parcials i plans especials, que és un desenvolupament molt específic, molt territorialitzat i que només els que tenen un bon coneixement d'aquest poden fer alguna cosa important.

Fa poc temps, l'any 1990 hi va haver una sentència del Suprem que ho diu —diguem-ne— clarament, i aquesta sentència del Suprem ve a situar les responsabilitats dels governs autònoms en el control de què? Aquell tipus de planejament que pot afectar altres municipis i, lògicament, aquell tipus d'actuacions que podrien afectar en el sentit d'un pla general. Lògicament, l'autoritat urbanística ha de poder actuar, ha de poder informar, ha de poder influir perquè no es produeixi una desviació d'un tema tan complex com és un pla general. Però un pla parcial, o un pla especial, que són figures urbanístiques que van molt lligades amb el coneixement de la mateixa realitat, òbviament, no té cap mena de sentit que estigui a nivell del Govern autònom, llevat que es converteixi el Govern autònom en una mena d'ull de Xiva que vol controlar tots els racons i raconets —diguem-ne— del país amb no sé quines finalitats i per gust morbós i per gust de controlar qualsevol de les realitats que es belluguen a nivell de la nostra realitat.

No voldria creure això perquè conec l'extraordinària competència dels responsables —diguem-ne— en aquest tema, però, evidentment, aquesta competència es perd en el moment que l'obsessió —diguem-ne— controladora es porta a les últimes conseqüències, per la qual cosa es deixa de servir el públic i es deixa de cobrir la funció de servei públic, i això sí que crec que és especialment nociu i especialment perillós, perquè, evidentment, quan tens un municipi per treballar i per controlar el que tens és el control de la població que està damunt del que fas per dialogar, per contrastar i per fer les coses encertades. Quan tens un teòric control del país per bellugar les petites peces, qui no té la temptació de jugar una mica al *Lego* i de jugar a trens elèctrics en el país?, i a partir d'aquí, vénen una quantitat d'errors increïbles per desconeixement de la mateixa realitat i les incidències poden ser totes, per la qual cosa s'estableix un circuit important en aquest país.

Per aprovar aquest Pla, què cal fer? Hi fas un decàleg d'absurditats surrealistes i de petits tocs màgics i petits —diguem-ne— contactes que són del tot indispensables i necessaris per fer arribar a bon port la resolució d'aquest expedient administratiu. Això ho coneixem tots, i ai d'aquell pobre alcalde d'un municipi relativament petit que ha tingut la gosadia de fer qualsevol comentari que pugui ser pejoratiu en relació amb qualsevol membre important de l'autoritat urbanística, perquè, evidentment, les passarà —diguem-ne— molt magres. Com vostès ja poden suposar és un criteri que és poc civilitzat i és poc positiu, i en última instància és molt negatiu per al Govern de Catalunya.

Els parlo amb un grau de sinceritat que intento objectivar, eh? No intento situar —diguem-ne— la indignació a nivell de la crítica, sinó a nivell de l'objectivitat, cosa que no sé si ho aconseguixo, però en aquest cas ho estic intentant.

Dir molt clarament que pel que fa referència al poder municipal el Govern de Catalunya... Aquí sí que faig un salt, eh? Aquestes actuacions s'inscriuen dins d'una lògica que és més global; i per tant em situo una mica al marge del que podria semblar la crítica en el tema d'urbanisme, i passa per la següent lògica o per les següents actuacions: no es crea un fons nacional de cooperació, per tant, no es crea un mecanisme estable de relació amb els municipis; no s'ha volgut fer malgrat les promeses del president de la Generalitat i d'altres consellers, i s'intenta sempre una política de contactes —diguem-ne— personalitzats, en alguns casos actuacions especials estratègiques —vegi's Sant Adrià del Besòs, eh?— i en d'altres casos, doncs, unes actuacions que no tenen prou sentit i serveixen —diguem-ne— per compensar inaccions que es puguin fer des d'altres instàncies, però que signifiquen una certa voluntat d'intervencionisme.

Jo els invito a vostès que anem, de mica en mica, objectivant els temes. És a dir, que el Govern de la Generalitat tingui el control dels plans generals, sóc el primer que ho defenso; que tingui el control dels plans plurimunicipals que s'hagin de fer, sóc el primer que ho defenso; que tingui el control si hi ha una vulneració de l'escrit al Pla general, sóc el primer que ho defenso, però que els plans especials i els plans parcials que els pot aprovar —ho recordo— Càceres, Badajoz, Guadalajara, Ciudad Real i Palència, no els pot aprovar Barcelona —i ho dic amb majúscules—, aquesta Barcelona que han vist 3.500 milions de persones i que creuen que és una ciutat molt important i té una gran importància, resulta que està situada en un context que ella i els municipis de més de 50.000 habitants es troben absolutament dependents de les actuacions d'un govern que situa els petits temes sota control.

No els amago les anècdotes i no els les vull dir, però és evident que es podria escriure un llibre de com accedir al poder per la via indirecta per intentar que aquest Pla especial que es podria aprovar en dos mesos s'aprovi en vuit mesos. Què vol dir? Que hi ha una lesió als ciutadans que estan a l'expectativa —diguem-ne— del tema i es crea allò que es diu la doble interlocució en un tema petit. No hi ha cosa pitjor que la doble interlocució, perquè la doble interlocució té sentit quan és un tema important. Per què? Perquè llavors el poder —diguem-ne— superior controla el poder inferior i hi ha una consideració de tutela i d'interès general, però quan s'és en un tema petit l'absurditat pot arribar a extrems absolutament increïbles.

Des d'aquest punt de vista, per tant, nosaltres presentem aquesta Llei. Aquesta Llei, sincerament, crec que és per superar de forma positiva, encara que molt minsa, aquest esperit d'un centralisme en l'actuació del Govern. Em consta que des del Govern hi ha una voluntat de trobar solucions; aquí hi posem municipis de més de 20.000 habitants; crec que és el que es mereix el municipalisme català. Dit clarament, els municipis de més de 20.000 habitants són els equivalents a nivell de l'Estat espanyol de municipis de més de 50.000 habitants, atesa la nostra riquesa institucional i atesa la nostra capacitat tècnica; per això hem posat nosaltres els de més de 20.000 habitants. Aquests municipis han de poder realitzar aquestes funcions que són funcions mínimes. Ho avalen sentències del Tribunal Suprem en aquesta línia. Crec que això respon a la més vella tradició de l'autonomisme, del poder català i de l'entesa del Govern de Catalunya amb el municipalisme, separant perfectament el que són les competències d'un i dels altres i que superàrem realment una de les situacions més absurdes que nosaltres ens trobem en aquests moments.

Jo voldria acabar la meua intervenció fent un seguit de reflexions. D'aquest tipus de temes fa anys que en parlem, i de vegades hi ha insinuacions que hi poden haver acords: dels temes de l'organització territorial, dels temes de l'entesa municipal, dels temes que fan referència als fons, és a dir, als recursos que des del Govern de Catalunya van als municipis, d'entendre que, com a mínim, haurien de tenir els mateixos drets que han assolit altres comunitats de l'Estat en aquest sentit, perquè sempre Catalunya ha defensat més l'autonomia local que altres comunitats autònomes, la qual cosa fa del tot necessari que siguem pioners en aquesta línia, que cal segurament que siguem prudents amb la implementació, però hem de ser decidits. I de tot això fa temps que s'en va parlant. No hem obtingut ni una victòria, però no una victòria política aquí al Parlament, no: una victòria a favor de l'autonomia catalana i de l'autonomia municipal que, estretament unides, formen part del poder català i de la redistribució del poder català d'una forma molt més racional.

Estic convençut que l'amic Sanclimens —diguem-ne— comparteix íntimament aquests sentiments amb independència, lògicament, de la seva necessària disciplina de grup, que només faltaria que no tingués en aquests moments especials, però és evident que..., vull dir amb tota claredat —vull dir amb tota claredat— que seria bo que féssim un pas endavant, una passa endavant. I aquesta passa endavant de voluntat —diguem-ne— política reconeguda passa per un tema tan simple i elemental, escolti, que és decidir on van unes casetes, eh?, amb el mateix volum, no passant-se ni un metre del que diu el Pla general, i això els alcaldes, evidentment, sembla que no són subnormals, els tècnics municipals bé ho són, els regidors estan molt preparats i possiblement, possiblement, com a mínim el que es pot dir és que són molt més coneixedors de la pròpia realitat que des de la distància i des de l'arbitrisme de l'anàlisi d'uns plànols. Els plànols són molt importants quan la complexitat del tema mereix —diguem-ne— l'atenció d'uns estudis sofisticats, uns estudis aprofundits i d'una voluntat política, perquè el Govern de Catalunya té una doble responsabilitat que sovint s'oblida: no el control de la política urbanística *tout court*, petita i de tonterietes, sinó que té la responsabilitat de la política territorial de Catalunya que és molt més important. Aquesta sí que és una alta responsabilitat.

I a partir d'aquí la gran responsabilitat de l'urbanisme, que fa referència a tots els plans generals, i a partir d'aquí el que diu l'Estatut: les àrees metropolitanes de Catalunya i els plans plurimunicipals que es puguin establir. És a dir, hi ha una altíssima responsabilitat i molt important, i sovint es deixen aquestes responsabilitats especialment en la política territorial en un segon pla per situar la cantonada del carrer 24 com a element de control i pertorbació del Govern del país, amb desesperació de l'alcalde corresponent, i que en funció del color polític de què és l'alcalde, a vegades, pot ser que tingui una penalització que no serà mai evident ni es farà mai plàsticament evident, però que és clara que sí que es produeix, la qual cosa, sincerament, això és negatiu. És negatiu per al mateix país.

Jo estic convençut que aprovant aquesta norma fem un favor al Govern de Catalunya i al conseller de Política Territorial. Fem un favor per què? Perquè podria treballar una mica més en allò que també està fent, però allò que és més important i que convé que faci. Això és molt important que continuï i que hi hagi, per tant, un esmerçament de recursos més significatius en allò que són les seves tasques prioritàries i que es pugui derivar tots uns esforços absolutament innecessaris en mans d'unes persones que no tenen altra característica que haver estat escollides pels ciutadans de Catalunya amb tota confiança perquè, com a mínim, dibuixin trossets dels seus carrers —com a mínim, dibuixin trossets dels seus carrers. Si aquests trossets dels seus carrers els han de delegar en una instància no reconeguda democràticament per la població —diguem-ne— que l'afecta, no deixa de ser un contrasentit també a nivell democràtic.

Jo estic convençut, sincerament, amb aquesta intervenció meva que potser he tingut una mica de vehemència, no?, i és la vehemència d'haver plantejat uns temes que sembla que són de sentit comú, que sembla que són raonables, que lògicament la illusió seria que tots els diputats —diguem-ne— de Convergència i Unió, doncs, tinguessin una sensibilitat especial per aquest tipus de temes, sobretot quan es té una visió a favor del que són els plantejaments autonòmics amb aquesta perspectiva de profunditat i de generositat. Per això ho he fet d'aquesta manera. Per una raó molt senzilla perquè és d'aquelles intervencions que un té la sensació, evidentment il·lusòria, però que un té la sensació que podria, si més no, fer reflexionar una mica a tothom. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Armet. Hi ha possibilitat de torn en contra. No demanant-lo cap grup, ara poden intervenir per fixar posició per ordre de menor a major. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument. Independentment, senyor Armet, que la gent de províncies... Senyor Armet, independentment que la gent de províncies som experts a sofrir i determinar si Barcelona és o no centralista, i que ja m'agradaria, per a mi, poder celebrar un debat en aquesta cambra respecte a si és centralista o no, a nosaltres nos sembla que aquells que tenim alguna responsabilitat municipal —no la màxima, però alguna—, nos sembla que acceptaríem de bon gust una llei —una proposició de llei, que pogués ser llei— d'esta naturalesa, amb tots los principis de seguretat que via esmena se poguessin introduir durant lo debat parlamentari, perquè nosaltres ententem que, a més del principi de subsidiarietat, al qual vostè ha fet referència, lo que més importa és donar contingut als criteris de desconcentració i de des-

centralització dels serveis de l'Administració de la Generalitat, però sobretot és atendre lo principi d'autonomia en contra del principi de tutela.

Amb estos criteris molt breus i tenint en compte que es tracta només de prendre en consideració esta Proposició no de llei, lo Grup Popular dona suport a est punt de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té la paraula el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, els ajuntaments de Catalunya són ajuntaments discriminats respecte a la resta de l'Estat espanyol, i per això Iniciativa per Catalunya també va presentar una iniciativa anàloga a la que va presentar el Grup Parlamentari Socialista, entrada en el Parlament fins i tot amb anterioritat i que per qüestions de tramitació —en fi, és igual— està encara pendent, però no tenim absolutament cap inconvenient a recolzar la iniciativa dels companys socialistes. Primer, perquè creiem que estem d'acord absolutament amb el fons. Segon, perquè tècnicament la proposta que se'ns fa estableix una sèrie de cauteles i condicions que donen garanties per aconseguir l'objectiu que es pretén.

El fet és que la situació dels ajuntaments de Catalunya és que tenim menys competències que els de la resta de l'Estat espanyol, i aquesta és una realitat. I això nosaltres creiem que solament podria respondre a tres possibles plantejaments: a una voluntat de sostreure competències dels ajuntaments i de concentrar el poder, és a dir, de laminar el concepte d'autonomia municipal amb una concepció absolutament intervencionista per part de la Generalitat; o a una concepció paternalista de les relacions interadministratives entre l'Administració autonòmica i l'Administració municipal —l'urbanisme és massa important per deixar-ho en mans d'aquesta canalla que està en els ajuntaments, i ho dic en el to col·loquial, evidentment—, o una pura i simple desconfiança respecte a la capacitat tècnica i política dels ajuntaments de Catalunya.

Bé, si aquesta és la situació, amb independència que aquí en aquesta cambra la majoria dels senyors i senyores diputats són o han sigut membres d'ajuntaments de Catalunya, en tot cas, quant a competència tècnica, aquesta..., em sembla que cal obviar qualsevol comentari. En tot cas, en el tema del concepte, del model polític administratiu, sí que aquest diputat cada vegada més està convençut que, en el model polític administratiu que té Convergència i Unió, els ajuntaments poc hi juguen, si és que hi tenen algun paper.

Deia el president Pujol en l'últim debat de política general que a Convergència i Unió l'interessava més suggerir que planificar, i això suposo que deu ser absolutament aplicable en temes tan marginals com pot ser el tema de l'ordenació territorial de Catalunya o alguna altra nimietat d'aquestes; però en canvi no suggereix, sinó que intervé i aprova o desaprova en temes tan transcendents com pot ser l'amplada d'unes voreres d'una cantonada de qualsevol carrer de qualsevol poble o de la ciutat que sigui, o si a una cantonada hi ha d'haver un xamfrà o no. Bé, en tot cas és un problema de com s'apliquen aquests criteris, però la veritat és que el que deia l'illustre diputat senyor Armet, que a Sòria, a Cuenca o a Guadalajara poden fer unes coses que no poden fer altres ciutats que possiblement, fins i tot des del punt de vista de la infraestructura tècnica que tenen uns i altres ajuntaments, estan bastant més preparades.

Nosaltres, òbviament, votarem a favor. Perdò, em descuidava l'última possibilitat, que és la de la desconfiança pura i simple, de dir: «Ho faran malament o s'equivocaran.» A mi m'agradaria preguntar o posar a l'aire en aquesta cambra preguntes de dir: «Home, les mateixes autoritats que tenen d'aprovar aquests plans parcials i aquests plans especials són els responsables, per exemple, d'operacions com que la Sony pugui edificar una fàbrica a Viladecavalls en uns terrenys que tenien i tenen o estan en tramitació si és que no s'ha acabat d'arreglar, però no en el moment en què van començar les obres, una qualificació urbanística que no permetia posar-hi ni un sol totxo.» Ni un sol totxo. I és clar, equivocacions d'aquest volum i d'aquesta grandària i d'aquests metres quadrats difícilment poden fer-se amb un pla parcial, i difícilment els ajuntaments, i amb el control judicial o amb el control que es pot fer, em sembla que estan a resguard.

Nosaltres estem preocupats perquè aquesta actitud de retall de competències i d'asfíxia econòmica, de fet, estan situant els ajuntaments de Catalunya, jo diria —i permeti'm que és en pla al·legòric, que no exacte— quasi en una relació quasi feudal, quasi feudal, en què aviat els ajuntaments de Catalunya hauran de negociar les modernes cartes *pueblas* amb el senyor per veure quins privilegis té cada ciutat d'allò que ens deixen o que els deixen o no els deixen fer. I nosaltres creiem que això té poc a veure amb el principi constitucional de l'autonomia municipal, que té poc a veure amb el principi de subsidiarietat, que té poc a veure amb el principi de la cooperació interadministrativa i que, en definitiva, els ajuntaments de Catalunya, al llarg de tots aquests anys, han demostrat amb els seus errors i amb les seves equivocacions una maduresa suficientment sòlida i continuada com perquè siguin mereixedors, a més a més de tenir la confiança de les poblacions que la tenen, siguin mereixedors de la confiança del partit i del Govern que avui ocupa les responsabilitats en l'Administració o en la gestió del Govern de Catalunya.

És massa important el Govern de Catalunya perquè el Govern de Catalunya hagi de dedicar ni un sol minut a discutir l'amplada d'unes voreres o quina és la forma que ha de tenir un xamfrà. I per això nosaltres, una vegada més en defensa de l'autonomia municipal, votarem a favor que es tingui en consideració aquesta Proposició de llei i així els ajuntaments catalans en aquest tema puguem dir que som iguals als de la resta de l'Estat espanyol.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, ja és tradició en el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana que quan es presenta en aquesta cambra una presa en consideració, com és ara el cas, hi votem a favor. El que passa és que, en aquest cas, nosaltres hi votem a favor no només per això sinó perquè, bàsicament, a grans trets, estem d'acord amb aquesta Proposició de llei que es presenta.

Hem d'afirmar que aquest vot favorable no es deu només —com ja he dit abans— al tema de la tradició, sinó que respon també a la consideració global. Hi ha petits apartats en què no estem massa d'acord, però en línies generals sí que hi estem d'acord. Això és degut al fet que, en definitiva, aquesta Propo-

sició de llei incorpora unes millores considerables dintre de l'urbanisme català que la fan molt òptima per a la seva aplicació a la realitat actual del nostre país. Aquestes millores en el terreny institucional es basen, senzillament, en dues institucions molt clares al nostre país. Una és —com ja s'ha dit repetidament—, pel que fa als ajuntaments; cal recordar que l'article 63.2 de la Llei municipal de règim local de Catalunya ja possibilita que els ajuntaments tinguin competències en termes d'urbanisme i que fins ara encara no s'ha fet res; és, precisament, que veiem molt òptimament l'aparició d'aquesta Proposició de llei. També perquè als consells comarcals se'ls passa, si aquesta Proposició de llei tira endavant, competències també en l'ordenació territorial i en urbanisme. L'article 25.1 de la Llei 6/87 que va aprovar aquest Parlament així ho preveia i fins ara tampoc s'ha fet res. Però independentment d'aquests dos aspectes concrets, que són molt importants i significatius, perquè, malgrat existir les reserves legals abans citades, encara no se les havia dotat de contingut.

L'altra gran aportació d'aquesta Proposició de llei i d'una altra presentada per un altre grup parlamentari, que també l'he llegida, se significa perquè sap conjugar les pròpies competències municipals que es redueixen a tramitar i a aprovar definitivament els plans parcials i els plans especials amb les competències pròpies i exclusives que té la Generalitat.

A partir d'aquesta Llei es configura, per tant, un repartiment molt més racional de les competències administratives sobre urbanisme i sobre ordenació territorial i es guanya també en eficàcia i seguretat jurídica. D'aquesta forma a la Generalitat li pertoca —o li pertocaria si aquesta Llei s'aproves— l'elaboració i l'aprovació del pla territorial general —que algun dia esperem que ens arribi a aquesta cambra—, dels plans territorials parcials, dels plans generals d'ordenació urbana i de les normes complementàries i subsidiàries de planejament. I en canvi, als ens locals, als ajuntaments i als consells comarcals els pertocaria la tutoria del planejament parcial, és a dir dels plans parcials i dels plans especials amb excepcions, com indica el títol quart de la Llei 3/84.

Però també —i és molt remarcable— el fet que aquesta assumpció de competències en planejament urbanístic es fa sense posar en perill les garanties que sempre, i més en aquest terreny, el terreny de l'urbanisme, han de tenir els ciutadans perquè —i és bo recordar-ho— els ajuntaments, els consells comarcals i la Generalitat són administracions públiques sotmeses per igual —per igual— al principi de legalitat i al respecte dels drets individuals, i a més, perquè si a algú li queda algun dubte, cal recordar que només es tracta, en aquesta Proposició de llei, de planejament parcial i que, per tant, les grans decisions en urbanisme segueixen en mans de la Generalitat, i a més es reserva, el nostre Govern, les potestats genèriques impugnatòries a l'article 164 que marca la Llei municipal i de règim local de Catalunya.

En definitiva, i per acabar —i sense entrar a debatre a fons la qüestió, perquè això pertocaria a la tramitació parlamentària corresponent, el que sí que pensem que si es tirés endavant aquesta Proposició de llei presentaríem alguna esmena puntual—, sí dir que si avui s'aprova aquesta presa en consideració, nosaltres, almenys pel que fa al nostre Grup, hi votarem a favor perquè, en conjunt —i com ja he dit— representa un avenç significatiu per a l'urbanisme a casa nostra, per a l'autonomia

local i perquè, en definitiva, aporta a les competències dels consells comarcals el tema d'urbanisme, que fins ara no els pertocava pràcticament res.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, m'agradaria reprendre per uns instants el fil de la intervenció del senyor Lluís Armet al principi, en el sentit de recordar la tradició històrica d'autonomisme a Catalunya, basada, fonamentalment, en els municipis i en les comarques, les seves referències al principi de subsidiarietat i a la necessitat que el poder s'acosti tant a prop dels ciutadans com sigui possible, idees en què, evidentment, nosaltres hi estem totalment d'acord.

Aleshores, en portar aquestes idees a la pràctica és quan podem tenir camins diferents. M'ha semblat entendre que es deia que no havíem fet res en aquest camí. Jo penso que aquest Parlament sí que va fer una cosa molt important l'any 1987 que va ser l'aprovació de la Llei d'organització comarcal de Catalunya. Les comarques són una eina bàsica en aquesta tradició històrica de Catalunya per poder organitzar el país d'una manera diferent. Certament està en una primera fase, hem d'anar veient com poden evolucionar, però s'ha fet un pas, tenim una eina molt important per garantir un desenvolupament ordenat del nostre país.

Hi ha hagut, també, algunes referències a les capacitats jurídiques o tècniques dels ajuntaments. Per part del nostre Grup no hi ha cap inconvenient de fer-ne un reconeixement; és veritat, els equips municipals, tècnics i jurídics estan perfectament capacitats; ara, hi ha una altra cosa, també: la Direcció General d'Urbanisme em sembla que també ha demostrat a tot el llarg d'aquests anys una capacitat importantíssima de fer feina, de fer feina i ben feta, i de conèixer el territori. Algú ha parlat des d'aquesta tribuna que es feien les coses damunt de plànols; si alguna cosa cal reconèixer a la Direcció General d'Urbanisme és la seva capacitat de coneixement del país. Reconeixement per a uns, però reconeixement també per als altres.

Un parell de precisions més. També em sembla que ha sortit una altra vegada que el Fons de cooperació local de Catalunya no s'ha creat; el Fons de cooperació local de Catalunya s'ha creat, porta cinc anys dotat en els pressupostos de la Generalitat, el que passa és que destinat als consells comarcals, però fa cinc anys que s'ha dotat. No es pot dir que no s'ha creat el Fons de Cooperació Local de Catalunya.

Després, el tema dels plans parcials i especials; ara bé, hi entraré. S'ha fet molt d'èmfasi que a Càceres i a Badajoz ho aproven; molt bé, és la situació de Càceres i Badajoz. Ara bé, ciutats importantíssimes d'Europa —només per dir, París, Londres— no aproven aquestes figures de planejament per elles mateixes. Aleshores, em sembla que hem d'enfocar, per part del nostre Grup, aquesta qüestió de les competències urbanístiques de l'aprovació dels plans, d'una manera ordenada entre les diferents entitats locals que tenim a Catalunya. Hi ha un objectiu, que és el desenvolupament dels plans generals creant sòl urbanitzat. Quins són els millors mecanismes per arribar a crear sòl urbanitzat? Aquest és, em sembla, l'objectiu de totes les senyores i els senyors diputats. Aquí parlem dels plans parcials i

de la seva aprovació com si aquesta fos la figura millor; recordo que és una figura de l'any 1956; hi ha experiències dolentíssimes arreu de Catalunya que els plans parcials, moltíssimes vegades, no han funcionat.

Què ha fet el Govern de Catalunya per garantir aquesta creació de sòl urbà? Ha fet una figura nova que són els sectors d'urbanització prioritària. En aquest moment, 36 sectors de Catalunya d'urbanització prioritària, o acabats o en marxa. Qui aprova definitivament el planejament dels sectors d'urbanització prioritària de Catalunya? Els ajuntaments; cap discriminació: els ajuntaments de Catalunya —i no els de 50.000 habitants o els de 20.000, no: tots els ajuntaments de Catalunya— tenen reconegut el dret a aprovar els seus sectors d'urbanització prioritària.

Evidentment, en totes les qüestions —i les urbanístiques també— hi pot haver sempre els seus més i els seus menys; el Govern de la Generalitat dóna molta importància a la coordinació entre els diferents tipus de planejament, entre l'ordenació d'aquests sectors, i creu que ara per ara el millor sistema és l'aprovació per part de les comissions territorials d'urbanisme, tal com es fa.

Abans dels plans parcials, n'he parlat un moment; em sembla que defensar-los globalment no es pot fer. I ara parlem dels plans especials. De plans especials, n'hi ha de moltes maneres. Evidentment que un pla especial de reforma urbana d'una cosa concreta d'un municipi potser sí que l'hauria d'aprovar, doncs, l'Ajuntament i se'm fa molt difícil discutir-ho, però hi ha molts altres plans parcials, moltíssims altres: de protecció de les vies de comunicació, de protecció del paisatge, de protecció del medi, hi ha cinquanta tipus de plans parcials que són els que, evidentment, el Govern de la Generalitat creu que no poden ser aprovats directament pels municipis. Indirectament, jo penso que el Grup Socialista que presenta aquesta Proposició de llei ho reconeix quan estableix unes limitacions per als casos d'aprovació de plans especials i plans parcials. Les estableix molt raonadament, el Grup Socialista, quan deia que no podien ser aprovades aquelles de les quals se'n derivin conseqüències indesitjables per a la coherència urbanística dels municipis veïns o aquelles que afectin delictivament les previsions d'execució d'infraestructures generals emparades per la legislació sectorial. Sembla molt raonable. Només s'obliden de dir una mica qui decideix quan aquests plans parcials..., perdó, aquests plans especials afectaran aquestes condicions o no, perquè això és importantíssim. Qui decidirà si afecta o no afecta? Ho repeteixo: a parer del Govern de Catalunya, la importància de les comissions territorials d'urbanisme per a garantir una bona coordinació en el planejament, ara per ara, és insubstituïble. Aquests òrgans col·legiats que són les comissions territorials d'urbanisme amb representació dels ens locals, amb representació de la Generalitat i amb representació de l'Administració de l'Estat, ara per ara, són necessaris per a garantir el que tots plegats volem, que és el desenvolupament ordenat del territori i, sobretot, també, la creació de nou sòl urbanitzable, que —com els ho deia abans— per la via del sector d'urbanització prioritària tenim un camí obert.

Deia el senyor Armet que, de tot això, fa molts anys que en parlem. I és veritat: fa molts anys que en parlem; hem fet, a parer nostre, alguns avanços, no tants com tampoc hauríem volgut, però penso que estem en el bon camí. Hem de

reflexionar-hi tots? Sí, hem de reflexionar-hi tots i hem de mirar d'avançar. En aquest sentit, puc anunciar-los que el Govern de Catalunya ha preparat un avantprojecte de llei per definir les competències urbanístiques entre els diferents ens locals, donant, evidentment, un paper important a les comarques; fent, també, millorar l'estructura i la representativitat de les comissions d'urbanisme i ampliant els sectors d'urbanització prioritària amb unes condicions més flexibles per tal que els municipis que ho creguin oportú en puguin demanar o en puguin tirar endavant més.

Evidentment, per tot això, senyores i senyors diputats, vostès comprendran que el Grup de Convergència i Unió no donarà suport a la proposta del Grup Socialista, però quedem emplaçats; abans de fi d'any sembla ser que aquest Projecte de llei podrà ser al Parlament de Catalunya; per la via de les esmenes, com sempre fan els grups, el podran esmenar i aquesta discussió, aquesta reflexió conjunta que demanava el senyor Lluís Armet, estic segur que molt aviat la podrem tornar a fer.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Es passa a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha quedat rebutjada per 46 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de suspensió de l'aplicació del cànon d'infraestructura hidràulica i de l'increment de tarifa de sanejament, presentada pel Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Martí.

**Presa en consideració de la Proposició
de llei de suspensió de l'aplicació
del cànon d'infraestructura hidràulica i de
l'increment de tarifa de sanejament**

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quatre mesos després d'haver presentat aquesta Proposició de llei arriba avui al Ple; fatigosa i romancera, però hi arriba. Aquesta és una proposició que es sintetitza en un article únic que crec que haig de llegir textualment. I diu així: «Se suspèn l'aplicació del cànon d'infraestructura hidràulica i l'increment de tarifa de sanejament des del dia d'entrada en vigor de la present Llei fins que siguin aprovats el Programa d'obres hidràuliques i el Pla global de sanejament per al 93-96.»

Val a dir que entre la presentació de la Proposició de llei, el mes de juny, i avui han passat dos fets importants que polaritzen —si hi cap, encara més— l'atenció a l'entorn d'aquesta Proposició. Per una part, el Consell Executiu, amb data 15 de setembre, ha aprovat el Programa d'obres hidràuliques. Potser una de les bones coses que ens ha portat aquesta Proposició de llei podria ser, segurament, l'aprovació d'aquest Programa d'obres hidràuliques. I la segona la publicació d'una sentència entorn al cànon de sanejament a la qual després em referiré.

La meua intervenció tindrà tres parts; en primer lloc, fixaré els objectius d'aquesta Proposició; després, donarem quatre raons les quals avalen aquesta Proposició, i al final cinc propostes concretes d'actuació.

Quin és l'objectiu per als socialistes de la presentació d'aquesta Proposició de llei? L'objectiu fonamental és dir als senyors del Govern, des d'aquesta tribuna, el que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya diuen cada dia al carrer. I què diuen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya cada dia al carrer? Primer, que el cost del rebut de l'aigua és molt alt; segon, que a canvi d'aquest cost no noten cap millora en els rius de Catalunya ni en la qualitat de l'aigua que surt per les aixetes, i en tercer lloc, que els usuaris domèstics són discriminats respecte als usuaris industrials. I si no fixin-s'hi bé; ahir el diari deia: «Quinze mil abonats es neguen a pagar.» La Federació de les associacions de veïns de Catalunya, la Unió de Consumidors de Catalunya, els sindicats, discrepen àmpliament amb el Govern respecte a aquest tema. I municipis o barris de municipis importants de Catalunya, com Hospitalet, Cornellà, Tarragona, han deixat des de fa molt de temps de pagar el rebut de l'aigua. Per tant, ens trobem davant d'una situació conflictiva avui en el nostre país, i aquesta situació és innegable per a totes les forces polítiques i qui ho negui és que no té informació, i no té informació de quina és la realitat del país.

Permetin-me que els apunti quatre raons que avalen l'oportunitat i la necessitat de presentació d'aquesta Proposició. La primera raó és la disbauxa actual respecte als temes de l'aigua. Voldria ser descriptiva i no pas destructiva i dir que el Pla de sanejament que es va aprovar l'any 82 i que ha tingut deu anys de vida era un pacte social i polític en el moment que es va fer. Aquest pacte, què deia? «Els usuaris de l'aigua paguen a canvi que el Govern faci instal·lacions de depuració i neteja als rius de Catalunya.» Aquest era l'esperit de l'aprovació del Pla i de l'aprovació, també, de la Llei en el seu dia. Però el Govern de Convergència i Unió no ha complert el tracte, perquè el Pla preveia globalment executar cent depuradores de certa prestància i avui només n'hi han fetes vint-i-cinc. I aquí pau i allà glòria, és el que defensa el Govern. La seva pauta és anar fent; vostès no diuen —i per dir-ho d'una manera ben descriptiva i clara, amb un exemple—: «Arribaré a les cinc a tal lloc amb Vespino», sinó que diuen: «Arribaré quan pugui i pararé a cada revolt.» Adopten una actitud que no fa necessaris ni els plans ni els programes.

Pel que fa al tema del cànon hidràulic, es comença a cobrar l'1 d'abril de l'any 91 sense programa d'obres, a diferència del cànon de sanejament, que sí que tenia pla. El programa s'ha aprovat recentment —ja ho hem dit, potser fruit de la presentació d'aquesta Proposició—, però és un programa que al nostre entendre té quatre defectes importants que resumiré tot seguit. En primer lloc, és un programa elaborat sense la participació de les administracions locals; no s'ha sotmès a informació pública i les administracions locals no en tenen coneixement. En segon lloc, és un programa que no estableix ni objectius ni prioritats, perquè no té calendari. En tercer lloc, és un programa que només té continguts genèrics, que no s'hi indiquen quines obres es faran; els conceptes textuais allà escrits són, per exemple, portades d'aigua —en general, no és diu a on, ni quan, ni quant valdrà—, neteja de lleres i canalitzacions —no diu quines, ni quan, ni quant valen—; i en quart lloc, en aquest programa no hi ha cap

aportació dels pressupostos de la Generalitat, cap; el 50% es finança amb el cànon hidràulic —és a dir, l'aporten els usuaris directament— i l'altre 50% són aportacions dels ajuntaments. Llavors, ens preguntem: qui fa, doncs, l'esforç financer? Només els usuaris de l'aigua i les administracions locals; el Govern de la Generalitat no n'hi posa ni cinc. No serà que aquest programa s'ha aprovat amb l'únic objectiu de donar cobertura legal al cobrament del cànon? Ens preguntem aquesta qüestió.

El conseller, recentment, ha ofert als consumidors que en els propers tres anys aportarà dels fons dels pressupostos de la Generalitat tants diners com es recaptin pel cànon hidràulic. És una proposta que nosaltres entenem bona, però tímida, perquè en una resposta a una pregunta feta recentment respecte a la quantitat que s'havia recaptat durant l'any 91, el conseller diu: «Hem recaptat 1.200 milions de pessetes, només.» I només en aquests 1.200 milions de pessetes hi han les quantitats corresponents a 218 municipis de Catalunya. A Catalunya hi ha mil municipis. És veritat que els de menys de 400 habitants no han de pagar o no han de recaptar el cànon hidràulic, però des dels 218 fins als 1.000 n'hi van molts, i la quantitat recaptada és molt petita. Si pretén assolir o aportar dels fons de la Generalitat només aquesta quantitat tan tímida, considerem que la proposta pot ser bona en el seu esperit però dolenta en el seu contingut.

La segona raó: la injustícia social generada pel cobrament dels dos cànon. Pel que fa al cànon de sanejament, en aquests últims deu anys s'han recaptat a l'entorn de 100.000 milions de pessetes i se n'han deixat de recaptar uns 30.000, a més de no utilitzar altres possibilitats financeres que la Llei previa, com eren —com són—, per exemple, doncs, l'endeutament, o bé aportacions de pressupostos de la Generalitat. I qui els ha pagat, aquests 100.000 milions de pessetes que s'han recaptat? Aquests milions de pessetes els ha recaptat —l'altre dia ho deia—, de cada tres pessetes d'aquestes recaptades, dues ho són en el sector domèstic i una en el sector industrial, si fem una interpretació generosa d'aquesta recaptació, perquè hi han indústries que liquiden pel concepte d'increment de tarifa de sanejament. Però si ens atenem a les dades facilitades per la Conselleria, el que és la columna de l'increment de tarifa de sanejament i el que és la columna del cànon de sanejament, la proporció, senyores i senyors diputats, és d'1 a 6; és a dir una pesseta prové de la recaptació industrial i sis pessetes de la recaptació domèstica, quan tots i tothom sabem que la contaminació industrial és molt superior a Catalunya a la contaminació domèstica o a la contaminació urbana.

També, vostès deixen de recaptar 5.000 milions de pessetes anuals en concepte de sanejament industrial. I el mateix es pot dir del cànon hidràulic. El cànon hidràulic: el consum domèstic, els ciutadans, del consum domèstic paguen 16 pessetes/metre cúbic aquest any; els usuaris industrials, 12. Per què? Perquè vostès són un Govern que practica la insolidaritat; no paga qui més té, sinó que paga qui és més assequible i els més assequibles són els ciutadans del padró d'aigües, els soferts consumidors domèstics.

Tercera raó: aquest Govern en el tema de l'aigua és un pessim gestor; treballa poc i malament. Un exemple per cada conseller: el conseller de les aigües netes en plena campanya electoral va dir que invertiria, l'any 92, 2.000 milions de pesse-

tes en les rieres del Maresme; avui estem a zero, de moment; falten dos mesos per acabar l'any. Un exemple per al conseller de les aigües brutes: a la compareixença que va fer a la Comissió de Política Territorial el 28 de juny de l'any passat el senyor conseller va dir, entre moltes altres coses i presentant-nos un cronograma d'inversions que no ha complert ni al 5%, però va dir que acabaria l'any 92 la depuradora de Centelles, de Sant Feliu de Codines, de Caldes de Montbui, de la Garriga... No n'hi ha cap en funcionament; cap d'aquestes i moltes d'altres. Poden, per tant, els ciutadans d'aquest país pagar i callar, que és el que se'ls demana? Estimem que no; no hi ha possibilitats, si treballen així, de generar confiança, de fer que els ciutadans els creguin i creguin també els polítics.

I quarta raó, la indefensió —i potser la més preocupant—, la indefensió del ciutadà honest que paga els seus impostos. Fa uns dies va sortir a la llum pública —i tots la tenim present— una sentència que declarava nul·la la liquidació del cànon de sanejament d'una empresa per un defecte en la tramitació del pla zonal. Aquesta sentència demostra el que ja havíem dit reiteradament des del Grup Socialista i també des d'altres grups polítics; demostra que davant del rebuig social massiu del cobrament d'aquest tribut, davant el rebuig municipal massiu de com es tramiten els plans i, finalment, davant el rebuig judicial amb aquesta última sentència, jo crec que cal que el Govern es pregunti qui s'equivoca. Aquesta és la pregunta que s'ha fer el Govern: s'equivoca el Govern o s'equivoquen els ciutadans i els consumidors d'aquest país?

El conseller de Medi Ambient deia no fa gaires dies: «Només tornarem els diners dels que hagin reclamat.» Maco! És a dir, només hi haurà justícia per a qui se la pugui pagar, per a qui hagi reclamat o per a qui reclami —en general les indústries— i quedaran indefensos els consumidors. Hem de reflexionar sobre aquesta sentència i donar, al nostre entendre, una solució política al seu contingut i no pas una solució jurídica, perquè tampoc creiem que aquesta sigui la via bona, però s'equivoca el Govern si sosté el que va dir el conseller.

Nosaltres el que reclamem des del Grup Socialista és un pacte amb la societat i volem discutir amb el Govern una solució política. Però no s'enganyin: si el cànon de sanejament ha produït en aquests moments aquesta problemàtica, el cànon d'infraestructures hidràuliques té més plom a les ales, encara, i més peus de fang que no pas el cànon de sanejament, perquè durant més d'un any s'ha cobrat aquest cànon sense programa. És a dir, que d'aquí a un temps assistirem a noves sentències desfavorables al Govern. No estaria de més que ens informessin, vista la situació, que el Govern ens informés de quants recursos hi ha actualment presentats i per quins imports, encara que nosaltres creiem que el fonamental no és saber la quantitat, aquesta quantitat, sinó que nosaltres creiem que el fonamental és la necessitat de posar ordre; perquè el que ens preocupa més és la situació del ciutadà honest i respectuós amb l'Estat de dret, que mira indefens les situacions d'injustícia que es donen tant observant, per una part, els que no paguem com veient el Govern que no compleix els seus compromisos.

A l'entorn d'aquesta sentència el Grup Socialista hem adoptat una postura i una posició de rigor i de responsabilitat, encara que era més fàcil —i crec que des del Govern ens ho hauran de reconèixer— fer estelles, fer demagògia i fer terrorisme verbal. Nosaltres, una vegada més, el que volem és un canvi d'actitud

del Govern, que les nostres peticions siguin escoltades i arribar a acords perquè la societat civil ho necessita.

Nosaltres creiem que en aquests moments el Govern de Convergència i Unió té un discurs que es comença a esmicolar, que fa aigües —i mai més ben dit que en aquest moment—; perquè quan la gent protesta insistentment, com és ara, s'ha de donar la cara, explicar els problemes i mirar de trobar solucions. Nosaltres creiem que el Govern, en el tema mediambiental en general i, per tant, doncs, també en el tema de l'aigua..., vostès fan un discurs en què pretenen superar a tothom per l'esquerra. Vostès saben copiar bé; han calcat el discurs de la dreta alemanya dels anys vuitanta, que es va sumar al discurs dels ecologistes, els quals tenien, sense cap mena de dubte, els millors objectius medi ambientals i varen construir discurs a l'entorn d'aquest terme, però no volien saber res respecte de quant valia portar-los a terme ni qui ho havia de pagar. Vostès fan igual, diuen que el nou Pla de sanejament complirà les directrius europees abans dels terminis previstos. Com és possible creure's aquesta afirmació si vostès estan inaugurant depuradores amb vuit anys de retard i només amb un tractament primari?

Que el discurs és un i el que fan és un altre és ben patent per a tots, i continuant amb el tema del Pla de sanejament, a l'esborrany que aquests dies corre per la Conselleria de Medi Ambient del nou Pla de sanejament, no té pla financer. Nosaltres entenem que el Govern deu pensar que ni falta que li fa, perquè, és clar, el que es diu en el nou Pla de sanejament que s'hauria de fer comportaria que les tarifes de sanejament es dupliquessin a partir d'avui. Llavors jo pregunto al Govern: les doblaran o les congelaran, com han dit als consumidors? Si les doblen, els han enganyat i si no, també, perquè no compliran el Pla.

Aquests dies hem assistit a la desaparició de la Petra Kelly, la qual els seus no l'entenien —era una gran dona, una gran política, però els seus no l'entenien— i les seves idees, en part, les va «vampiritzar» la dreta; aquesta dreta a la qual abans em referia i de la qual vostès han copiat. A ella segurament no li hauria agradat gens.

Tot el que acabem de mencionar no volem que s'entengui com recrear el passat recent; volem que serveixi com a experiència del que cal canviar. Les cinc propostes a les quals em referiré breument i que tot seguit apuntaré són: la primera, suspensió temporal de l'aplicació del cànon hidràulic i de l'increment de tarifa de sanejament, aturar la disbauxa actual i parlar-ne amb els consumidors, amb els sindicats, amb els veïns. El conseller ha proposat als consumidors congelar les tarifes; nosaltres ho considerem insuficient. Segona proposta: estudiar un nou graonat de tarifes que sigui més just socialment, que paguin menys els que menys tenen: les famílies nombroses, els pensionistes, les famílies que pateixen atur; és a dir, el consum de primera necessitat s'ha de baixar i el consum sumptuari i el consum industrial han de tenir uns costos superiors. En tercer lloc, creiem que és bàsic discutir amb els ajuntaments i amb la societat civil el Pla de sanejament i el programa d'obres hidràuliques. En quart lloc, creiem que és necessari accelerar el compliment de tots dos plans i, en cinquè lloc, que el Govern converteixi en prioritària la problemàtica de l'aigua.

El Grup Socialista el que volem és que es compleixin les lleis hidràuliques i que el binomi cànon-inversió sigui una realitat, que es facin els corresponents programes amb consens de tothom i que s'apliqui un sistema de cànon just, equitatiu i so-

lidari. I aquesta cambra que està tan habituada últimament a celebrar debats, no estaria de més que també proposéssim un debat entorn al cicle hidràulic i, per tant, un debat entorn al tema de l'aigua.

I amb tot el que acabo de dir dono per defensada aquesta Proposició de llei i espero el vot favorable de tots els grups de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra? Passem a la fixació de posicions. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president, no sé si tindrà, il·lustre senyora diputada, lo vot favorable de tota la cambra, però sí que tindrà lo vot favorable del Grup Popular, que ja li anticipo.

Vostès, em permetrà que li digui que a la millor han hagut de rectificar o que en el seu dia es van equivocar, i li ho dic amb tota cortesia. No sé si és així, el que sí que li afirmo és que tres grups d'aquesta cambra: Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i Grup Popular teníem raó quan en lo seu dia vam votar en contra de la Llei i el Projecte de llei d'infraestructures hidràuliques de Catalunya.

Esta Proposició de llei que avui presenta el Grup Socialista és una conseqüència directa de la llei d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, com més aviat es coneix arreu de Catalunya pel famós pacte de l'aigua que amb tanta insistència van defensar los dos grups que la van subscriure.

Em ve a la memòria —vostè també ho recordarà, il·lustre senyora diputada— lo grau de confrontació que va suposar lo debat d'aquella Llei i recordo que, a més d'altres implicacions, un dels punts de discussió era l'aplicació del cànon d'infraestructura. Doncs bé, en est moment, coherents i conseqüents amb aquells criteris tan criticats dels titulars del pacte de l'aigua, coherents i conseqüents, avui el Grup Popular —com ja li he dit— donem suport a esta iniciativa legislativa o parlamentària que ha presentat lo Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà favorablement la presa en consideració de la Proposició de llei presentada pel Grup Socialista; el nostre Grup, com l'il·lustre diputat senyor Curto també ha dit, fa dos anys, vàrem votar en contra —fa més de dos anys— de la Llei d'infraestructures hidràuliques, una de les lleis que componien en aquells moments l'anomenat pacte de l'aigua, perquè tot i que l'objecte d'aquella Llei o el que pretenia aquella Llei era combatre un dels dèficits d'infraestructures més importants de Catalunya, es tractava de fer possible l'abastament d'aigua, de fer possible nous regs o de preveure inundacions, nosaltres dèiem en aquells moments i ens vàrem manifestar en contra perquè dèiem que no podia ser que el cost d'aquestes obres hidràuliques, fonamentalment, anés a costa dels usuaris.

Aquesta llei era una llei que en aquells moments deixava clarament les portes obertes al fet que el cost de les infraestructures hidràuliques fos assumit en el rebut de l'aigua, el famós cànon. I, a més, dèiem que era necessari que el Govern de Catalunya fixés en tota la programació d'infraestructures hidràuli-

ques, fixés quin era el seu nivell de participació des del punt de vista del finançament.

Aquelles opinions en aquell moment quedaren en franca minoria, amb una gran minoria, i aquelles lleis s'aprovaren. Recordo que el conseller d'Obres Públiques en la presentació de la Llei digué: «Senyores i senyors diputats» —eren paraules del senyor Molins—, «Catalunya disposarà d'un instrument eficaç per a la modernització de les infraestructures hidràuliques i que la Llei generarà 10.000 milions de pessetes l'any per realitzar aquestes inversions.» Aquestes eren paraules de fa dos anys. La pregunta seria: quin és el balanç que podem fer des de febrer de 1990?, quins han estat els efectes d'un cànon que, en aquell debat, algun diputat també va qualificar d'un cànon d'alt contingut social, era un cànon d'alt contingut social i era un instrument poderosíssim a l'hora de realitzar infraestructures hidràuliques?

La resposta ha estat clara. La il·lustre diputada senyora Rosa Martí ho ha dit: un rebuig social, un rebuig d'entitats, quinze mil —es diu—, quinze mil usuaris que no paguen el rebut, moltes entitats i associacions de veïns que demanen canvis substancials en l'aplicació d'aquest cànon. En quina direcció aquests canvis? En la direcció que no és possible que el rebut de l'aigua sigui un paraigua impositiu —que no és possible que el rebut de l'aigua sigui un paraigua impositiu—, que no és possible que la part més important de les infraestructures es financi mitjançant nous impostos; per tant, votarem que sí perquè creiem que aquesta Proposició de llei pot fer possible el replantejament del cànon hidràulic. Però abans de cloure la meua intervenció volia assenyalar tres idees polítiques que crec que es desprenen també del tema que avui estem debatent.

Primera, estem davant d'un Govern català que no planifica mai, planifica molt poques vegades, que quan diu que planifica no sempre planifica i que les poques vegades que planifica és incapaç de gestionar la planificació i que els dos últims i grans plans i gairebé únics plans que ha posat a la pràctica han tingut una contestació social brutal. És a dir, aquest és un Govern que fonamentalment, en els últims anys, ha fet un pla de residus industrials i ha fet una proposta d'un pla d'infraestructures hidràuliques. En ambdós plans ha estat un Govern incapaç de tirar endavant aquestes planificacions i no per falta de majoria absoluta, sinó perquè han estat planificacions rebutjades socialment.

Jo vull cridar l'atenció a aquesta primera idea, la segona idea és que quan passen, quan succeeixen aquestes contestacions, malgrat que hi ha el Govern que té una àmplia majoria, és un Govern políticament feble. El tema dels residus i el tema del cànon de l'aigua ens demostra que davant d'una contestació social a determinades planificacions tenim —i permetin-m'ho— un Govern terriblement «arrugat» o, dit d'una altra manera, sembla que el problema del cànon és només un problema del conseller de Política Territorial i nosaltres creiem que el problema del cànon no és només un problema del conseller de Política Territorial.

I el tercer tema és que es diu com a justificació del cànon que no hi ha diners i estem assistint al fet que, d'una banda, se'ns presenta una proposta de finançament que es diu bona —aquesta és una posició amb totes les dificultats que vostès coneixen perquè sigui efectiva, però, en tot cas, se'ns diu que aquesta proposta de finançament és bona— i quan parlem d'infraestructures hidràuliques se'ns diu que no hi ha diners; quan

parlem de reforma educativa se'ns diu que no hi ha diners; quan parlem de reforma de l'assistència primària se'ns diu que no hi ha diners; i la pregunta és: si no hi ha diners per a res de tot això, què té de bo el nou model de finançament? Perquè és contradictori —hi insisteixo— defensar un model de finançament i dir, alhora, que els grans temes polítics avui a Catalunya tenen un problema financer.

Per acabar, per tant, senyores i senyors diputats, votem favorablement aquesta Llei. Estem convençuts que avui la lletra del que va ser la Llei d'infraestructures hidràuliques pel que fa referència al cànon està morta, que no és possible aplicar-la. Insisteixo en aquesta idea d'un Govern que planifica poc però planificarà menys, perquè el poc que planifica té una contestació social que atura l'execució d'aquests plans, i hi insisteixo amb la necessitat que quan es negociïn temes com el finançament autonòmic es tinguin en compte les necessitats de Catalunya.

Gràcies, senyor president, gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, en el darrer període de sessions i en les primeres sessions d'aquest es van substanciar diferents interpellacions sobre aquesta problemàtica i jo em permeto recordar que en aquella sessió vaig dir textualment que el tema, la problemàtica de l'aigua seria una problemàtica que tindria continuïtat; és a dir, n'aniríem parlant sovint. I així ha estat, en aquell període es van substanciar —que jo recordi— tres interpellacions, en aquest període, de moment, estem parlant d'una Proposició de llei i se'ns ha anunciat per part del Grup Socialista, cosa que trobem prou interessant —i fins i tot m'atreveria a dir que ens apuntaríem a sol·licitar-lo—, que es pogués fer un debat sobre el cicle hidràulic.

En aquelles interpellacions hi va haver diferents iniciatives, totes elles pràcticament rebutjades a excepció d'una. Era una proposta de resolució que es va aprovar, una proposta de resolució que parlava, bàsicament, de diàleg i de consens, d'obrir camins de diàleg i d'obrir ponts amb tot un seguit de sectors de la societat com podien ser els sindicats, les associacions de consumidors, etcètera, per tal d'intentar trobar solucions a la problemàtica de l'aigua. Després d'això, pràcticament, el que ha vingut ha estat això: converses entre el conseller Molins i els diferents grups parlamentaris, algunes reunions a la Conselleria i jo m'imagino també que hi ha hagut converses i contactes entre la Conselleria i aquestes associacions de consumidors i sindicats. Però a part d'això també hi ha hagut assemblees multitudinàries amb molta gent en alguns pavellons, hi ha hagut intents més o menys reeixits de boicot als rebuts, cal dir que uns més reeixits que altres. En tot cas el que és clar és que hi ha una sensibilitat respecte al tema i cada vegada aquesta sensibilitat és més important, hi ha hagut sentències, ja se n'ha fet esment.

En definitiva, hi ha tot un moviment social a l'entorn d'aquest fet, un moviment que no es pot ignorar ni s'ha d'ignorar. Jo suposo que avui —jo suposo que avui— la hipotètica aprovació d'aquesta Proposició de llei té poques probabilitats, però

en tot cas penso que malgrat que la majoria, com ens té acostumats, deurà votar en contra, caldria un gest, caldria un gest perquè si no... La senyora Martí abans ha dit que no es podia fer demagògia, no es podia «estripar», hi estem absolutament d'acord: no es pot fer demagògia, és un tema massa important, però si no, sí que entrem en una espiral, entrem en una dinàmica extraordinàriament difícil, difícil per al Govern, difícil per a l'oposició, jo diria que difícil per al Parlament, també. Per tant, tot i que puguem preveure el vot en contra de la majoria, diria que seria important que hi hagués un gest, un gest que hi ha voluntat de diàleg i voluntat de solució. Penso que això podria permetre plantejar les coses en un futur, doncs, més o menys immediat d'una manera totalment diferent, i en tot cas amb probabilitats de resoldre un dels problemes greus que pot tenir aquest país en un futur immediat. Probablement, si aquest gest no hi és i continuen les coses tal com són, a partir d'ara les interpellacions sobre el preu de l'aigua, en comptes de fer-les al conseller de Política Territorial les haurem de fer al conseller de Benestar Social. En tot cas, el que queda clar de tot el que he exposat és la voluntat del nostre Grup de trobar aquest consens, la disposició total per a trobar-lo i, evidentment també, anunciar el vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ABAD: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, la Proposició de llei presentada pel Grup Socialista planteja la suspensió dels cànon d'infraestructura hidràulica i de l'increment de la tarifa de sanejament als dos tributs finalistes incorporats al rebut de l'aigua. De fet, a la Proposició de llei hi havia sis motivacions i l'incompliment de la pràctica totalitat de les lleis, l'increment abusiu de les tarifes, manca d'informació, incompliment estrictament del Pla de sanejament del 92, no utilitzar altres vies de finançament i també la inexistència de serveis d'inspecció. De fet, la diputada senyora Martí bàsicament ha substanciat quatre d'aquests punts, d'aquestes motivacions i en tot cas el que sí ha fet és incorporar pràcticament cinc propostes de resolució, quan de fet la Proposició de llei en tenia una. Jo, en tot cas, contestaré les motivacions, les sis que vostè ha plantejat per escrit i verbalment, i fixarem la nostra posició sobre l'única proposició que estava a la Proposició, que ja avanço que serà en contra.

En primer lloc, vostè planteja un fet que és la solució quan una llei no es compleix, que segons sembla és suspendre-la o retirar-la. Seria qüestió de plantejar-se si quan una llei no es compleix, si és que tingués raó, la fórmula seria retirar-la o fer-la complir. I en segon lloc, vostè planteja, vostès plantegen la Proposició de llei en la qual barregen dues lleis molt importants que de fet tenen un diferent origen, tenen un diferent àmbit d'aplicació, fins i tot, ara tenen un diferent responsable a nivell del Govern de la Generalitat, però que tenen un punt comú que és que les dues es financen mitjançant el rebut de l'aigua. Donada la importància d'aquestes lleis, el fet que les posi juntes pot fer pensar —i, d'alguna manera, vostè ja ho ha dit quan ha substanciat la Proposició— que potser la motivació fonamental és el rebut de l'aigua i no l'incompliment de les lleis.

Referint-me al primer punt, a l'incompliment de la pràctica totalitat —com diu—, haig de separar naturalment l'incompliment

de l'un i de l'altre. Quant a la tarifa de sanejament, parla de l'incompliment del Pla. Bé, jo sobre l'incompliment del Pla, vaig tenir oportunitat fa pocs dies ja de referir-m'hi com a conseqüència d'una moció plantejada sobre el tema de les lleres dels rius pel Grup Popular. El Pla de l'any 82 és un pla a deu anys, és un pla que ha tingut revisió anyal i és un Pla que des del nostre punt de vista —com vostè sap i hem dit diverses vegades— s'ha complert. I en tot cas, permeti'm que li digui —com a síntesi, només— dues qüestions: primera, que el cent per cent del que ha sigut recaptat per aquesta tarifa ha estat aplicat a obres de sanejament, i segon, que en tot cas s'ha invertit més en volum d'obra que en tot el que s'havia plantejat en el Pla i en les seves diferents revisions, per tant, el Pla de sanejament s'ha complert.

I respecte a la inexistència d'un programa, que és el motiu, el primer motiu pel qual es justifica la suspensió del cànon hidràulic, vostè sap perfectament que la Llei de l'any 90 va ser aprovada amb el seu vot favorable, que aquesta Llei contenia un annex que ja era un programa i que en tot cas la Llei establia el cobrament del cànon i establia la realització del programa —del detall del programa— sense vincular una cosa amb l'altra. És a dir, no és, a la nostra manera de veure, correcte que vostè vinculi que no es podia encetar el cobrament fins que no existís el programa o, per ser exactes, el detall del programa.

Aquest programa, que per altra banda existeix i que ha sigut aprovat el juliol d'aquest any, vostè diu que no ha estat sotmès a informació pública. En tot cas, el que vostè sap és que ha estat aprovat a la Junta d'Aigües i vostè ha dit que els ens locals no estaven informats; vostè sap que a la Junta d'Aigües estan perfectament representades la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis; per tant, que no hi havia coneixement no és estrictament cert. En tot cas, vostè també ha dit que el programa no és precís, no detalla. Miri, el programa detalla progressivament; és a dir, el programa és estrictament precís amb les obres a fer el primer any, però no és estrictament precís amb les obres a fer els següents anys perquè saben tots vostès que les obres a més enllà d'un o dos anys depenen de factors que no depenen estrictament de la Generalitat; lògicament, moltes vegades depenen d'ajuntaments o altres administracions; per tant, és detallat, amb el que és lògic i possible que sigui així.

En tot cas, i si és que l'incompliment del Pla, dels plans, es refereixen —perdó de les lleis— a un altre tipus de naturalesa d'incompliment, queda clar que abans de prendre una resolució de suspensió caldria que hi hagués un informe de la intervenció delegada de la Junta d'Aigües o un informe de la Sindicatura de Comptes per prendre una decisió d'aquesta importància.

La segona motivació és l'increment abusiu de tots dos tributs. Bé, això no és cert; és a dir, primer l'increment de la tarifa de sanejament ha estat del 6,3% l'any 92 i vostè sap —perquè està més informada que jo d'aquests temes encara que no sigui per temps— que és la part del rebut que menys ha crescut aquest any 92, i segon, el cànon d'infraestructures hidràuliques aquest any no solament no ha crescut, sinó que ha tingut una reducció del 9,7%; dir que l'any 91 va créixer és una expressió impròpia en tant que és el primer any que s'aplicava. Per tant, els dos increments tant de l'un com de l'altre entenem que són absolutament justificats, no solament dir-los abusius, sinó que diguéssim grans o ni tan sols importants. Són, en tot cas..., un és el menor i l'altre és una reducció.

De tota manera, permeti'm que li digui —crec que ja ho sap— que la Generalitat, i en particular en aquest cas el Departament de Política Territorial, conscient que entre diverses administracions hem anat carregant sobre el rebut de l'aigua potser excessives coses, ha decidit que pel que afecta al cànon hidràulic, una congelació dels augments de manera que amb el període de quatre anys ens permeti una recaptació equilibrada entre el 50% a partir del cànon i el 50% a partir dels pressupostos de la Generalitat.

El tercer punt, que és la manca d'informació i manca d'aplicació progressiva. Miri, en primer lloc, una cosa que apareix a la Llei és pública; en segon lloc, el mateix rebut informa de manera explícita sobre l'aplicació d'aquest cànon i en particular el d'infraestructures hidràuliques, i en tercer lloc, vostè sap que la majoria dels usuaris van rebre ajuda en el primer rebut, quan es va aplicar aquest cànon, una explicació detallada del motiu, i si em permeten anar més lluny, els anuncis que la Generalitat ha fet a aquest respecte no van rebre, precisament, la seva aprovació en el seu moment.

I respecte..., vostè diu una informació, en tot cas jo hauria de dir-li que en alguns casos, i en particular a la meua comarca, al Maresme, hi ha hagut desinformació. Jo, concretament, he sentit que respecte a la recaptació de l'any 91, el Maresme podia haver arribat a 1.000 milions de pessetes i no s'hi havia aplicat res quan en realitat les xifres reals és que s'han recaptat 250 milions i se n'han gastat 300.

Respecte a l'aplicació progressiva, bé, la manca d'aplicació progressiva no és; es va fer una aplicació progressiva consensuada en el moment d'aprovar-lo i amb vostès, i aquesta aplicació progressiva —la repeteixo encara que ja la coneixen— és que l'any 91 el primer trimestre va ser el 0%; el segon trimestre, el 50%, i el tercer i quart trimestre, el 100%.

Respecte a la manca de desenvolupament d'altres vies de finançament que efectivament preveia la Llei 5/81 —home, i a moltes lleis—, és freqüent que cita les fonts de finançament ordinàries i, en tot cas, de vegades també cita altres fonts de finançament. Bé, el fet de no fer ús de les altres fonts de finançament, permetin-me que els digui que no em permet dir que això és un incompliment de la Llei; per tant, jo crec que en tot cas sí que queda clar que aquesta Llei pretenia resoldre una incapacitat per altra banda justificada dels municipis de no poder atendre aquestes necessitats, i una inadequada..., una incapacitat, un fracàs, vaja, del sistema de subvencions de l'Estat per aquesta utilització.

Respecte a la inexistència de serveis d'inspecció, en tot cas, saben que el servei d'inspecció de recaptació està íntimament lligat al sistema d'inspecció d'abocaments, una cosa està relacionada amb l'altra, per tant, existeixen i, a més a més, estan íntimament relacionats i, a més a més, perquè el rebut acabi sent corresponent amb la contaminació real, està el Departament de Medi Ambient i, concretament, la Junta de Sanejament realitzant des de fa temps un inventari que avui, a hores d'ara, està fet el Fluvià, el Francolí, la Muga, el Besòs i el Llobregat, però tenim esperances que la vigent normativa que preveu la mesura directa en la contaminació i l'autocertificació de les empreses permeti una reducció o en tot cas una major eficiència dels serveis inspectors.

En resum, davant de la petició de suspensió de l'aplicació de l'increment de la tarifa de sanejament fins que diu, la Proposi-

ció, que hi hagi un pla de sanejament de quatre anys, li diré: primer, que no hi ha cap vigent normativa que permeti redactar plans de sanejaments de caràcter quadriennal, i segon, que els actuals plans de sanejament tant els que respecten a la zona A com els que respecten a la zona corresponent a la conca de l'Ebre, són plans en plena vigència i en ple respecte de la normativa comunitària. Pel que respecta a la suspensió de la Llei d'infraestructures hidràuliques, entenem que davant del que vostès diuen —que de programa no n'hi ha—, de programa n'hi ha, que els increments abusius no es corresponen i que la informació —com ha quedat dit— és suficient i adequada.

Per totes aquestes raons el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Proposició.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve. Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de la Proposició de llei ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

El novè punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del comissionat per a la prevenció i l'actuació sobre la droga, presentada pel Grup Socialista. Per al torn a favor, té la paraula el diputat senyor Daniel Font. (*Remor de veus.*)

Silenci!

Senyora Martí, no me'ls entretingui. (*Rialles.*) Tingui consideració amb el seu company senyor Font.

Pot començar.

Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del comissionat per a la prevenció i l'actuació sobre la droga

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el motiu de la intervenció és presentar la Proposició de llei per a la creació del comissionat de la droga o del comissionat per a la prevenció i tractament de la drogoaddicció. És una iniciativa que voldríem proposar, en el sentit que la cambra se'n fes ressò i compartís la preocupació que nosaltres tenim en aquest terreny, i és una mesura, una iniciativa presentada en el marc d'un conjunt d'iniciatives que tenen per objecte mirar d'espitjar una mica. Mira d'espitjar o d'imbuir una acció de govern més definida, més clara, en aquest terreny.

Hem de dir que el consum de drogues —ens sembla a nosaltres— genera una gran preocupació social, la genera en les famílies, en els pares que tenen fills, sobretot si aquests fills han d'entrar en l'adolescència, en l'edat on s'inicien o on comencen els primers inicis d'encarrilament en vies pròximes a la drogoaddicció, o les primeres intervencions en drogoaddicció. I aquesta situació, que es dona sobretot en la joventut, crea un estat de preocupació social, un estat de neguit que té..., que és per la constatació dels efectes personals, laborals, socials, familiars d'aquest fenomen que és la drogoaddicció.

La magnitud dels fets o la magnitud de la situació pot quedar il·lustrada per l'anàlisi, per exemple, de la mortalitat que genera

la drogoaddicció. Per exemple, en el terreny de les drogues il·legals, doncs, hi ha una morbiditat i una mortalitat alta del col·lectiu que està afectat per la drogoaddicció. Però, si anem en el terreny de les drogues legals, com l'alcohol i el tabac, tot i que sovint hi ha poca consciència d'aquesta situació, els efectes sobre la mortalitat anual són realment considerables. Es pot correlacionar un 3% de les morts anuals en relació amb l'alcohol i un 16% de les morts anuals a Catalunya en relació amb el tabac. Per tant, diguem que el moll de l'os, el tall gros, està aquí, justament a les drogues legals —en som poc conscients—, però és on hi ha un impacte més gran, més massiu entorn de la salut i en termes de mortalitat, de la població. Encara que, sovint, quan parlem de drogoaddicció ens referim més aviat a les drogues il·legals, per la virulència, pels efectes, per la situació de conflicte que genera.

Com evoluciona, això?, com evoluciona? Doncs hem de dir que en alguns terrenys hi ha una tendència a la millora dels consums, en el sentit que es mitiga la incidència, però en d'altres, no, i que el futur és un horitzó —des del nostre punt de vista— que planteja uns interrogants incerts, sobretot per l'aparició de noves drogues i perquè encara no es veuen els efectes de drogues que s'estan consumint i que s'han consumit els darrers anys, com és el cas de la cocaïna, els efectes de les quals segurament es veuran durant els pròxims anys —segons diuen els sanitaristes—, essent que en aquests moments no hi ha una demanda assistencial, però que és previsible que aparegui d'una manera forta, d'una manera brutal, d'una manera considerable, en el termini d'uns anys.

Jo diria també que existeix una percepció generalitzada, malgrat que això potser se circumscriu més en el terreny de la nostra opinió, que és que les administracions en general —el Govern de la Generalitat, però també les administracions en general— no acaben de fer tot el que haurien de fer en aquest terreny: no acaben de prioritzar l'acció contra la drogoaddicció com un element essencial de la seva actuació. Aquesta és la percepció que en té la gent. Voldríem sortir al pas d'aquesta percepció mirant de donar un impuls i proposant, doncs, l'aprovació d'aquesta Llei en el Parlament.

El marc legal ha evolucionat paral·lelament a l'evolució del fenomen. Hem de dir que l'any 77, situats a Catalunya, ingressaren els dos primers heroïnòmans a la clínica mental de Santa Coloma de Gramenet, per via judicial, creant-se així un nou tipus d'assistència, primer des de la psiquiatria, després més específica, i van començar a aparèixer els primers centres, com l'Spot, el Servei per a l'orientació i tractament terapeuta dels toxicòmans, que sobrevisqué, que subsisteix d'una manera brillant, per cert, i que es va crear l'any 79. I hem de dir que des d'aquelles primeres experiències ha aparegut un marc legal important, és a dir, el Parlament de Catalunya ha legislat un marc legal i normatiu, hi ha un conjunt de normes de la Generalitat i una llei aprovada i una modificació de la llei aprovada. La producció normativa i legislativa, per tant, és important. Diríem que, a més, és una producció legislativa, un marc legal, que abunda en un terreny en el qual sovint i pràcticament sempre que hi ha hagut una mesura important ha privat o s'ha implantat sobre la base de gran majoria —diguem—, sobre la base del consens.

El Grup Socialista ha participat en aquestes elaboracions i, també, han participat de la votació d'aquests marcs legals. El 85 s'aprovà la Llei de prevenció i assistència en matèria de

substàncies que generen dependència. El 91 s'aprovà la reforma de la Llei aquesta, que augmentava les limitacions de l'oferta, incrementava el règim de sancions. El 86, més abans, es constituïen els òrgans que havien de permetre el desenvolupament de la Llei, la primera, la del 85. L'any 87 aparegué el Pla de drogodependències.

Per tant, no es planteja un problema de legalitat, de marc legal, de producció normativa, sinó que el problema que nosaltres copsem que es planteja, que no és de marc legal, és d'aplicació del marc legal, i, per tant, de conseqüències operatives i pràctiques del marc legal. Disposem dels instruments legals, però ens fa falta capacitat operativa i pràctica per aplicar-los, i considerem que el motor d'aquesta capacitat operativa i pràctica ha de ser —i és— el Govern de la Generalitat.

Sobre la magnitud del problema —afecta molta gent, això, o n'afecta poca—, voldríem dir-ne alguna cosa per entendre que és molt important prioritzar-lo, i és molt important mirar d'incidir-hi d'alguna manera, que tots els esforços seran pocs. Per exemple, podem dir sobre el consum de drogues il·legals, que són aquelles que més preocupen —els pares, per exemple—, segons les dades de la Generalitat, de l'any 90, i de l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació de Barcelona, anys 89, 90 i 91, afecta una col·lectivitat relativament reduïda de persones, però els seus efectes, en termes de salut i termes socials, són realment importants.

A Catalunya —aquesta és una xifra important— han consumit heroïna alguna vegada aproximadament unes 42.000 persones, és a dir, una de cada 142. Consumeixen regularment, de manera continuada, heroïna —es pot dir així, per l'avaluació que es fa— unes 12.000 persones, és a dir, una de cada 500 persones. Algunes fonts situen aquesta xifra entorn de les 20.000 persones, i no de les 12.000, però diguem que dóna idea del volum de la situació, sobretot pensant que és un volum poblacional que es circumscriu bàsicament en el terreny de la joventut. Quant a l'altra droga il·legal més significativa, com és la cocaïna, hem de dir que als governs d'Europa occidental existeix la preocupació creixent que deia al començament sobre els efectes futurs de l'atenció, perquè és de difícil detecció, però se sap que hi un consum important, i que hi haurà una onada creixent de demanda d'assistència, com ha passat, per exemple, en alguns altres països, el cas d'Estat Units. A Catalunya han consumit algun cop cocaïna 198.000 persones, que és bastant; és a dir, un 3,3% de la població. En consumeixen regularment, segons les dades, 36.000 persones; és a dir, un 0,6% de la població: tres cops més que d'heroïna, els efectes dels quals, en termes sanitaris, apareixeran en el futur. Tres cops més que l'heroïna.

Sobre les drogues legals, sobre aquelles que en tenim menys consciència, també caldria dir alguna cosa. Per exemple, sobre l'alcoholisme i els efectes, realment importants, sobre la salut de l'alcoholisme. Els bevedors, els que beuen a partir d'una certa quantitat que els tècnics tenen establerta, són aproximadament a Catalunya unes 426.000 persones; és a dir, un 7,1% de la població general. L'alcohol, com tothom sap, incideix de manera determinant en els accidents de trànsit, en l'absentisme laboral, en els maltractaments de dona i fills, posem per cas; també en diverses patologies, com les malalties de l'aparell digestiu, del sistema nerviós, hepàtiques, etcètera.

El tabac és l'altra droga legal que té un efecte important sobre la mortalitat i sobre la morbiditat de la població. Els fuma-

dors estables a Catalunya són, aproximadament, 2.200.000 persones, és a dir, un 36,7% de la població. És una droga que incideix directament en les malalties cardíco-vasculars respiratòries, i relacionades amb el càncer, i es correlaciona amb el tabac —com deiem— un 16% de les morts anuals que es produeixen a Catalunya.

Fins aquí el marc, el volum. És un volum, doncs, realment important, sobre el qual cal prendre consciència i sobre el qual convindria incidir d'una manera determinant, utilitzant la doctrina internacional, que ja existeix en aquest terreny, emanada de l'Organització Mundial de la Salut, per mirar de mitigar-ho i fer avançar els paràmetres de salut pública de Catalunya.

Ens sembla, a nosaltres, que caldria donar un impuls a tot això, que caldria donar un impuls a l'actuació per mitigar aquesta situació que hem estat mirant de posar en evidència, i ens semblava, a nosaltres, que la figura d'un comissionat de la droga podria ser, d'alguna manera, la font d'aquest impuls sobre la base d'unes necessitats. Per què un comissionat? Doncs perquè hi ha unes necessitats que hi sigui. I quines són aquestes necessitats? Doncs, diríem..., nosaltres les relacionarem.

Que és necessari actuar més rigorosament en la limitació de l'oferta de drogues legals; i aquí hi ha un problema, bàsicament, d'aplicació del marc legal, que ja tenim, que ja existeix, en el terreny, per exemple, de les sancions, de les limitacions de la publicitat.

En segon lloc, és necessari intensificar les actuacions de caràcter preventiu. I aquesta, potser, és una de les ninetes dels ulls que convindria atendre, pensant sobretot en les drogues dites dures i en l'àmbit escolar, reiterant que l'inici del consum s'observa freqüentment durant l'adolescència i la joventut. Per tant, prevenció.

Tercer, que és necessari sistematitzar més l'atenció a les conseqüències del consum de la droga, és a dir, a aquelles persones que han sortit de la drogoaddicció, o que hi són, a les quals convé mantenir la vida —mantenir la vida als afectats—, vetllar per la seva qualitat de vida i evitar la transmissió de les malalties associades a la drogoaddicció, que sovint van associades a la drogoaddicció, com la tuberculosi, l'hepatitis B o la sida. Es tracta d'incidir sobre això. Per entendre la magnitud, alhora, el volum o la incidència de les malalties associades amb la drogoaddicció, per exemple, donarem algunes de les xifres que donen els experts sanitaris sobre el tema, arrodonides: l'evolució recent, per exemple, de prevalença de sida en la població drogoaddicta —de drogoaddicció il·legal, per dir-ho d'alguna manera—, hi ha una prevalença del 70% de les persones que demanen ajuda a un centre sanitari, del 80% de les persones drogoaddictes empresonades, hi ha una prevalença del 90% de les persones que moren per sobredosi. És a dir, és una situació realment important; important i preocupant.

Un estudi recent de la Diputació de Barcelona mostra una anàlisi comparativa entre ciutats europees, per exemple, Berlín, Bilbao, Torí, etcètera, analitzada comparativament amb Barcelona, i mostra un fet que hem de retenir i tenir en compte, que és que estem al capdavant d'aquesta prevalença, i això mostra una situació que és que hem connectat poc amb la demanda, perquè contràriament al que es fa en el sistema sanitari, que es tracta de limitar la demanda, en aquest cas de la drogoaddicció, del que es tracta justament és de l'inrevés, que és de connectar amb tota la demanda perquè és la clau que té el sistema sanitari

per fer un treball preventiu, respecte a la població afectada, els seus familiars i, també, respecte a la resta de la població. S'evidencia, doncs, aquesta prevalença del 62% de la població drogoaddicta, respecte la presència de l'HIV, és a dir el virus de la sida, i és una evidència de l'insuficient contacte que mantenen encara les xarxes assistencials amb la població drogoaddicta i el contacte directe necessari per prevenir.

Quart: és necessari, en aquest sentit, avançar de manera significativa en mesures, diríem nosaltres, d'ordre pràctic —d'ordre pràctic. És important passar de la lletra al fet. Mesures d'ordre pràctic referides a vacunacions, d'interessats i famílies, referides al subministrament de material preventiu, com les injeccions, estèrils, profilàctics. I aquí em permetran una certa llicència. Notem una certa «moralina», diguem, una certa prevenció a generalitzar aquesta metodologia, que d'altra banda està perfectament indicada, i que ens sembla a nosaltres que és necessari facilitar a la població drogoaddicta aquests mitjans de cara a fer realitat els objectius de salut pública que es persegueix distribuint aquests mitjans—, i mesures d'ordre pràctic referides a l'accés —i aquest és l'altre punt important—, a la dispensació de substitutius en condicions d'accessibilitat i seguiment posterior; és a dir, ens referim al subministrament dels programes de metadona al conjunt de la població drogoaddicta, d'acord amb la doctrina internacional, evitant el «torni d'aquí dos mesos», que en el cas d'un drogoaddicte, quan va a buscar ajuda en un centre, pot ser un missatge realment fatal, que vagi a buscar ajuda, que vagi a buscar un tractament o una prescripció adequada per a la seva situació en el terreny del substitutiu, de l'opiàci, en el terreny de la metadona, i li diguin: «Ha d'entrar en una cua, torni d'aquí dos mesos», perquè entre que ho ha demanat i han passat dos mesos, poden haver passat moltes coses, inclosa la seva mort.

Cinquè punt: és necessari perfeccionar els nivells assistencials. No m'estendré aquí, perquè es tracta d'anar acabant, segurament, però els nivells d'ambulatoris, hospitalaris, de comunitats terapèutiques, es tracta de perfeccionar-los. Voldria citar i deixar constància de l'informe de la Comisión Mixta para el Estudio de la Problemática de la Droga y otros Particulares, editat o publicat al Congrés dels Diputats el juny del 91, on es parla de reavaluar els serveis existents i readequar-los a les necessitats existents, i també de les recents directives de l'Organització Mundial de la Salut en aquesta línia, buscant formes àgils d'actuació, formes que superin la situació dels estadis tradicionals assistencials.

Diré que és necessària una intervenció efectiva en l'àmbit de la drogoaddicció a les presons. No direm res més aquí perquè segurament més tard podrem parlar d'aquest tema. És un tema d'extremada gravetat; dic d'«extremada gravetat», qualsevol que el conegui coincidirà amb mi, però l'analtzarem més tard i en un altre context que no sigui el de la presentació d'una llei. Les presons catalanes pateixen una situació realment important des d'aquest punt de vista i convindria incidir-hi, intervenir-hi i intervenir-hi correctament.

Finalment, dir que és necessari un gran esforç de coordinació de tot el treball que es ve fent en matèria de lluita contra la drogoaddicció, de coordinació dels departaments de la Generalitat... N'hi ha sis!, sis departaments que tracten directament o indirectament drogoaddicció, que són Sanitat, Benestar Social, Treball, Justícia, Ensenyament, Governació, cada un en el seu

àmbit; es tracta que això es coordini i que vagin a l'una, i no que cada un vagi pel seu compte, com de vegades passa, per exemple, entre Sanitat i Benestar Social, sinó que hi hagi una filosofia comuna. I també es tracta que es coordinin les administracions que intervenen sobre el tema.

Finalment, jo diria, per resumir: la intervenció o el sentit de la intervenció és que és necessari assumir com a prioritat de govern la lluita contra la drogoaddició d'una manera clara, no d'una manera de sargit, diguem, o una manera d'anar passant, «qui dia passa any empeny», i d'anar resolent la contingència que va apareixent, sinó entenent que és una opció de tipus estratègic fonamental en matèria de política sanitària i de salut pública preveure l'evolució de la drogoaddició, de l'atenció que serà necessària i, en definitiva, establir les mesures de govern adequades per combatre-la efectivament i mitigar el sofriment i la situació que genera el fenomen de la drogoaddició.

La Proposició de llei consta de cinc articles i tres disposicions en la línia de crear un comissionat dependent del Departament de Presidència que respongui davant del Parlament d'aquesta situació, amb àmplies facultats per aplicar lleis, planificar, assignar rols, impulsar mesures i promoure una acció coordinada i efectiva de tots els agents que hi intervenen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Si no hi ha torn en contra, passariem a la fixació de posicions. Pel Grup Parlamentari Popular, el Senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. En un dels debats que la passada legislatura se van celebrar en est Parlament, en relació amb la problemàtica de la droga, jo recordo que el Grup Popular, a través d'est diputat, va recordar que el periodista anglès Guy Shorman, en un article, afirmava que la voluntat de tots los governs del món és no afrontar ni acabar la problemàtica de la droga, i deia «de tots los governs del món».

Però nosaltres també nos ratifiquem en lo nostre criteri que qualsevol mecanisme que resolgui o que millori la prevenció, la curació i la reinserció de persones amb problemes de drogodependència nos sembla encertat, així també com expressem lo nostre suport i lo nostre impuls a la justícia perquè les penes més dures caiguin sobre el tràfic i els traficants i el suport també i la col·laboració perquè en lo cas d'estos traficants los actes i les accions de repressió siguin tan contundents i tan dures com convinguin. Però també volem afirmar que en un moment en què els pressupostos generals de l'Estat assenyalen, per raons òbvies, que hi haurà una retallada o una reducció de més de 50.000 milions de pessetes per a afrontar la problemàtica de la droga, més de 50.000 milions de pessetes de reducció en relació amb els pressupostos de 1991, lo Grup Popular tenim raonables dubtes que un comissionat, amb la consegüent burocràcia que implica o que implicaria, tenim dubtes de si és lo mecanisme adequat o si és lo millor mecanisme per a afrontar la problemàtica de la droga.

En tot cas, i considerant lo treball que ha executat lo Grup Socialista en relació amb la presentació d'esta Proposició de llei, lo Grup Popular, formulant estes reserves exposades, que via esmena –en el supòsit que obtingués llum verda per part del Grup de la majoria–, que via esmena intentaríem que fossin recollides, lo Grup Popular –ho repeteixo– donarà suport a la Proposició de llei que ha presentat lo Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo voldria anunciar que nosaltres donarem suport a aquesta presa en consideració. Considerem oportú el debat sobre la figura, la conveniència de la creació de la figura d'un comissionat per al tema drogues, no des del discurs alarmista que estem en una situació molt difícil, cada vegada pitjor, que és una xacra social, que és el principal problema que tenim; des d'Iniciativa no farem mai aquest discurs –jo ja els ho anuncio en aquesta cambra–, primer, per poc rigorós i, en segon lloc, perquè contribueix a crear un estat d'opinió, d'angoixa, de neguit contrari a les actituds i propostes que per a nosaltres són les més oportunes per fer front a aquest fenomen. Després m'hi referiré.

Dic que és oportuna la discussió del comissionat, perquè en el fons –no s'equivoquin en això– és una discussió d'un instrument; crec que és oportuna aquesta discussió perquè val la pena posar sobre la taula si aquest instrument afavoriria una millor eficàcia, una millor eficiència dels programes que estem duent a terme, que s'estan duent a terme. En aquests moments és oportuna aquesta discussió –jo ho deia fa dos mesos en aquesta cambra– perquè després del temps que ja portem fent uns determinats programes, que ja sabem que hi ha un determinat funcionament d'uns programes, és oportú valorar si el que s'està fent té alguna mena d'eficàcia, quins aspectes s'haurien de modificar, quins aspectes s'haurien de millorar. Per tant, qualsevol mesura que sigui posar en qüestió, revisar, reavaluar el que estem fent, crec que és oportuna.

En aquest sentit, i entrant una mica en qüestió, crec que la discussió sobre la conveniència d'un comissionat té dues vessants: una vessant eminentment política –que ara m'hi referiré– i una vessant tècnica, estrictament tècnica. Pel que fa a la vessant política, quins plantejaments de fons, quina concessió política hi ha darrere la conveniència d'aquesta figura? Al nostre parer, d'una manera temporal –insisteixo en això de «temporal»–, hi ha dues raons de fons polítiques que, al nostre parer, ho justificarien i és... La primera, i és que la concepció que té el Grup d'Iniciativa sobre el tema de les drogues és que els factors que concorren a la generació d'una dependència són múltiples; crec que aquesta concepció és una concepció que tenim els grups de la cambra, per altra banda; no és una concepció només del nostre Grup. Bé, que una persona esdevingui drogodependent no es deu només a un fenomen sinó que hi intervenen múltiples factors i de la mateixa manera que hi intervenen múltiples factors a l'hora que una persona esdevingui drogodependent, també és veritat que a l'hora de fer un programa d'intervenció sobre drogues s'ha d'actuar des de diverses vessants: la vessant sanitària, la vessant educativa, la vessant de justícia, la vessant de comerç, en aquest cas, la vessant social.

Per tant, cal –calen– programes de col·laboració interdepartamental; programes que permetin que diferents departaments intervinguin en la resolució d'aquesta qüestió. No, jo no diria «la resolució»; jo sóc de les que penso que aquest problema no es resol sinó que un hi pot intervenir, pot paliar les conseqüències negatives d'aquest consum. En aquest sentit, crec que un comissionat podria afavorir aquesta funció de col·laboració.

L'altra raó de fons sobre la qual jo els voldria cridar l'atenció especialment, perquè crec que a vegades no ho tenim pre-

sent, és que el tema drogues ha de perdre, en el futur, el seu caire d'excepcionalitat, de novetat; ha de perdre aquest caire que és un fenomen nou —ho ha estat, i em refereixo fonamentalment al tema de les drogues il·legals—, que és un fenomen nou, que la gent no s'atreveix a abordar-lo, que la gent no sap a què es deu. I estic parlant de la gent des de la mare del toxicòman fins al Govern, passant per, moltes vegades, professionals de la sanitat, professionals dels serveis socials o professionals de l'educació. Aquesta excepcionalitat, aquesta visió del tema com quelcom que no té a veure amb la dinàmica quotidiana normalitzada, el que fa —el que fa, tenint una relació directa amb l'alarma social—, el que fa és que la gent se senti incapaç de fer front a aquest fenomen; que se senti incapaç que, amb els seus propis recursos, amb les seves pròpies capacitats, amb les seves pròpies experiències professionals o personals, pugui fer front al tema de les drogues. L'angoixa genera impotència i nosaltres pensem que hauríem d'intentar fer front a aquesta angoixa a partir de la normalització del fenomen de les drogues. Què vol dir això? Vol dir que tota la gent, totes les xarxes normalitzades que tenim en funcionament —la xarxa educativa, la xarxa sanitària, la xarxa judicial— poguessin treballar des de la normalitat, des del dia a dia aquest fenomen.

En aquest sentit —en aquest sentit—, al nostre parer, en aquesta etapa de transició el fet de proposar la figura d'un comissionat podria contribuir, de forma excepcional —hi insisteixo— que aquests departaments que avui dia encara viuen el tema com quelcom no molt propi s'ho fessin més seu. Aquesta figura del comissionat —com vostès se n'adonen perfectament— és una figura específica, és a dir és una figura creada *ad hoc* per al tema de les drogues; jo crec que en el futur no hauria d'existir. Per què no hauria d'existir? Perquè el Departament d'Ensenyament ja ho tingui incorporat com una tasca habitual al seu treball, i el Departament de Sanitat i el Departament de Justícia. Ara per ara això és discutible que passi —després hi entraré més a fons.

Llavors, aquestes eren les raons polítiques —les dues raons, les recordo: el fet de la multicausalitat i el fet de la necessitat d'una transició cap a la normalitat en el tema drogues—, i ara entraré, breument, en la vessant tècnica, en per què els teòrics de les organitzacions, els que estudien sobre l'anàlisi de les organitzacions recomanen aquesta mena de figures. Jo crec que encertadament, com a mínim per la meua experiència. Perquè els teòrics de les organitzacions diuen: quan hi ha programes que s'han d'aplicar políticament, què requereixen? Dues coses. Per un costat, la col·laboració interdepartamental; o sigui, la implicació de diferents departaments, que cadascun d'ells ha de respondre a la seva realitat específica, és a dir que —diguem-ne— Educació ha de respondre molt el que és el treball educatiu, i que Sanitat ha de respondre molt el que és el treball a sanitat; però, al mateix temps, requereix la gran col·laboració entre ells.

Quan un programa requereix aquestes dues coses —diguem-ne—, diversitat i col·laboració, és oportú que hi hagi figures d'integració, que en un altre llenguatge vol dir figures que permetin la col·laboració, i que tinguin una posició en l'organització que sigui equidistant dels departaments. És a dir, que sigui una figura que no pertanyi a cap departament sinó que pertanyi a un organisme superior —en aquest cas seria Presidència— i que aquesta figura permeti, amb aquesta relació equidistant dels altres departaments, exercir una funció de poder, en definitiva; exercir una funció d'influència sobre els altres. La capacitat

d'influència de poder —com vostès bé saben, no descobreixo res de l'altre món— en què es basa? Es basa en els coneixements que té un del tema i l'experiència i en el lloc on està ubicat a l'organització. Aquestes coses que estic dient són obvies de l'anàlisi d'organitzacions, existeix una qüestió estrictament tècnica.

Llavors, què passa avui dia? Què passa en els programes que està aplicant la Generalitat? Doncs, passa que aquesta funció de coordinació l'exerceix Sanitat. O sigui, el Departament de Sanitat té una persona assignada, té un equip assignat que assumeix aquesta funció —diguem-ne— de coordinació. Què passa, llavors, a la pràctica, també? Passa que els departaments de Sanitat s'ho senten com una cosa seva. Jo ara no entro a valorar els programes que fan, si els fan bé o els fan malament, no és el moment, però Sanitat se sent que té un programa que li és propi i que hi treballa. En un altre nivell, Benestar Social també, però jo crec que Educació, crec que Justícia, crec que Joventut, etcètera, no senten aquest tema com a propi; ho senten com una cosa de Sanitat, si se'm fa dir, d'alguna forma, de Benestar Social, però ells fan alguna coseta però no se senten com un tema propi, perquè, entre altres coses, perquè qui els mana, per entendre'ns, depèn de Sanitat.

Jo crec que és més correcte i que tècnicament és més correcte ubicar aquesta figura d'una forma equidistant —hi insisteixo—, i per tant que tingui un nivell d'influència igual per a totes les conselleries. Hauria de ser una figura, al nostre parer, sense pressupost; per tant, jo vull insistir molt en la idea de normalitzar, no estic parlant de crear un nou organisme que tingui més funcionaris, més diners; no, no: és una figura que té molt poder i el que té és capacitat d'influir sobre els diferents consellers per tal que ells assumeixin dintre el seu departament aquesta tasca com a pròpia.

Per acabar, jo crec que, en relació amb tot això que estem discutint, aquí és clar que, en relació amb el que deïem políticament, del fons polític de la creació d'aquest comissionat hi ha una coincidència —jo crec que amb aquest Grup de la cambra— en relació amb la multifactorietat, per tant la necessitat que aquest tema sigui abordat des de diferents departaments —crec que això és cert—; tinc més dubtes sobre si hi ha coincidència en relació amb el que jo deia la transitorietat, és a dir, passar de l'excepcionalitat a la normalitat, que no calgui tenir figures específiques, no calgui tenir programes excessivament específics ni tan sols serveis especialitzats perquè a la llarga siguem capaços, des del sistema sanitari, des de l'atenció primària, des dels hospitals, des de les escoles, des de la formació professional d'assumir aquest tema amb normalitat —amb normalitat. En definitiva, què vull dir amb això? Que aprenguem a conviure amb el fenomen, que fugim de la fantasia que acabarem amb això —i jo vull que se m'entengui— i aprendre a conviure no vol dir, en cap cas, tolerar passivament; vol dir acostumar-nos que hi ha un fenomen que és aquí i que hem de ser capaços de fer-hi front sense angoixes i sobretot sense impotències, que, en definitiva, l'únic que fa és perpetuar el fenomen.

Per tant —hi insisteixo—, crec que amb la multifactorietat hi ha acord, amb la transitorietat no ho tinc tan clar, però en qualsevol cas el que em sembla és que és bo revisar si, realment, en aquest moment el funcionament que tenim, que hi ha a la Generalitat afavoreix o no afavoreix aquests objectius.

Jo crec que ho afavoreix poc, ho dic amb franquesa, crec que seria bo revisar-ho i en qualsevol cas crec que la presa en consi-

deració d'aquesta Proposició de llei ens permetria debatre-ho a fons.

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyores i senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, breument, per posicionar el meu Grup. El recolzament que reclama el Grup Socialista no ha de tenir cap dubte que el tindrà perquè, tan sols recordant que en aquesta quarta legislatura, en el primer període de sessions, en la primera sessió plenària, fou el Grup d'Esquerra Republicana qui va portar a aquesta cambra la substanciació d'una interpellació que intentava, doncs, remarcar l'atenció necessària dels poders públics en aquest punyent tema, per tant, d'aquella substanciació —jo ara no en faré referències— van esdevenir sis punts de moció, que van ser presos en consideració però no aprovats, la majoria, però, en canvi, sí que va resultar un oferiment de la Conselleria de Sanitat de visitar el treball que es venia fent des de l'administració a les presons, que era un dels temes que estàvem tractant. Doncs, vam comunicar, i aquí ho fem, a la Conselleria la impressió que vam treure, que va ser positiva, i alhora també que el treball pendent era molt encara i que el ritme era necessàriament lent, donada la nostra capacitat pressupostària per abordar aquests temes.

Ja fa gairebé vint anys que jo signava el certificat de defunció del senyor Johan Baker, un malalt que havia pres LSD, de dinou anys, que havia acabat suïcidat, no? Allò em va impactar i sempre més em va semblar que aquest era un tema prioritari de tractar en tota societat avançada. El tema de les toxicomanies, doncs, és una qüestió que no tinc el més petit dubte que interessa moltíssim en aquesta cambra. Per això aquesta iniciativa d'aquesta Proposició de llei intenta d'alguna manera escurçar la distància entre el problema i les solucions de l'Administració, intentant sobretot en el seu articulat tercer, que queda desenvolupat amb setze o disset apartats, aportar una fixació en cada un d'aquells aspectes que podrien millorar l'acció de Govern.

I per tant, nosaltres sí que hi estarem d'acord. Estarem d'acord en aquest tipus de Proposició de llei. I, per altra banda, només dir que, respecte a la situació que avui dia tenim en el tema de la toxicomania —després aquell a qui correspongui em desmentirà si no—, tenim la percepció també que es dona en d'altres aspectes de l'acció de l'Administració. És a dir, una dissociació important entre les accions del Govern i els resultats pràctics de les accions de Govern. Per posar un exemple fora d'aquest tema, és, per exemple, les inversions fetes, per exemple, per al sanejament de les conques fluvials de les àrees on nosaltres vivim, les àrees de Girona, on s'invertiren en quatre anys 500 milions de pessetes i al cap de ser invertits es varen morir dues tones de peix. Aleshores, realment no s'entenia ben bé, vull dir, què és la corresponsabilitat entre l'acció de Govern i el resultat. En aquest cas, és nefast, no?, és infaust, no?

Per tant, i ja per acabar, dir que realment ens sembla que la Proposició de llei és absolutament seriosa i rigorosa, que marxa de tota retòrica i que hauria de ser presa en consideració pel Grup de la majoria si realment està obert i sensible a rebre aportacions valuoses que es fan sovint i que encara més són obviades com a negatives més sovint. Segurament és un ritme que

cal de moment acceptar, però que nosaltres sempre estarem disposats amb joia a contemplar la seva variació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. He pujat efectivament a aquesta tribuna per posicionar-me en nom del Grup de Convergència i Unió sobre la presa en consideració de la Proposició no de llei de creació del comissionat per a la prevenció i actuació sobre la droga, i ho faig obert i receptiu com reclamava l'antecessor en l'ús de la paraula, el senyor Reguant, perquè penso que aquest és un tema que, com hem demostrat prou a bastament en d'altres ocasions, el nostre Grup —i penso que també és un patrimoni de tots els altres grups d'aquesta cambra— hem manifestat en tot moment una actitud oberta i receptiva a les propostes que s'han anat realitzant.

Haig de dir, per tant, i en primer lloc, que no entraré a discutir el contingut de la proposta que se'ns fa, sinó de raonar la conveniència d'aquesta, i per fer-ho, com a referència, prendré la mateixa exposició de motius del text en el qual, efectivament, tal com s'assenyala allí, el consum de drogues continua provocant un nivell d'alta preocupació social i produint uns efectes de gravetat irreversible en la salut, situació laboral i social d'alguns sectors de la població, especialment de joventut.

Aquesta és una constatació que no podem menystenir o minimitzar; les dades que ens ha donat el senyor Font ho acaben de testificar: dades sobre morbiditat, sobre mortalitat... Coincidim, per tant, en el diagnòstic de la situació, que és greu, però també complexa, perquè la problemàtica, com també expressava la diputada Mayol, derivada del consum de drogues és també sumament complexa.

Voldria dir també que coincideixo que la percepció de la gent sobre el que diu, el que deia el senyor Font sobre el que pensa la gent del que realment són polítiques insuficients o que no es fa prou, efectivament, és una percepció que existeix al carrer, però voldria creure de les seves paraules que no se'n pot treure, doncs, la conclusió que també és la seva percepció. Que la percepció de la gent que ens dediquem o que treballem en el camp de la política o que tenim responsabilitats, en aquest cas el Govern de la Generalitat o també els ajuntaments o el Govern de l'Estat, doncs, efectivament, que no es fa allò que s'hauria de fer.

I aquesta fou la raó per la qual l'honorable conseller de Sanitat, doctor Trias, demanà una compareixença a la Comissió de Política Social, perquè entenia —i el nostre Grup Parlamentari també ho entenia i ho entén— que era i és necessari trobar a través del diàleg i del contrast d'opinions noves línies que, des del Parlament de Catalunya, permetin l'impuls d'una determinada política d'intervenció sobre drogodependències. I que aquest impuls tingués un suport basat en el consens i en l'acord de tots els grups polítics en representació parlamentària, això, com vostès saben, és i està en la línia des de sempre d'actuació del Govern de la Generalitat.

Des d'aquesta voluntat compartida, n'ha sortit aquesta iniciativa conjunta que haurém de debatre dintre d'uns dies a la Comissió de Política Social, una iniciativa que parteix de la

constatació de la feina feta pel Govern de Catalunya i els ajuntaments també del nostre país.

S'ha constatat —també ho ha fet el senyor Font— que hem estat pioners en matèria legislativa arreu de l'Estat. Les dades extenses que també ens ha donat el senyor Font sobre morbiditat, mortalitat, sobre les implicacions en el camp de la salut o en el camp laboral donen —penso— fe de l'avaluació, sistematització i seguiment efectius que des de la Conselleria de Sanitat, i concretament des de l'Òrgan Tècnic de Drogodependències, s'ha fet sobre aquesta problemàtica. Aquest tipus d'iniciatives cal reforçar-les, les que vagin en la línia d'impulsar l'acció de Govern, i, per tant, sempre gaudiran del suport del nostre Grup Parlamentari.

Per l'exposició de motius del Grup Socialista, perdó, de la proposta que formula el Grup Socialista cau en alguns errors i el senyor Font els ha evidenciat aquí. És a dir, cau en una aparent contradicció perquè d'una banda constata que, efectivament, a través de les dades que ell ha anunciat, doncs, hi ha un treball seriós per part de l'Òrgan Tècnic i per part d'aquesta Comissió interdepartamental, però, d'altra banda, es vol arribar a la constatació que, efectivament, el problema és tan greu que necessita un impuls i que l'impuls s'ha de derivar creant un comissionat, i nosaltres no entenem per què a partir d'aquí es construeix, implícitament, una proposta que es basa en l'afirmació —dic, implícita— com si no existís una voluntat o com si no existís, de fet, una feina que ja realitza l'Òrgan Tècnic. Per exemple, quan parlava de la coordinació interdepartamental: és a dir, parla que ha d'existir un comissionat com si de fet un comissionat, per garantir aquesta cooperació, aquesta coordinació interdepartamental, com si aquesta no existís; o quan fa referència a les múltiples funcions que se li vol donar a aquest comissionat, que són exactament, fil per randa, les que ja ve portant a terme l'Òrgan Tècnic de Drogodependències.

Cal que recordi en aquests moments també, com deia també el senyor Font abans, que d'acord amb el que disposa la Llei 20/1985, de prevenció d'assistència de substàncies que poden generar dependència, amb el decret que després es va aprovar, es van constituir el Consell Director i l'Òrgan Tècnic de Drogodependències. El Consell Director està integrat per representants dels diferents departaments de la Generalitat que realitzen activitats en el camp de les drogodependències i que té com a funció promoure, elaborar, proposar, informar i contribuir a coordinar les actuacions de la Generalitat en aquest camp. La presidència del Consell Director, d'acord amb el que preveu la llei, recau sobre el conseller de Sanitat i Seguretat Social.

La veritat és que tothom reconeix que les actuacions portades a terme des de la constitució d'aquests òrgans de coordinació, han permès una intervenció coordinada, no només dels diferents departaments i organismes de la Generalitat, sinó també amb altres administracions, i vull citar aquí explícitament, fonamentalment, el Govern central i els ajuntaments; i també amb entitats no lucratives, gràcies als convenis de col·laboració. La proposta del Grup Socialista penso que segueix en aquest parany quan defineix les funcions que hauria de tenir aquest comissionat, que no són més que les que —com deia abans— té ja l'Òrgan Tècnic.

Per tant, senyor Font, si vostè parla d'impulsar aquesta coordinació, jo li dono la raó, d'acord. Si parla vostè d'impulsar

l'acció de Govern contra les drogodependències jo li dic: «D'acord». I ho hem fet, i em sembla que ho hem fet altres vegades, hem coincidit en múltiples ocasions, jo diria la majoria de les ocasions. Ho acabem de fer a través d'una iniciativa parlamentària que dóna, precisament, impuls en tots aquests punts que a vostè li preocupen i que li sembla que són insuficients i, per tant, que quedi clar que el problema de fons, no n'hi ha; que el problema, si de cas, és d'instrumentació perquè la coincidència d'objectius i de prioritats hi és absolutament.

Vostès, amb aquesta proposta, penso que no assegurin tampoc, d'aquesta manera, una major operativitat del que en realitat té l'Òrgan Tècnic de Drogodependències. Penso que tot i aquesta coincidència compartida d'objectius d'estratègia, ja ens hem manifestat que, cordialment i com ja li hem anat exposant, discrepem que aquesta proposta ens permeti una major operativitat.

També creiem que és innecessària perquè, de fet, tindria sentit que hi donéssim suport si l'actuació de l'Òrgan Tècnic de Drogodependències fos ineficaç o si la seva mateixa existència fos obsoleta, però de tots és conegut que no és així. El mateix Govern central, a través del seu màxim responsable en l'actuació de drogues, va expressar no fa massa dies la conveniència que les diferents comunitats autònomes amb responsabilitat, amb competències transferides, fins i tot el mateix Govern de l'Estat poguessin imitar una mica quina és la filosofia d'intervenció del Govern de la Generalitat en aquest camp.

Si el problema és que es constaten insuficiències, creguin, com hem fet d'altres vegades, que seguirem buscant el consens per impulsar amb vostès i amb els altres grups parlamentaris —com hem fet fa uns dies—, impulsar, reforçar i promoure una gran, millor eficàcia en l'acció contra aquest greu problema que té la nostra societat; però no donarem ara, en aquests moments, suport, ara per ara, a la creació d'un comissionat, a aquesta proposta de creació d'un comissionat, perquè ens sembla —com he exposat prou a bastament— innecessària i que no ve a demostrar una major operativitat del que en aquests moments el Govern de la Generalitat ja fa.

Per tot això, senyores i senyors diputats, senyor president, anuncio que votarem contràriament a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb la Proposició de llei?

Els qui hi estiguin en contra.

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el transport per carretera, que formularà el diputat senyor Corbacho. Té la paraula.

(Remor de veus.) Silenci!

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el transport per carretera

El Sr. CORBACHO: Senyor president, senyores i senyors diputats, el passat 19 d'agost va tenir lloc el desgraciat accident

de Torreblanca on van perdre la vida quaranta-sis persones. Davant d'això, el primer que vull manifestar és lamentar profundament aquest deplorable accident; en segon lloc, que el nostre partit no va voler fer declaracions de cap tipus respecte de l'accident als mitjans de comunicació per entendre que en aquells moments no era bo ni oportú introduir cap element de controvèrsia. Han passat dos mesos de l'accident i avui, des de la més absoluta responsabilitat, creiem que tenim l'obligació d'interpellar el Govern, no sobre l'accident, sinó perquè aquest ha posat de manifest com són les irregularitats del transport de viatgers per carretera a Catalunya.

Un informe publicat l'any 1988 posava de manifest que el 70% del transport per carretera que es feia a Catalunya i de Catalunya cap a enfora era illegal. Llavors, el Govern ja tenia coneixement d'aquestes irregularitats del transport a Catalunya i el Govern estava assabentat del nom de la gran majoria d'empreses que operaven illegalment en aquest sector, i dintre d'aquest coneixement sabia de l'existència de Bus Exprés, i així, el 1988, la Conselleria de Política Territorial va dir textualment: «Posarem en marxa de forma immediata una campanya de persecució i fustigament cap a aquestes empreses pirates.» Això és el que passava, senyor conseller, el 1988. Aquest any, el 4 de setembre de 1992, el senyor conseller de Política Territorial va dir textualment: «Anem a acorralar aquesta activitat i a acabar amb ella.»

La pregunta, senyor conseller, és obligada. Quina política d'inspecció i control s'ha portat a terme des del 88 fins al 92 per regularitzar el sector de transport de viatgers per carretera? Quantes de les empreses que el 1988 apareixien com a ilegals i moltes de les quals vostès ja coneixien han tancat, fins a l'agost del 1992? La resposta, senyor conseller, des del meu punt de vista, en virtut de la situació actual, és que no hi ha hagut política d'inspecció ni de control en aquest sector.

Hem hagut de patir un accident com el de Torreblanca perquè vostès actuïn. Una actuació que, tan sols en deu dies, va portar a immobilitzar quaranta-quatre autocars, a tancar vuit empreses i ha aprovar un decret que desenvolupa les llacunes en matèria d'inspecció i control de transport de viatgers per carretera. Una situació, actualment, en la qual vostès mateixos reconeixen que a Catalunya hi ha al voltant de vuitanta empreses que operen illegalment; que de cada tres línies d'autobusos o d'autocars entre Catalunya i Andalusia una d'elles és illegal i que aquests serveis afecten una població al voltant de cent mil persones l'any. Una situació, per tant, que no es pot qualificar d'una altra manera que d'una situació caòtica. Però el més greu és que, d'aquesta situació, el Govern en té coneixement. No des d'ara, sinó des de l'any 1988 i, malgrat tot, el Govern no va actuar amb l'eficàcia que s'hauria d'esperar d'ell.

Una vegada més es posa de manifest que el Govern s'ha de deixar arrossegat pels esdeveniments, i una vegada més es fa una dolenta contribució a una idea molt arrelada entre la població com és que ha de passar alguna cosa molt gran perquè aquesta Administració actuï.

Senyor conseller, combatre la illegalitat és una responsabilitat de qualsevol Govern, però en aquest cas aquesta manca de responsabilitat incideix d'una manera directa en la seguretat dels ciutadans, perquè, senyor conseller, una empresa que ha pres la decisió d'operar al marge de la llei, no hi ha cap garantia que faci les inversions necessàries en els seus vehicles per ga-

rantir la seguretat dels viatgers; no tenim la seguretat que les seves assegurances siguin les adequades, que el seu personal estigui correctament contractat, que obligui a complir la normativa al seu personal en matèria de descans, que faci les revisions que l'actual normativa obliga, i tot això amb independència de la competència deslleial i del frau fiscal, situacions en les quals el Govern està obligat a actuar.

Per tant, senyor conseller, de l'eficàcia o de la ineficàcia de la seva gestió, en depèn, en bona mesura, la nostra seguretat. Una seguretat que cap Govern, evidentment, pot garantir al cent per cent, però que si actua eficaçment pot contribuir que hi hagi una major seguretat viària a les carreteres. En aquest cas, els fets ens indiquen que la nostra seguretat no està ni molt menys garantida pel control i l'acció que realitza el Govern. Per tot això, senyor conseller, nosaltres constatem diverses coses i fem unes preguntes que esperem que siguin contestades amb la seva resposta.

Constatem, en primer lloc, que el 1988 vostè ja tenia coneixement de les irregularitats del sector del transport de viatgers per carretera a Catalunya. Segon, que l'accident de 1992 ha posat de manifest que aquestes irregularitats són iguals o pitjors que al 1988. Que el 1988 ja coneixien l'existència de Bus Exprés. Que el 1992 aquesta empresa no tan sols continua operant dintre del sector del transport, sinó que, a més a més, els seus autocars estan situats en un solar propietat de la Generalitat de Catalunya. El que nosaltres no sabem és si existeix o no relació contractual entre aquesta empresa i la Generalitat. Cinquè, que vostès afirmaven el 1988 que pensaven acabar amb el sector pirata del transport i amb les irregularitats que hi havia en aquest sector. Sisè, una afirmació, per tant, de compromís i a la vegada d'acceptació de les irregularitats i de les illegalitats. Setè, que el 1992 tornen a dir que eradicaran el transport illegal i repeteixen el mateix que van dir el 1988, i accepten per tant, una altra vegada, que en aquest sector hi ha irregularitats i que hi ha illegalitats.

Davant d'aquestes constatacions ens preguntem: està el Govern disposat a adquirir un compromís de terminis davant del Parlament per acabar d'una vegada per totes amb aquesta situació? Té voluntat la Conselleria de posar en funcionament d'una manera eficaç la Comissió de Seguretat en el Transport, integrada per la patronal, els sindicats i l'Administració, tal com ho ha reclamat recentment el sindicat Comissions Obreres? Si això és així, senyor conseller, compti des d'ara mateix amb el nostre suport, però si com va passar el 1988 només es tracta de passar l'expedient, el nostre Grup Parlamentari utilitzarà tots els mecanismes parlamentaris que calgui perquè vostè compleixi amb la primera obligació que té un membre d'un Govern, que és complir les lleis i fer-les complir en aquelles matèries sobre les quals té competències.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Molts gràcies, senyor Corbacho. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Senyor president, senyores i senyors diputats, em fa l'efecte que per intentar explicar i anar al fons del tema que planteja l'il·lustre diputat, valdrà la pena fer primer unes certes definicions perquè, si no, dubto que ens entenguem.

En primer lloc, en l'exposició de l'il·lustre diputat s'ha fet una referència barrejant —entenc jo— conceptes d'empreses il·le-

gals i autocars ilegals, però fonamentalment d'empreses ilegals. I respecte a això voldria dir el següent: què és una empresa illegal? No existeixen empreses ilegals, les empreses es constitueixen i són legals si estan ben constituïdes des del punt de vista jurídic; per tant, són empreses, en tot cas, que fan una actuació irregular o illegal. De vegades es parla d'autocars ilegals, i n'hi han, d'autocars ilegals; són aquells que fan un servei per al qual no estan autoritzats, però fonamentalment el que és illegal és el servei, en tot cas.

Dir, per tant, que Bus Exprés és una empresa illegal em sembla que no és el cas, el que hem d'esbrinar és si Bus Exprés amb els seus autocars fa serveis ilegals.

Com vostès saben, en el món del transport hi ha una part del transport, que és el transport regular de viatgers, que està regulat per llei i que es realitza a través de concessions que dona l'Administració. Quan l'àmbit d'aquesta concessió no supera el territori de Catalunya, és l'Administració de la Generalitat qui dona aquestes concessions i quan l'àmbit d'operació d'aquesta concessió és superior a una comunitat autònoma és l'Estat, és el Govern central qui la dona. Per tant, el transport regular de viatgers ve regulat a través d'una concessió que dona l'Administració. Les empreses que tenen servei regular de viatgers vénen obligades a complir unes determinades condicions. Després, hi ha unes altres empreses d'autocars que fan el que se'n diu «serveis discrecionals», que són serveis que no tenen un horari fix i que no van i no treballen a través de cap mena d'autorització administrativa o concessió, sinó que, si els autocars compleixen unes determinades regles quant a condicions de l'autocar, del vehicle, condicions de seguretat del vehicle, poden fer aquest servei discrecional. Per tant, una empresa com Bus Exprés, que no té cap concessió de transport regular —no té, hi insisteixo, cap concessió de transport regular—, es dedica estrictament i exclusivament al transport discrecional, i dintre del transport discrecional pot ser perfectament legal la seva activitat.

La forma d'actuar, per tant, de l'Administració és inspeccionant a través dels serveis concrets que realitza en un moment determinat un autocar determinat, si estan treballant legalment o illegalment, és el servei concret el que es pot inspeccionar. I aquí ve la primera diferència —que potser l'il·lustre senyor diputat no coneixia—: ha fet una descripció del panorama que entenc que no s'ajusta a la realitat.

En primer lloc, no existeixen concessions administratives fins a partir de l'aprovació de la Llei del transport, és a dir, fins l'any 87. I tot i que no comparteixo l'afirmació respecte al nombre de serveis ilegals que existien el 88, sí que és cert que fins avui, pràcticament al llarg d'aquests quatre anys s'han anat donant les concessions administratives, i per tant, es va produir durant uns quants anys un buit jurídic en el sentit que no s'havien donat encara les concessions del servei regular, que s'han anat —hi insisteixo— donant al llarg d'aquests cinc anys després de l'aprovació de la Llei, i per tant, és lògic que en un moment determinat el percentatge de serveis irregulars fos d'un determinat volum important i no avui, perquè avui ja hi ha unes concessions administratives i un control i una inspecció.

I aquí va la segona dada que li vull donar a l'il·lustre senyor diputat —hi insisteixo— ja que ha posat de manifest o semblava posar de manifest un desori en aquest sector i, probablement, li sorprendrà que, des de l'any 88, en el qual començava a haver-hi una certa ordenació del sector del transport —li recordo que

fins l'any 90 no s'ha publicat el reglament per poder sancionar amb tots els ets i uts—, s'han fet, a Catalunya, 98.781 inspeccions que han finalitzat amb un expedient sancionador per sanció molt greu, greu o lleu.

Per tant, la mitjana és d'uns vint mil, vint-i-un mil expedients l'any; per tant, activitat inspectora per part de l'Administració a Catalunya existeix i molt important. Això en tot l'àmbit del transport, un 80% aproximadament pel que fa a transport de mercaderies, que també tenim les competències en matèria d'inspecció, i un 20% restant pel que fa al transport regular de viatgers. L'any 88, 16.000 expedients oberts; l'any 89, 23.800; l'any 90, 21.360; l'any 91, 21.600; l'92, fins a 31 d'agost, 15.500. D'aquests 98.000, 7.400 han acabat en l'adopció de resolucions sancionadores per infracció de caràcter molt greu. Per tant, ha existit aquesta activitat sancionadora que continuarem fent.

En segon lloc, donava a entendre l'exposició de l'il·lustre senyor diputat que en certa manera la manca de serveis d'inspecció, és a dir la manca de seguretat..., la manca de serveis..., és a dir l'existència de serveis ilegals, podia tenir una certa relació amb la seguretat, i en aquest sentit vull dir-li que tot i que està, doncs, sota procediment judicial i, per tant, no hem d'entrar-hi, el que està clar és que el fet que un autocar tingui o no tingui una autorització administrativa no el dota de més o menys seguretat, excepció feta si aquesta autorització administrativa fa referència a l'estat del vehicle. I en aquest sentit no té res a veure que sigui un autocar autoritzat o no a fer aquell transport amb el fet que tingui més o menys seguretat.

Li recordo a l'il·lustre senyor diputat, que és una altra cosa que cal saber també, que els autocars discrecionals poden fer transport regular de viatgers a través de la utilització d'una figura jurídica que contempla la Llei del transport, que és la de «suport a un transport regular». Tot concessionari d'una línia regular té dret a suplementar el seu servei fins a un 30% dels seus viatges llogant per a un tram, per a un trajecte concret, un autocar discrecional. I, per exemple, doncs, una notícia que ha sortit aquests darrers dies, d'un autocar propietat d'un dels copropietaris de l'empresa Bus Exprés, estava realitzant un transport en una línia regular contractat per l'empresa nacional Enatcar —que probablement l'il·lustre diputat senyor Corbacho coneix—, que és una empresa de l'Estat, que és una empresa del Govern central, i feia un suport a un servei regular: ho feia illegalment, també, perquè s'han de complir unes determinades condicions, com per exemple que vagi darrere d'un autocar de la companyia que té la concessió del servei regular. Amb això li vull dir que moltes vegades —hi insisteixo— els autocars fan en un determinat moment un servei illegal i en uns altres moments fan un servei perfectament legal, i nosaltres només podem actuar quan es detecta i se'l troba, a través de la inspecció, realitzant el servei illegal.

En aquestes darreres setmanes, mesos, se n'han fet, exactament..., s'han inspeccionat 462 vehicles, se n'han immobilitzat 9 i s'han tramitat 110 denúncies per motius diferents —això, durant la darrera quinzena del mes de setembre. Per tant, crec que l'actuació de l'Administració ha estat diligent —sempre, sempre; també, i particularment intensificada, aquestes darreres setmanes— i ho continuarà essent.

I amb això voldria entrar en la darrera part de la seva interpellació. Quin és el propòsit de capteniment? El que vaig dir en

aquelles declaracions, el que vam dir l'any 88, el que vaig dir en les meves declaracions del setembre del 92 a què feia referència, i que ratifico en aquí.

Quant a compromisos de quan s'acabarà la illegalitat..., impossible de donar, il·lustre senyor diputat, perquè amb la inspecció un pot acomboiar que el cos social es comporti d'una forma legal, però vostè sap perfectament que ni la inspecció d'hisenda acaba amb el frau fiscal, ni l'actuació de la policia pot acabar amb la criminalitat, ni la inspecció de transports acabarà amb el frau en el sector del transport mentre no hi hagi també la col·laboració del cos social. Col·laboració que hem de demanar nosaltres, i que hem de procurar i fer les coses per tal d'aconseguir-la.

En quins sentits? Doncs intentant que els serveis regulars que són concessió de l'Estat —i que si es dona com a concessió és perquè entenem que conforma una part important d'un servei públic— millorin el seu servei, aproximant el servei a l'usuari, fent possible l'aproximació d'aquest servei en el porta a porta, a través sempre de serveis controlats i regularitzats. Per tant, que millori el seu servei el concessionari de línies regulars, millorant la coordinació entre diferents serveis regulars i entre serveis intermodals, és a dir entre el servei regular de viatgers de transport per carretera i els serveis de ferrocarrils; millorant, en definitiva, el servei a l'usuari per tal que no es vegi impulsat a utilitzar línies irregulars que li donen un millor servei.

Segonament, aconseguint també la col·laboració de les línies regulars. Només amb la col·laboració de les línies regulars aconseguirem desterrar això que era costum quan el servei no estava regularitzat —perquè no existia la regulació que ha fet la Llei del 87, com li recordava—, només ho aconseguirem —hi insisteixo— amb la col·laboració de les línies regulars. Com? És perfectament legítim que en un moment d'alta demanda les línies regulars utilitzin el servei d'autocars discrecionals; el que els hem de demanar és que no utilitzin aquells serveis discrecionals de les empreses que, a més a més de fer de tant en tant —sota la cobertura legal que els donen les empreses regulars— els serveis, després els fan de forma illegal. Per tant, només amb la seva col·laboració ho aconseguirem.

I hi ha una tercera cosa que hem d'aconseguir, que és, a través d'una millor informació a l'usuari, explicar-li per què és necessari, per què existeixen els serveis regulars, per què l'Administració regula el sector del transport, com a través i només a través de la concessió de línies regulars podem aconseguir que els autocars ens portin d'un lloc a l'altre no només quan estan plens, sinó cada dia i regularment —només per això ho fem, per això es donen aquestes concessions, perquè si no es donessin concessions el servei existiria només quan li fos rendible al que actua en aquella línia: d'aquí, la voluntat d'intervenir-hi, en el sector, a través del servei regular de viatgers—; explicant, per tant, a l'usuari que utilitzant les línies regulars en el fons rep un millor servei, que utilitzant les línies regulars té major garantia de seguretat —evidentment, utilitzant els serveis regulars té major garantia de servei—, perquè són les que reben més inspeccions per part de l'Administració —perquè són les que tenim més a mà i perquè són les que tenim més obligació, també, que compleixin allò que estan obligats a complir, en tant que un servei públic «concessionat» per part de les administracions—, i perquè normalment —i en això coincideixo amb vostè— les línies, o els autocars, o les empreses acostumades a actuar

en la illegalitat, normalment també incompleixen les normatives de seguretat —entre altres, les normatives laborals de temps de conducció, que, per tant, aquestes sí, tenen una influència directa respecte a la seguretat en el transport.

Per tant —hi insisteixo—, la voluntat política d'acabar ja ha estat manifestada a través d'aquestes 92.000 —ara no recordo la xifra exacta que he donat— inspeccions realitzades en aquests cinc anys últims —22, 23.000 al llarg de l'any, cada any—, ja ha estat manifestada, continuarà expressant-se de la mateixa manera —és l'instrument que té l'Administració per actuar-hi—, i demanant també la col·laboració del sector i dels usuaris a través d'aquestes campanyes que, tal com he explicat, pretenem tirar endavant.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Corbacho: cinc minuts.

El Sr. CORBACHO: Bé, al principi vostè intentava treure'm la raó i al final vostè mateix m'ha donat la raó. Perquè ha dit: «Home, senyor diputat, no és cert que una empresa, pel fet de ser illegal» —o el servei, m'és igual: el servei ser illegal—, «això no implica menys seguretat en el transport», i al final, vostè, en la seva conclusió final, ha vingut a dir. «Home, evidentment, tenim més seguretat amb les empreses que estan dintre de la legalitat, que facin les revisions necessàries, i, per tant, tenim més garantia.»

Per tant, jo em congratulo que finalment vostè em doni a mi la raó, perquè jo crec que en aquest cas la raó sols té un camí, i és que sempre oferirà més garantia una empresa dintre del marc legal, que compleixi tota la normativa legal, que una empresa que opera al marge de la legalitat, encara que l'empresa sigui legal. M'és igual: si el servei que dona és un servei illegal, estem dintre de la illegalitat.

Miri, jo ja sé que és a partir de l'any 1987 quan realment es va començar a desenvolupar tot un seguit de lleis, i de reglaments, i de decrets, que va donar competències a la Conselleria i al Govern de la Generalitat —i jo he fet una referència, concretament, al 88, un any després, per tant, del 87. I, efectivament, es va començar a fer tot un seguit de desenvolupament legislatiu en la matèria del transport, es va aprovar la Llei del transport, es va crear l'Institut per a l'Estudi de l'Àrea Mediterrània del Transport, es va crear la Comissió del Transport de Catalunya, es va crear la Comissió Coordinadora del Transport Metropolità, es van crear diferents permanents, diferents comissions, es va crear la Comissió d'Arbitratge, es va crear el servei administratiu que dona suport administratiu a la Comissió d'Arbitratge i, finalment, es van aprovar els reglaments que ordenaven el funcionament de totes aquestes organitzacions, de totes aquestes comissions.

Per tant, jo crec que s'ha fet un disseny correcte, des d'un punt de vista estratègic, i des d'un punt de vista de posar-ho en el paper. Però el que ha passat després és que les coses no han funcionat. I suposo que crear moltes coses d'aquestes, com per exemple la Comissió del Transport de Catalunya, o crear per exemple la Comissió per al tema del transport a nivell de l'àrea metropolitana, té per objecte en principi fer un intercanvi d'opinions, debatre els temes que afecten el transport, posar en comú problemes que afecten diferents administracions i prendre, en definitiva, coses i treballs i feina i acords, en definitiva, amb la idea de resoldre els problemes.

Doncs, molt bé, miri: en el Reglament que estableix el funcionament i el desenvolupament de la comissió de Catalunya diu que es reunirà tres cops l'any. Sap vostè des de quan no es reuneix la Comissió de Transport de Catalunya? Des del 1991. Sap vostè des de quan no es reuneix la Comissió Coordinadora del Transport Metropolità? Des del maig del 1990. Per tant, això també és una prova concreta i demostrable que, realment, s'han creat un conjunt d'organismes, però que després no s'ha desenvolupat una tasca, una feina. I, en definitiva, a mi no m'estranya, a mi no em sorprèn en absolut que, per tant, avui tinguem una situació del transport a Catalunya que és igual o pitjor que la que hi havia el 1988.

Ja sé que combatre una situació d'il·legalitat és una tasca difícil, ja sé que, evidentment, s'ha d'intentar trobar també la concurrència i l'acord de la societat, en primer lloc, i també de la resta d'administracions. Però jo crec que aquí l'Administració té una responsabilitat concreta, la té el seu Departament, té vostè mitjans, té mitjans suficients des d'un punt de vista jurídic i, per tant, jo crec que avui en dia la societat demana també una eficiència i una eficàcia per part de l'Administració.

Ja li he dit abans que compti amb la nostra col·laboració si vostè realment té la voluntat d'intentar acabar d'una vegada per totes amb aquesta situació que es dona, d'il·legalitat en el transport. Que no solament és el transport discrecional: que també tenim avui la inseguretat si aquesta irregularitat i aquesta inseguretat també es pot donar en el transport escolar, i que no sabem exactament si el transport de mercaderies, realment, que s'està donant, per exemple, aquí davant del Parlament, està en els mateixos nivells d'irregularitat i d'il·legalitat en què està el transport discrecional.

I, miri, finalment, finalment, per acabar, li explicaré també una qüestió molt concreta que fa referència als consells comarcals. Vostè sap que la competència en matèria de responsabilitat de transport escolar va ser transferida als consells comarcals. Doncs, avui en dia els consells comarcals tenen un problema enorme per poder fer contractes, i per fer el contracte entre diferents empreses perquè facin aquesta feina, aquesta tasca, del transport escolar. Per una raó molt senzilla i molt concreta: vostès van transferir la competència en matèria de transport escolar, però no van transferir la potestat i la possibilitat que la tarja de ruta la donés el consell comarcal, i avui en dia, quan el consell comarcal demana a les empreses un conjunt de documents —la ITV, l'assegurança, etcètera, etcètera—, entre elles també la tarja de ruta per poder fer aquest trajecte, no pot aportar l'empresa aquesta tarja de ruta. Per una raó: perquè aquesta tarja de ruta la dona, concretament, la Direcció General del seu Departament, de la seva Conselleria i, a la vegada, la seva Direcció General demana a l'empresa que, per poder donar-li aquesta targeta de ruta, primer és imprescindible el contracte amb el consell comarcal. Miri, això és un exemple, concretament, que es resol d'una manera molt concreta: simplement, fent un decret de donar les competències en matèria, també, de donar la tarja de ruta als consells comarcals, i no solament en la matèria del transport escolar, com se li ha donat.

I com aquest exemple en podria posar molts més, i per tant jo espero, senyor conseller, que, en definitiva, després d'aquest debat, i després de la Moció que nosaltres presentarem tingui, en definitiva, el suport del Parlament i a partir d'aquí hi hagi un compromís de veritat de la seva Conselleria. I compti en aques-

ta tasca amb el nostre suport, per acabar amb aquesta situació d'il·legalitat i d'irregularitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. A veure, primer per agrair a l'il·lustre senyor diputat que digui que s'han fet moltes coses i que s'han creat molts organismes. El que passa és que està fora de qüestió perquè cap d'aquests organismes que ha esmentat té res a veure amb la seguretat del transport que ara comentàvem. La Comissió d'Arbitratge no hi té res a veure, la Comissió de Transport no hi té res a veure... Això és absolutament diferent, és un altre tema, és un altre problema. La Comissió del Transport treballa en unes altres coses, entre altres, per exemple, doncs, és la que fa el Pla intermodal de transports, etcètera, es va reunint quan ho demanen les comissions i ens reunim quan ho demanen les comissions i sobretot el president de les comissions que moltes vegades són il·lustres regidors socialistes, per exemple, de l'Ajuntament de Barcelona, és a dir, que no són presidides ni pel Govern de la Generalitat. Per tant, la forma de reunir-se les comissions de la Comissió de Transport depèn de la forma de treballar que s'han donat a si mateixes les comissions que, com vostè sap, no estan només formades pel Govern de la Generalitat.

En qualsevol cas, no tenen res a veure, de veritat, amb la seguretat. La seguretat té a veure només amb les inspeccions i amb el compliment correcte que a través de les inspeccions s'aconsegueix, o es tendeix a aconseguir, de si compleixen o no la normativa vigent. I hi insisteixo: depèn de quines normatives no tenen res a veure tampoc amb la seguretat. Per exemple, per tornar a la discussió aquesta de les empreses il·legals, no és una discussió, simplement, doncs, per portar-li la contrària, il·lustre senyor diputat, és que crec que és bo que coneguem el fons de la qüestió per poder després fer les diferències.

El fet que —i vaig a una part de la seva primera intervenció— l'empresa Bus Exprés estigui en uns terrenys de l'Incasol. Com vostè sap està en uns terrenys de l'Incasol perquè els vam rebre del Govern central com a patrimoni, primer, de l'Institut Català del Sòl, i l'empresa és perfectament legal. El que fa, de tant en tant, és actuar il·legalment; l'empresa pot ser perfectament legal, i el que fa és actuar il·legalment en un moment determinat amb un dels seus autocars. I el que podem fer és immobilitzar aquell autocar, perquè no és l'empresa la que fa la il·legalitat. I aquell autocar que feia aquella..., que va tenir l'accident era un autocar que estava actuant il·legalment, primera perquè estava fent un transport que no venia els bitllets, en conjunt, com a servei discrecional, sinó que els havia venut d'un en un; segona, perquè tenia una tarja d'abast comarcal i estava fent fora de l'àmbit dels cent i escaig de quilòmetres a què donen dret aquestes targes, per tant, estava fora de l'àmbit en què tenia autorització, però ni una cosa ni l'altra donen més o menys seguretat a l'autocar.

El que dona seguretat a l'autocar —el que dona seguretat a l'autocar— és, per exemple, si està al corrent de la ITV, és a dir, si havia passat les inspeccions; si l'autocar compleix la normativa. Això és el que dona seguretat a l'autocar. Li he dit..., d'antuvi li he dit que la il·legalitat o no del servei i l'autorització administrativa per fer-lo no tenen referència amb la seguretat, sí

que la tenien l'incompliment de determinades normatives, les que donen seguretat. Per exemple —i la hi he esmentat—, la ITV; per exemple —i l'hi he esmentat—, el temps de conducció del conductor... Evidentment, i això es marca a través dels tacògrafs. I és evident, i des del principi li ho he dit, que és més fàcil, per part de l'Administració, controlar una empresa que es dedica, a través d'una concessió, a un servei regular, entre altres coses perquè sabem i tenim l'horari de quina hora surt i a quina hora arriben al seu servei i, per tant, si la volem inspeccionar podem fer-la en ruta, que no pas aquell que no sabem que està fent un servei. I en aquest sentit és evident —i això ho he dit des del principi— que hi ha una relació i és un dels motius pels quals hem de continuar la nostra campanya a l'usuari, i explicar-li, precisament, aquestes coses.

Respecte al transport escolar, senyor diputat —i vostè ho sap molt bé, perquè, pel que explica, doncs, sembla que participa d'alguna manera amb el consell comarcal en aquesta activitat—, la seguretat del transport escolar no podem dir que no estem segurs que es produeixi, perquè els autocars que fan el servei escolar han de complir uns determinats condicionants, han de tenir una tarja determinada i aquesta tarja només es dona als que compleixen aquestes condicions de seguretat; per tant, no és bo que diguem que no sabem —els que tenim responsabilitats no només polítiques, sinó també administratives—, que no sabem si el transport escolar es dona amb seguretat, sabem que es dona amb total seguretat i, si no, hem d'actuar perquè aquell autocar que no les reuneixi es retiri d'aquest servei del transport escolar.

Prenc nota del que em diu respecte d'aquest —diguem-ne—, desajust entre el que voldrien els uns i els altres; respecte de la forma de controlar, no sé si la forma és la que vostè proposava, però alguna en trobarem, segur, perquè aquesta —diguem-ne—, disfunció no es produeixi.

Insistiria, per acabar aquesta intervenció, aquesta interpellació, en el nostre compromís de continuar fent un gran esforç —perquè es necessita un gran esforç per assolir-ho; que el transport regular de viatgers compleixi les seves condicions de servei públic— d'intentar impedir que el servei discrecional, actuant no d'acord amb el que ha de fer el servei discrecional sinó de forma irregular en el servei regular de viatgers, no comporti mancances de seguretat per als usuaris, però insisteixo que només l'acció coercitiva de la inspecció i de l'Administració no aconseguiran acabar amb aquest fet i que es necessitarà la col·laboració de tots —i per això agraeixo molt el que el mateix senyor diputat em donava— per tal de fer possible aquesta realitat que tots voldríem.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

Els haig de comunicar que la interpellació que constituïa la número 14 de l'ordre del dia ha estat retirada i al mateix temps haig de demanar l'assentiment per modificar l'ordre del dia en el sentit de posposar les interpellacions que integren el número 12 i 16 de l'ordre del dia. Moltes gràcies.

Passem al punt 13. Interpellació sobre la redacció d'un pla integral de les terres de l'Ebre, que formularà la diputada senyora Rosa Vandellòs, del Grup Socialista. Té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la redacció d'un pla integral de les terres de l'Ebre

La Sra. VANDELLÒS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo per primer cop a aquesta tribuna amb motiu de la interpellació que vam presentar al seu dia sobre la redacció, per part de la Generalitat, d'un pla integral de les terres de l'Ebre, donada la situació social i econòmica en què es troben aquestes terres, de les quals sóc i en les quals resideixo. Situació generada a partir de l'acumulació de mancances que des de sempre ha sofert aquesta zona i que creiem que segueix sofrint, bé per la seva situació geogràfica al sud-sud de Catalunya, bé perquè des de sempre ens ha fet falta una forta voluntat política que ha frenat el seu desenvolupament malgrat els potencials que té reconeguts arreu i a tots els nivells, però mai ben aprofitats, o bé per la conjugació d'aquests dos fets i d'altres més que ara no vénen al cas.

Vaig creure convenient reivindicar, un cop més, aquesta situació en prendre constància del meu càrrec actual i també prenent la paraula al president Pujol, durant una de les seves nombroses visites a aquestes terres i més concretament durant l'efectuada el passat mes de desembre, en la qual es va comprometre públicament a la creació de l'institut de desenvolupament de les terres de l'Ebre, ens bàsic generador del potencial d'aquestes terres, a partir de la participació de totes les institucions polítiques, socials i econòmiques que les configuren.

Creiem que la presentació d'aquesta iniciativa i d'altres més encaminades a la mateixa finalitat han obert la sensibilitat d'aquest Consell Executiu i el fet que el Grup majoritari hagi assumit el compromís de consensuar una nova iniciativa en el mateix sentit, i així facilitar i accelerar el procés d'execució dels compromisos realitzats en el seu dia i, a la vegada, dotar-los de més contingut, ens ha fet prendre la decisió de retirar aquesta interpellació i, a la vegada, congratular-nos —i esperem que així sigui— que, un cop més, malgrat que segueixen essent poques, la causa-efecte hagi funcionat i sigui en bé de la gent de les terres de l'Ebre i del seu futur, que és, en definitiva, l'objectiu desitjat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queda retirada.

Modificació de l'ordre del dia

Abans, quan he parlat de la modificació de l'ordre del dia i els he demanat l'assentiment, he omès el punt número 11, la interpellació del número 11.

Passem al punt quinzè. Interpellació sobre la política general de la sanitat penitenciària, que formularà el diputat senyor Daniel Font.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la sanitat penitenciària

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Per presentar la interpellació sobre política de sanitat penitenciària que hem comentat que faríem..., la presentaré conjuntament amb una altra,

que farà després en..., o que intervindrà després en Joan Oliart, perquè així ens ho ha demanat el conseller Bassols.

Hem de dir nosaltres que la salut de les presons ha estat un motiu de controvèrsia en nombroses ocasions, ho ha estat al Parlament, ho ha estat als mitjans de comunicació i ha estat motiu d'anàlisi de nombrosos informes apareguts sobre la situació de les presons des de 1985, des del moment que varen ser transferides, per exemple, a través de la Sindicatura de Greuges en diferents ocasions, i jo recordo també algun informe d'alguna de les comissions del Col·legi d'Advocats al respecte, sempre en una situació de mirar de posar en evidència situacions d'ordenació interior i, en el cas que jo estic comentant ara, d'higiene de les presons que semblaven en aquells moments anòmales. I que tenien per missió aquests informes, d'acord amb la intencionalitat dels autors, de cridar l'atenció sobre aquests fets per propiciar una acció del Govern de la Generalitat, en alguns casos jo he de dir que aconseguida.

El comú denominador és el de definir una situació preocupant de la sanitat penitenciària que, segurament, ha estat deguda a una herència difícil i descapitalitzada de les presons i unes inèrcies del funcionament de les presons en aquest terreny, i també una actuació pública —i aquest seria, potser, el nostre element crític—, que li ha faltat sentit de globalitat o de continuïtat. S'han fet coses —se n'han fet—, ara es nota que s'han fet algunes coses en el terreny de la sanitat penitenciària, però s'ha anat una mica a rampells, i com deia un funcionari de presons, «a cop de diari», és a dir, una mica en funció de la contingència i del foc que es creava més que d'una opció de continuïtat o de, diguem, de projecte clar en relació amb allò que s'havia de fer en matèria d'higiene penitenciària, almenys —almenys— aquesta és la nostra percepció —és la nostra percepció.

Cal dir que afecta dos departaments, per exemple, com a comentari; que sovint no hi ha una unitat de criteris sobre aquests dos departaments, per exemple, a Sanitat i a Justícia s'ha produït disparitat de criteris respecte de les característiques de l'hospitalització penitenciària —hospital penitenciari sí o no—, si bé s'ha de reconèixer que des de les primeres observacions fetes per aquests agents socials que comentava abans s'ha fet una evolució, certament, és a dir s'ha millorat. Per exemple, hem de dir que les infermeries de les presons tenen poc a veure amb les infermeries que hi havia a mitjans dels anys 80.

Malgrat això, nosaltres constatem que subsisteixen uns interrogants importants, no esvaïts, uns vicis de funcionament que són els que motiven la interpellació. I per tant, la pregunta que li fem, senyor conseller Bassols, és —l'objecte de la interpellació, és— si el Govern pot dir si se sent capaç de garantir unes condicions sanitàries mínimes a les presons i la preservació concreta de la salut de les persones que té al seu càrrec, que estan internes en una presó i que se'ls ha de garantir, igual que es garanteix a un ciutadà que no està pres, si el Govern se sent capaç de garantir aquestes condicions de salut dintre les presons. Aquesta..., jo crec que és el que ens mou, el motor de la interpellació.

Bàsicament, per concretar aquesta pregunta, sobre quatre punts que jo, ràpidament, l'interpello, li pregunto i sobre els quals voldríem algun tipus d'informació o de resposta. En primer lloc, la situació de la infermeria de les presons; en segon lloc, l'hospital penitenciari; en tercer lloc, els problemes derivats de la drogoaddicció dins de les presons; en quart lloc, la

salut dels interns en termes de morbiditat de malalties contagioses. Voldríem conèixer quina pauta global, respecte a cada un d'aquests quatre temes en la mesura que es pugui fer.

La situació de la infermeria de les presons. Hem de dir nosaltres que arran de la pressió que ens va semblar copsar fa uns anys, doncs, realment, es van fer unes inversions i han millorat, però subsisteixen uns problemes a les infermeries d'ordre funcional i d'ubicació. Per exemple: a la presó Model hi ha hagut un incendi, darrerament, d'un matalàs, en una habitació de la infermeria, que té 102 llits, que va posar de manifest unes limitacions en la instal·lació, per exemple, sense contraincendis, amb mànegues pràcticament inaccessibles, o després d'un recorregut realment molt difícil que posava en perill la situació de la mateixa infermeria. Aquest problema funcional i d'ubicació és un problema que subsisteix.

La capacitat de les infermeries ens diuen que segueix essent insuficient, que està relacionada amb la necessitat d'obrir un hospital penitenciari, perquè es dona una situació de plena ocupació i massificació, situació que en una hospitalització d'aguts no s'hauria de donar. Com sap, l'ocupació en una hospitalització d'aguts s'hauria de situar en un 80% per garantir la mobilitat i l'atenció d'urgències.

Conviven persones de molt diversa patologia i, per tant, voldríem saber quina és la pauta en matèria d'infermeria de presons. Han acabat una fase del programa, o s'ha fet una primera fase i pensen prosseguir la reforma de les infermeries? Quin és l'horitzó de l'infermeria de les presons?

Parlem ara de l'hospital penitenciari. A Catalunya no hi ha hospital penitenciari. La situació sanitària assistencial no queda resolta si no és amb la construcció d'un hospital —creiem nosaltres. El 1988 —jo, aquí, em permetré una llicència al conseller Bassols, que és la d'ensenyar un retall de diari—, el 1988, fa quatre anys, es deia a *El Periódico* que l'hospital penitenciari era un projecte prioritari del Departament de Justícia —jo tinc aquí el retall—, i fins i tot es va anunciar l'inici de les obres d'aquest; es va anunciar també, en aquell diari, la desaparició, al cap d'un any i mig, de la unitat d'aguts que hi ha construïda a l'hospital Clínic a disposició de la presó Model. La realitat, després d'aquests anys, de quatre anys —i denunciar això—, és que no hi ha hospital penitenciari. El substitutiu ha consistit en la construcció d'un mòdul dins de l'hospital de Terrassa, de quaranta llits. Hem de dir que aquesta capacitat és insuficient, és clarament insuficient: la xifra de llits que faria falta per atendre aguts que no poden ser tractats a les infermeries, per activitats quirúrgiques, per exemple, o per patologies mentals, hauria de ser de cent vint-i-cinc, segons un càlcul que es pot fer, per a l'hospitalització d'aguts, i de vint-i-cinc més exclusivament per a patologies d'ordre psiquiàtric.

Per exemple, en psiquiatria, que s'enviaven els malalts recentment, o habitualment, a Alacant i a Carabanchel, a Madrid, ens hauríem de plantejar ara com s'atendran els malalts psiquiàtrics, i on, perquè a Carabanchel i a Alacant ja no s'hi poden enviar des de fa uns mesos, i per tant, si aquest flux no es pot garantir, caldria saber si hi ha alguna unitat pensada per atendre la patologia de la salut mental.

Quina pauta, per tant, en relació amb aquest tema? Quan es posarà en funcionament el mòdul de Terrassa? Ens diuen que al desembre, però ens consta, de nou, que aquesta setmana passada la planta bàsica de la unitat de Terrassa tornava a estar en

obres; tornava a estar en obres, però en obra dura, diguem-ne, no en obra de pintar: tornava a estar enlaire, per dir-ho d'alguna manera. Per tant, la pregunta seria quan, aquest funcionament, quins hospitals hi tindran accés, quines presons hi tindran accés, i si creu que les necessitats d'hospitalització d'aguts queden cobertes amb aquesta unitat dins de l'hospital de Terrassa, que sembla que s'ha imposat com a criteri per a l'hospitalització d'aguts.

Tercer: sobre el problema derivat de la drogoaddicció. Deixi'm fer un comentari sobre això: situació d'extremada gravetat, d'extremada gravetat. Aproximadament, un 80% dels interns de les presons catalanes tenen alguna relació amb la drogoaddicció —consum o tràfic, consum o tràfic: un 80%. La meitat dels interns són persones que pateixen drogoaddicció, i drogoaddicció dura. Davant aquesta situació, les presons catalanes no tenen implementat un programa de substitutius, encara, malgrat les indicacions internacionals. No hi ha encara un programa de substitutius; únicament, el mes de setembre passat —ara, aquest mes de setembre— s'ha posat en marxa a la presó Model un programa experimental, però que afecta només cinquanta presos, no la població drogoaddicta, sinó cinquanta presos, que són aquells que tenien una prescripció exterior i prèvia pel que fa al programa de substitutius —és a dir, de metadona— dins de la presó.

La casuística que impera respecte al tema de drogoaddicció, senyor conseller, és: no hi ha droga; com que no hi ha droga a les presons, perquè no n'hi ha —ens ho diuen—, tampoc cal actuar d'una manera directa. Aquest és un sofisma, és una terrible i sòrdida constatació argumental que no entenem, i que tampoc entenem a quins criteris de gestió o morals pot respondre aquesta afirmació: no hi ha droga, per tant, cal intervenir poc. Jo li posaré una il·lustració perquè es faci càrrec, senyor conseller —i alhora els diputats i diputades— sobre la situació real de la circulació de droga dins de les presons, sense emfasitzar, sense voler fer demagògia ni explicar situacions fora de context. Simplement el següent —li ho diré perquè se'n facin càrrec de la situació—: una xeringa, una xeringa pot costar-li a un pres 5.000 pessetes; el seu lloguer oscil·la entorn de les 500 pessetes.

Li diré més: una xeringa, en l'argot penitenciari, es diu també «màquina». En un mòdul de tres-cents presos poden haver-hi dues o tres «màquines». Si sabem que la meitat de presos del mòdul de tres-cents pateix drogoaddicció i que la major part es droga per via intravenosa —és a dir, a través d'una injecció—, i si sabem també que una persona drogoaddicta dins d'una presó pot arribar-se a injectar, aproximadament —podria— fins a dos grams d'heroïna en un dia, passant d'una assiduïtat d'una injecció diària fins a un màxim de dotze injeccions diàries —un senyor es pot punxar dotze cops al dia: dotze cops al dia—, dona una idea del moviment que han de realitzar en matèria de circulació de drogoaddicció. Però jo li diré una altra cosa: el moviment que han de realitzar les esmentades «màquines», que només són jubilades quan l'agulla corresponent ha desaparegut a base d'afilar-la successivament.

Aquesta és la situació. Jo no emfasitzaré ni m'allargaré més, perquè no es tracta de donar més dades —hi són—, però sí que crec que és il·lustratiu del que està passant i de la situació de la circulació de drogues dins de la presó.

A nosaltres ens preocupa sobretot, perquè entenem els problemes de gestió —els entenem—, entenem també les necessitats

de pacificació interna —això es pot entendre, si s'explica, es pot entendre—, però jo li diré que no ho entenc, no ho entenc en termes sanitaris. No es pot entendre, en termes sanitaris, perquè si haguéssim d'assumir una política en aquest sentit, jo diria que no podria ser altra política que la del substitutiu i, per tant, la de la implementació de programes substitutius basats en la metadona, exactament igual com existeix al carrer; és a dir, que un senyor pres, no per ser pres no ha de tenir dret a accés a aquests programes, d'acord —ho reitero— amb les instruccions o amb les directives internacionals, sinó que hi ha de tenir igualment dret. I consegüentment, trobem a faltar una acció determinant, decidida, en aquest terreny. Creiem que aquí sí que hi ha una responsabilitat, hi ha una responsabilitat clara, permissiva, de no-intervenció, i que ens sembla que no es resol amb programes pilot, perquè ja fa tres anys que hi ha programes pilot: n'hi ha un a la Model des del mes de setembre, però amb efectes sobre un conjunt realment molt reduït de presos. Convindria actuar aquí.

Pensen implementar i generalitzar un programa d'atenció amb substitutius al conjunt de presons de Catalunya per fer front al problema de la drogoaddicció?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. L'honorable conseller vol fer una sola... Senyor conseller, vol fer la resposta acumulada? (*Remor de veus.*) La comoditat consisteix que actuï el senyor... El senyor Oliart té la paraula. És la interpellació número 18.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general penitenciària

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, jo he de començar dient que la presentació d'aquesta interpellació, conjuntament amb la interpellació que acaba de defensar el meu company, el diputat senyor Daniel Font, van ser entrades amb anterioritat als fets que tots coneixem i que han constituït un tracte de favor, una vulneració reglamentària i el consegüent greuge comparatiu referent als altres interns.

Naturalment, la meua interpellació —i no podria ser d'una altra manera— farà referència a aquests fets; d'alguna manera, fins i tot, s'hi centrarà. Fets que qualifico de lamentables. Però, de fet, no canviarà el fil de la que havia de ser aquesta exposició, i per un motiu: que els recents esdeveniments, senyores i senyors diputats, sols confirmen les raons inicials d'aquesta interpellació. I quines són, aquestes raons? Doncs, al nostre entendre, la progressiva degradació de les condicions de vida i de la política penitenciària els darrers mesos i la incapacitat del departament per resoldre la situació que s'està creant. I quines són les causes d'aquesta situació? Bé, segurament que deuen ser moltes, però al nostre entendre no és tampoc aliena a aquesta situació la llarga i persistent provisionalitat de vostè, senyor conseller, com a responsable del Departament. Pensem que les provisionalitats, quan són tan llargues, és indubtable que tenen efectes negatius, i aquest seria un dels exemples més palpables.

Fets destacables que han ocorregut en els últims mesos: fugues —moltes—, intents a la Model i a Quatre Camins, consumada a Figueres, i després una fuga massiva de tretze fugats, de

tretze interns, a la presó de Lleida. Fins i tot un diari que fa uns mesos, fa un temps, va declarar espanyol de l'any el molt honorable president de la Generalitat, va dir també que el senyor director general de Serveis Penitenciaris de la Generalitat tenia el rècord en fugues, i fins i tot va posar en primer pla la seva fotografia.

Referent a la seguretat, disposem d'un informe molt dens dels funcionaris de la presó de Can Brians, de fa quatre o cinc mesos, en què, sintèticament, acaben dient que aquella presó s'havia constituït en l'imperi de les màfies internes; naturalment, en el tràfic de drogues, es referien. Fins i tot, això, sembla que al final el Departament actua, o ha actuat; ha canviat el director i sembla ser que hi ha una nova política per intentar modificar i corregir aquesta situació que s'havia creat.

Hi ha hagut també, en temes de seguretat, la violació d'una assistenta social, d'una assistenta social a Lleida; una mort per sobredosi a Wad-Ras; un jutge de vigilància penitenciària que diu en els mitjans de comunicació que la Generalitat permet la droga per tenir pau amb els reclusos —no són paraules nostres, són paraules d'un jutge de vigilància penitenciària, que suposem que deu estar bastant informat i assabentat—; tenim també en el nostre poder les fotocòpies d'una sèrie de cartes dels metges de la presó de Wad-Ras denunciant una situació d'invasió de rates per tots els departaments, i sobretot per alguns departaments de la infermeria, i també hi ha una descoordinació i desgavell administratiu de bastant consideració.

Per exemple, la direcció de Quatre Camins va ordenar als seus funcionaris que vigilessin els mossos, a veure si els mossos vigilaven o no vigilaven bé el recinte exterior. És que no hi ha coordinació entre els departaments? És una cosa d'aquelles que jo considero increïble. Els funcionaris acusen també —i això està en els mitjans de comunicació— que tots els treballadors penitenciaris són víctimes de la falta d'entesa entre el director general i el conseller. És això veritat, senyor conseller? Jo afegiria que, a més a més dels funcionaris, també els interns, doncs, en pateixen, d'això. I no fa gaire el Tribunal Suprem va anul·lar el Pla parcial de Quatre Camins, que, naturalment, això costarà unes quantitats de diners importants al Departament i, lògicament, al contribuent, perquè s'hauran de pagar, doncs, bastants indemnitzacions.

I ara entrem en aquests privilegis que hi han hagut, al meu entendre, i greus irregularitats reglamentàries. Primerament, van ingressar determinats interns detinguts per ordre d'un jutge i no van passar el que se'n diu el període d'observació que tot reclus passa en el moment que entra en un centre penitenciari. Normalment, dura dos o tres dies. Doncs, immediatament, van ser distribuïts en les galeries que els pertocaven, segurament en funció de la seva edat. No tinc res a dir sobre aquest tema; del que sí tinc a dir —i també en tinc una prova documental— és que faltava un llit i es va treure un reclus que estava en aquella galeria per posar-hi un dels tres o quatre reclusos que van entrar. Naturalment, això considerem que és un greuge comparatiu molt important i, naturalment, doncs, es un greuge que es fa a un intern molt concret i determinat, que és aquesta persona que va ser canviada.

Es va deixar entrar fora del període de visites, a les 9.30 de la nit, un familiar d'un dels detinguts; no solament això, sinó que se li van obrir portes de la presó, es va introduir en el centre penitenciari i es va entrevistar amb aquest intern, amb el seu fa-

miliar, en un despatx del cap de serveis, i van estar allà parlant el temps que van considerar, naturalment, oportú. Es va saber que havia entrat perquè, en sortir, algun controlador cautelós li va demanar el seu carnet d'identitat, i així es va poder saber qui havia entrat.

Es van deixar entrar també, i no per la porta principal, sinó per la porta lateral per on treuen les escombraries, es va deixar entrar els funcionaris del Departament d'Economia i Finances, i això per dos cops —per dos cops—, però, a més a més, fent-se passar per funcionaris del Cire, que, com vostès saben, és el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció; per entendre'ns, l'empresa pública de la Generalitat que coordina, ordena, gestiona i administra el treball penitenciari. Més endavant —i això s'ha sabut ara, fa molt pocs dies: ahir em sembla que se'n parlava en els mitjans de comunicació—, s'ha deixat entrar també funcionaris de l'Institut de Crèdit Agrari.

Responsabilitats jurídiques i administratives. No em pertoca a mi de dilucidar això, s'han obert dos expedients informatius: un per saber si hi ha hagut aquesta vulneració reglamentària i un altre per saber si ha quedat afectat o no ha quedat afectat el bon fi o el procés del sumari. En fi, en el seu moment, això ja es decidirà, però hi ha altres responsabilitats, hi ha altres responsabilitats.

En primer lloc, hi ha uns efectes perversos en el mateix funcionament dels centres penitenciaris i en el funcionament del procés de reeducació. Mirin, el 90 i escaig per cent dels interns que estan a les presons catalanes són persones que provenen d'uns sectors socials marginats i que, per tant, tenen molt escepticisme respecte a aquell principi que es repeteix tant en un estat de dret i en una democràcia, de la igualtat d'oportunitats i de la no-discriminació i de la igualtat davant de la llei; tenen bastant escepticisme. És indubtable que, si quan estan tancats en un centre penitenciari veuen directament i senten a les seves pròpies cares que aquest principi d'igualtat tampoc funciona, en un lloc on precisament se'ls ha d'ensenyar el respecte a la llei, és indubtable que d'aquí endavant serà molt difícil que els educadors i els funcionaris els puguin inculcar el que els han d'inculcar.

Aquí hi ha, diguem-ne, molt clarament, vull dir..., els funcionaris, les autoritats i tot això han de donar aquí exemple, perquè, naturalment, l'exemple que donen és un exemple pedagògic. I en aquest sentit l'exemple no ha estat positiu, aquest exemple pedagògic que s'ha de donar en tot moment, sinó que ha estat, naturalment, negatiu. Naturalment, el descrèdit de les institucions, també això.

Senyor conseller, s'ha de posar ordre a aquest desgavell, s'ha de garantir que no es tornaran a produir aquestes discriminacions, s'hauria d'obrir —i és una pregunta que jo li formulo, senyor conseller, i espero que vostès ho facin, i si no, naturalment, serà un punt de la nostra moció—, s'ha d'obrir un expedient informatiu intern, al marge dels expedients que els jutges i els fiscals han pogut obrir, per depurar les pròpies responsabilitats i saber exactament què és el que ha passat aquí.

I sobretot no fer recaure cap responsabilitat sobre aquelles persones que han permès que precisament aquests fets se sàpiquen, perquè si una cosa bona té la democràcia i si alguna ensenyança positiva té el que ha passat és precisament el fet que tot això s'ha conegut, i això sí que és positiu. I dic això perquè tinc certes notícies que per part del seu Departament es volia

obrir una investigació per depurar aquest tipus de responsabilitats, i, no!, perquè el que s'ha de fer és denunciar les infraccions, no denunciar els qui denuncien aquestes infraccions.

La presó, senyores i senyors diputats, és un món tancat; s'hi han de millorar sempre les condicions de vida; s'hi ha d'evitar —per les raons que he dit— tot tipus de discriminació, més enllà que en qualsevol altre lloc, si hi cap, per la simple raó que el reclus és una persona que té limitada la seva capacitat de moviment i que, per tant, no es pot defensar davant la discriminació ni davant l'arbitrarietat. La indefensió dels interns, aquesta indefensió parcial, exigeix, senyores i senyors diputats, senyor conseller, una consciència clara de l'aplicació escrupolosa de les normes, i també per aquest valor pedagògic a què abans jo he fet esment.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí M. Bassols): Honorable president, senyores i senyors diputats, contestaré, encara que les interpellacions s'han acumulat o s'han fet una a continuació de l'altra, les contestaré separatament, perquè també és clar que han tocat temes sense connexió, és a dir, separats.

Jo he de dir, en primer lloc, pel que fa al tema de la sanitat, que aquest ha estat sempre prioritari entre les preocupacions i els problemes de la nostra Administració penitenciària. I ho és —i ho hem reconegut sempre—, en primer lloc, per raó de la procedència de la població, de la majoria, però d'una gran majoria de la població reclusa, que en això estic d'acord —només en això estic d'acord— amb el que ha dit després el senyor Oliart, que procedeix de capes socials marginades i que, com a conseqüència d'aquest fet, normalment estan afectades per dèficits de salut importants i, per tant, una gran majoria dels interns, dels que ja en el seu ingrés a la presó acusen dèficits de salut amb una proporció superior, marcadament superior a la mitjana de l'estat sanitari de la població lliure.

Aquest problema, doncs, que exigeix una atenció especial perquè és més greu a l'interior de les presons que en el món lliure, ha vingut gairebé arran de l'assumpció de les competències de presons per la Generalitat, ha vingut marcadament agreujat per l'aparició de la sida; és a dir, l'any 1984, el primer any que assumíem, que havíem assumit aquestes competències, els casos de sida a les nostres presons van ser zero, i l'any 1985 es va produir el primer cas. En el que portem ara de 1992, ja se n'han produït 91, que afegits als que s'arrossegaven d'anys anteriors, fa que en aquests moments a les nostres presons hi hagi 151 afectats de sida. I, en conseqüència, aquest problema, aquest problema de difícil solució —tots sabem, no és necessari que jo ho expliqui, la connexió, la relació que hi ha entre delinqüència i droga, i entre droga i sida— fa que les nostres preocupacions en aquest tema sanitari hagin crescut i hagin augmentat, i que, com dic, des del primer dia, des que vam assumir les competències, constitueixi un tema, una preocupació prioritària, que hem atès degudament.

Jo no puc fer ara història de vuit anys d'estudi del tema penitenciari durant aquests vuit anys; sí que, encara que només sigui com una llambregada, voldria donar alguna xifra que per si sola és suficientment eloqüent: quan vam assumir aquestes competències, en totes les presons de Catalunya, nou presons, hi havia

nou metges en el seu total, avui en tenim 92; hi havia 21 persones —compreses els nou metges—, 21 persones de serveis sanitaris—, avui en tenim 198; i la *ratio* de malalt per metge és en el nostre món penitenciari d'un metge per cada cent reclusos, gairebé màxim cent vint reclusos, per tant molt superior al que es dona a la societat lliure; i entre aquestes 92 metges i entre els 52 de medicina general, fixos, hi ha cinc psiquiatres. I vam heretar presons sense infermeria, com la de la Trinitat, i avui totes les presons tenen la seva infermeria i totes infermeries remodelades i modernes, i en condicions.

I en parlar d'infermeries, començo a contestar un dels temes que ha preocupat, que preocupava el diputat senyor Font, el primer interpellant, que és el tema que jo penso que ha tocat inicialment, és a dir, conèixer..., ell ens pregunta si som capaços de garantir les condicions mínimes sanitàries de les nostres presons; i jo li dic, naturalment, que sí i penso que estem sobre els mínims, encara que realment sempre en una situació sempre perfectible.

Pel que fa a les infermeries, concretament, jo li he de dir que avui cada infermeria..., cada presó té la seva infermeria, que algunes —com la Model— que han sigut recentment remodelades, reconstruïdes, per així dir-ho, disposen de totes les condicions sanitàries més modernes. Jo, podria semblar que és parcial, però posaria fins i tot com a testimoni, pel que respecta a aquest punt, el que va dir el conseller de Sanitat, senyor Trias, el dia que va visitar aquesta infermeria, i que va dir que complia, que era una infermeria que mereixia tota classe d'elogis. Aquesta infermeria disposa de 102 places, de les quals n'hi ha 40 dedicades a malalts psíquics, de tractament psiquiàtric; les altres..., les infermeries de Quatre Camins i de Brians són absolutament modernes, perquè són moderns i nous els centres on estan ubicades, i amb unes capacitats de 116, la de Quatre Camins, 116 places, i 56 la de Brians. La infermeria de Ponent, que potser necessiti avui alguns retocs, com a conseqüència de la fusió en el centre de Ponent dels antics Lleida-1 i Lleida-2, que anem a la idea d'utilitzar una sola infermeria ampliada, però estava en perfectes condicions, i així ho estan totes les altres.

I jo li donaré dades segures, els les donaré a tots els diputats de la cambra, sobre les quals jo categòricament afirmo que són realitat i que pot haver-hi un petit error d'1% o 2%, però no més. El dia primer d'octubre —jo tinc les dades referides a aquesta data, el primer d'octubre dels corrents, per tant fa vint-i-tres o vint-i-dos dies—, de les 410 places d'infermeria de què disposem —102 a la Model, 116 a Quatre Camins, 60 a Ponent, 16 a «joves», 25 a «dones», 8 a Girona, 9 a Figueres, 18 a Tarragona i 56 a Brians, que sumen 410— estaven ocupades només 206, la qual cosa significa un percentatge d'ocupació del 50,2%, i la presó o la infermeria de la presó que ofería un percentatge d'ocupació més elevat era la de dones, amb un 76%.

Per tant, no ens falten places d'infermeria, sinó que tenim, al revés, una capacitat de reserva, que en aquest punt, no en d'altres, però en aquest punt sí que realment estem tranquils. I si hem construït un hospital —que l'hem construït, un hospital penitenciari— no és per suplir els dèficits de les infermeries, sinó perquè, naturalment, des del punt de vista sanitari i mèdic, és diferent una infermeria que un hospital, encara que les nostres infermeries no únicament han estat remodelades i reconstruïdes quan ha calgut o s'hi han realitzat les obres necessàries, sinó que també, en l'aspecte funcional, han estat reorganitzades i

avui estan homologades als serveis d'atenció primària, però amb possibilitat, amb nivells de tractament mèdic de primer i segon nivell hospitalari, i, per tant, disposen de raigs X, etcètera, amb la qual cosa, a més a més, evitem moltes excarceracions i tot el problema que comporta la conducció d'un pres fora del centre, els perills de fuga, etcètera.

Per tant, hi ha hagut també aquesta reorganització de tipus funcional. No fa gaire es va crear el càrrec de director del Programa sanitari del conjunt de les nostres presons i quatre infermeries, les quatre més importants —Model, Ponent, Quatre Camins i Brians— estan regides per subdirectors, a nivell de subdirectors. De manera que penso que el problema no ve de les infermeries.

I amb això passo a l'altre tema que ha tocat el diputat primerament interpellant, que és el de l'hospital. Jo m'he quedat sorprès que se'ns negui l'existència d'un hospital que ha sigut inaugurat públicament i que l'han pogut visitar tots els diputats que ho han desitjat i que, a més a més, molts d'ells, o almenys el de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, jo tinc en ment, vaja!, estic pràcticament segur que van ser convidats a l'acte inaugural.

Aquest és un hospital complet, senyores i senyors diputats, encara que el que s'ha construït de nou en nou és un pavelló, un pavelló on hi ha les habitacions —algunes individuals, altres dobles, amb els llits corresponents, amb els sistemes d'oxigen que calen, totes aquestes habitacions amb aire condicionat— i alguns dels serveis mèdics d'anàlisi, de raigs X, de més simple maneig, però ja tot això hi és, i tot això està connectat amb l'hospital de la Mancomunitat de Terrassa a través d'un túnel, de manera que els interns de l'hospital que requereixen serveis més importants, com poden ser els de quiròfan, a què es referia fa poc el diputat interpellant, només han de passar aquest túnel i se'ls donen totes les atencions d'un hospital que em penso que està classificat com d'alt *standing* dintre de Catalunya. I, per tant, els nostres interns rebran aquest servei en tota la seva integritat.

I si no hem fet un hospital amb la totalitat de serveis i hem incorporat el nostre hospital a aquest ja existent, ha estat en primer lloc per una raó d'economia i perquè el nostre contingent de malalts hospitalaris no ens permet el luxe —és a dir, per als quaranta, trenta que hi poden haver habitualment— de muntar tot un hospital amb els quiròfans corresponents i amb els equips mèdics de qualitat que els serveixin. De manera que, per aquest sistema hem assegurat els serveis hospitalaris del nostre pavelló hospitalari i, per tant, amb perfectes i magnífiques condicions.

Aquest hospital està totalment acabat; així ho ha pogut contemplar qui ha volgut venir, responent a la nostra invitació, i està purament pendent, s'està, en aquests moments..., s'ha nomenat ja, fins i tot, el metge que, com a subdirector ha de dirigir-lo, i s'està acabant de concertar el personal, i jo espero... M'ha semblat entendre que es parlava que s'inauguraria el desembre; jo penso que s'inaugurarà abans, que s'inaugurarà d'aquí quinze o vint dies, és a dir, mitjans de novembre. Si alguna obra s'ha fet serà, possiblement, d'alguna connexió de l'Hospital General, si s'està fent —vull dir— alguna obra, al pavelló, que no afecta el funcionament del pavelló en absolut, perquè és una obra de tipus subterrani per facilitar, suposo, algun subministrament, però, com dic, està tot disposat i tot a punt perquè pugui funcionar.

I, per últim, ha parlat el diputat senyor Font, ha parlat de la droga. Jo sento contradir-lo, senyor diputat; jo no he dit mai que no hi hagués problema de droga a les presons i que, per tant, com que no hi havia problema, no fèiem res. El problema de la droga és un dels problemes que més em preocupa personalment, i preocupa el director general i els directors de les presons. És cert que hi ha hagut un jutge que ha dit que no ens preocupava aquest tema perquè la droga tranquil·litzava els nostres reclusos i que, per tant, fèiem la vista grossa. Jo, amb tot el respecte que em mereix l'autoritat judicial, he de dir que aquest jutge s'equivoca perquè porto vuit anys o..., del 84 a..., sis anys, amb la responsabilitat màxima de les presons a Catalunya, i m'he cansat de sentir les queixes i els problemes que els directors dels diferents centres penitenciaris m'han adreçat pel tema de la droga. I fins i tot, davant de les declaracions d'aquest jutge, jo els he demanat a tots, un per un, en presència del director general, que em diguin si realment es fa tot el que podem fer —que aquest és un altre tema— per eradicar la droga de les nostres presons.

De droga, jo no he negat mai que n'entri; jo, el que he dit, en tot cas, és que no entra en les proporcions que volen fer creure persones, doncs, tan «enterades» que coneixen tot el de l'interior de les presons i que no hi han estat mai, i que no tenen les informacions de primera mà que jo tinc. No hi entra la droga en les proporcions que es diu; no hi ha l'excés de tràfic que es diu, però sí que hi entra droga, i és molt difícil eradicar-la mentre hi hagi droga a fora de la presó. Mentre hi hagi droga en el món lliure, mentre es tolerin segons quines actuacions en matèria de droga en el món lliure, entrarà..., és de témer que entri droga a l'interior de les presons. Però sàpiguen que la droga està al mig de tots els motins, de tots els conflictes, de totes les agressions que es produeixen en l'interior d'una presó. I que, encara que només fos per això, ens interessaria eradicar-la. Hi ha altres arguments més humans, potser, encara, o de més consideració, com és la possibilitat del contagi a través de xeringues multiutilitzades, però hi ha la dificultat, doncs, de rehabilitar, de rehabilitació, si hi ha droga a la presó... Són molts els problemes que hi ha, perquè, ja ho dic, encara que només fos pel que en podríem dir una ordenada convivència, per una pau interior, per una tranquil·litat —a l'inrevés del que afirma aquest jutge—, ens convindria eradicar-la.

Ara bé, potser també aquí s'ha donat una xifra..., no la vull discutir, és molt difícil entrar en percentatges, però sí que hi ha una proporció molt elevada d'interns que, quan ingressen, han tingut ja relació i han tingut contacte amb la droga. Alguns, doncs, amb drogues de les que podríem dir lleus, esporàdiques, relacions o contactes esporàdics amb la droga; altres, realment, doncs, «agafats».

Jo puc dir —això sí—, aquí sí que puc donar percentatge, que, penso que és durant l'any 91 —tenia les xifres per aquí fa uns moments— hi ha uns 1.400 i escaig ingressats a la presó, en aquell període, que van reconèixer la seva drogoaddicció; uns casos sobre fàrmacs, heroïna, cocaïna, cannabis, etcètera. Naturalment, són 1.400 que han estat classificats; n'hi ha que són casos coincidents, hi ha més d'un intern que és politoxicòman i, per tant, que la seva declaració, la seva confessió està repetida en més d'un cas, però, en fi, això és una proporció, doncs..., significa una xifra important, i per tant, tenim en l'interior de les nostres presons una clientela àvida de droga i, per tant, que

força la situació. Llavors, el problema de la seva eradicació és difícil, perquè ens trobem sempre que la seguretat, l'eradicació de la droga i la seguretat que comporta, està, podríem dir, en una proporció inversa amb la dignitat i el respecte als drets humans. És a dir, a més seguretat, més acusacions se'ns formulen que no respectem els drets humans i, quan més respectem els drets humans, llavors se'ns acusa que som massa benignes en el tema de la droga.

I és que la via, la via d'entrada de la droga a les presons... És a dir, entren de molt diverses maneres, però les vies principals d'entrada estan en els paquets, en els permisos i en les visites, les visites íntimes, o les visites de *vis à vis*, de familiars en sala familiar. I això, la llei ens obliga a donar els permisos als qui tenen la conducta requerida, a donar aquestes visites —almenys una vegada cada vint-i-vuit mesos— que, per altra part, són molt beneficioses, i la visita íntima també ho és. Penso que, fins i tot, eviten homosexualisme a les presons, però, naturalment, són vies d'accés de la droga, el combat de les quals, doncs, implica practicar escorcolls, escorcolls no de qualsevol manera, escorcolls, doncs, amb l'intern o interna nu, que comporten tactes anals o vaginals; aplicació de radiologia —la radiologia no la podem aplicar sense autorització judicial; quan hem obtingut l'autorització judicial, la droga que hagi pogut entrar un pres, doncs, que tornava de permís, qui sap on para... Per altra part, hi ha sistemes d'eludir fins i tot els efectes dels raigs X. Per exemple, doncs, col·locant la droga dintre d'un preservatiu i el preservatiu, doncs, per via anal, i embolicat a la vegada, el preservatiu, amb un paper carbó, perquè... És a dir, que s'han de fer escorcolls, s'han de fer proves en profunditat, estem assajant l'ecografia, els gossos, etcètera. Jo, l'únic que en aquest moment vull deixar molt establert —i acabo, perquè el temps també se m'ha acabat—, vull deixar ben establert que la droga, senyores i senyors diputats, és un problema en les nostres presons i que no desitjaríem res més que poder-la eradicar en la seva totalitat. I que es fan, i fem, i seguirem fent els esforços necessaris per aconseguir aquest resultat.

Jo no he pogut parlar d'alguns dels temes que ha plantejat el senyor Oliart; la veritat, se me n'ha anat el temps sense adonar-me'n, però com que tinc —suposo— una ulterior intervenció, llavors, deixaré els temes de la sanitat per parlar i contestar les afirmacions del senyor Oliart.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Oliart demana per parlar.*) Senyor Oliart?

El Sr. OLIART: Senyor president, a mi em sembla que el senyor conseller hauria de contestar la meua interpellació, perquè era una acumulació, i que si se li ha acabat el temps, potser és el temps de la meua interpellació; per tant, encara li deuen quedar deu minuts per a la segona.

El Sr. PRESIDENT: Se li han acabat els vint minuts, que eren els de les dues interpellacions acumulades. (*Remor de veus.*)

El Sr. OLIART: Però, a mi em sembla... Bé, jo crec que parlamentàriament això no pot ser. Vull dir, a mi em sembla que s'ha de contestar la interpellació d'un diputat.

El Sr. PRESIDENT: Bé, això... La presidència estima que el conseller ha contestat amb el temps que ell tenia. Ara bé, si ell vol intervenir ara, atenent la seva petició, doncs, la presidència no li posarà cap obstacle.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Bé, doncs jo demano, senyor president, si se'm donen..., encara que siguin uns breus minuts, per poder, d'una manera esquemàtica i concreta, contestar el que ha afirmat el senyor...

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller, quan vol que li posi el despertador? (*Rialles.*) Quants minuts? A gust del consumidor, d'acord.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Bé, vaig a utilitzar, doncs, aquests minuts. Li haig de dir, avui, en primer lloc, senyor Oliart, que vostè ha presentat —com té per costum— un panorama molt tètric de les nostres presons, eh?, una visió, podríem dir, jo diria que molt desfavorable, i la veritat, molt poc ajustada a la realitat. Vostè ha citat el testimoni d'algú, jo també li podria citar testimonis molt vàlids, i molt vàlids, sobretot, en aquesta cambra. Per exemple, el del Síndic de Greuges, que en el seu informe de l'abril passat deia que, malgrat les deficiències o les mancances d'infraestructura i pressupostàries, «creiem que la política empresa fa gairebé vuit anys, amb el traspàs de competències a la Generalitat, comença a donar resultats. S'ha fet un pas considerable.» I he de dir que, amb motiu de substantiar-se una interpellació sobre política penitenciària no fa més enllà d'uns quatre mesos, i una moció posterior, els diputats que van fer ús de la paraula pels diversos grups de l'oposició, i que van proposar alguna esmena o algunes esmenes al text de la Moció, no obstant, doncs, fent honor al seu paper de diputats de l'oposició, van tenir, no obstant, la sinceritat de fer alguns requeriments que jo li voldria recordar. Per exemple, extrec frases que es van dir en el curs d'aquella moció: «És de justícia reconèixer la millora.» —«No es pot dir, ni de bon tros, que la gestió del Departament de Justícia hagi estat un fracàs, al contrari, jo m'atreiria a qualificar-lo d'un cert èxit.» —«S'ha de reconèixer que s'han millorat les condicions de les presons, és a dir, que ha augmentat la qualitat.» —«Es fan esforços importantíssims»... És a dir, hi ha altres expressions d'aquest tipus.

Bé, per tant, sota un context diferent del que vostè ha presentat, sí que és cert que de vegades es poden donar problemes i s'ha donat aquesta fuga, a Lleida, a què vostè ha fet referència, que és un fet realment preocupant, i ho he de reconèixer, un fet greu; és un fet que ha motivat, doncs, una ràpida atenció del director general dels nostres serveis penitenciaris, i meua personal. Jo em vaig traslladar també a Lleida, que es va demanar immediatament una informació reservada, que no m'ha semblat prou completa i que he demanat que s'ampliés, però si tot això —si tot això— és cert, jo voldria dir-li, no obstant, que tampoc podem dramatitzar excessivament, i que tampoc hem de judicar tot un sistema penitenciari. I aquests esforços importantíssims que van ser reconeguts fa quatre mesos en aquesta cambra per un diputat d'un grup de l'oposició no es poden considerar, doncs, aquests esforços, que han anat a terra, que s'han perdut, per un fet greu, important, però un fet aïllat. I un fet, i un fet que no..., a més a més, té el seu origen, o la seva motivació, en l'apoderament d'un estilet —d'un *cutter*, em penso que l'anomenen—, d'un punxó, per un pres que segresta un funcionari i que, a través d'aquest segrest i de l'amenaça a la vida d'aquest funcionari, acompanyat de dos presos més, va vencent obstacles, per tant, fins que aconsegueix, doncs, evadir-se. Ho dic perquè no és una fuga per falla de determinats mecanismes, sinó perquè estava en joc la vida d'uns funcionaris, i això explica, per

tant, fins a cert punt, que es pogués arribar en aquest extrem, i que la base, doncs, està, més que en una fallada, en tot cas hauríem de buscar, i jo ho busco, l'origen d'aquesta evasió en el fet que un pres tingué un punxó, cosa que és difícil d'evitar.

Senyor president, acabo de seguida, però hi ha un punt que m'interessa molt, perquè vostè (*adreçant-se al Sr. Oliart*) hi ha posat molt èmfasi —i ho sento, senyor Oliart, però vostè està equivocant—, i em refereixo a aquest tracte de favor que diu que s'ha concedit a les nostres presons a dos o tres presos —vostè s'ha referit especialment al pres senyor Planasdemunt..., i també als altres dos, però vaja, és sobre aquest, que vostè ha posat l'accent—: jo li he de dir... —prenia unes notes quan vostè parlava; no les tinc al davant, però recordo el que ha dit—, bé, jo desmenteixo que s'hagi donat cap tracte de favor.

Vostè coneix molt bé, senyor Oliart, la llei, o el Reglament penitenciari. Potser no recordarà de memòria l'article 92, que jo li invoco, del Reglament, però aquest article diu que està en mans del director de la presó donar visites i comunicacions extraordinàries davant de fets justificats. I jo he de dir-li que de les dues visites —que jo sàpiga— que ha rebut en Planasdemunt els primers dies del seu ingrés a la presó, una va ser per un alt funcionari, un alt càrrec de la Generalitat, que no es va fer passar per un funcionari del Cire —això jo tinc especial interès a desmentir-ho. Aquest alt càrrec de la Generalitat, alt càrrec d'Economia, havia d'entrevistar-se amb el senyor Planasdemunt, que en aquell moment era encara el director de l'Institut Català de Finances i president de l'Institut de Crèdit Agrari, i s'hi havia d'entrevistar per raons urgents del càrrec i, per tant, justificades. El que passa és que aquest senyor, a la vegada, és membre del Cire, és conseller de la societat Cire —Centre d'Iniciatives i Rehabilitació—, i com a tal volia visitar els tallers de la Model, perquè no va poder assistir —i tot això és perfectament demostrable—, no hi va poder assistir el dia que els altres membres del Consell, del Cire, van visitar aquest taller (*remor de veus*) feia més d'un mes, i ell tenia el propòsit de visitar-lo (*remor de veus*) i, per tant, va fer coincidir les dues visites (*persisteix la remor de veus*), però en cap cas, en cap cas, va al·legar que era conseller del Cire per veure el senyor Planasdemunt, sinó el seu càrrec d'Economia, que l'obligava a conèixer al detall una sèrie de detalls.

I l'altra visita que va rebre el senyor Planasdemunt va ser per raons del seu estat de salut, un estat de salut preocupant en determinats moments, de què la premsa se n'ha fet ressò i, per tant, per això es va accedir a la visita d'un familiar íntim.

Van... No són dos o tres dies, que en ingressar han d'estar en període, senyor Oliart. I vostè ho sap, que la llei diu que dintre de les vint-i-quatre hores es practicaran les diligències del període —és a dir la visita mèdica i tot el que cal—, dintre de les vint-i-quatre hores. I van estar en període com els altres presos. I si, després, dos d'ells van ser traslladats a aquest departament geriàtric és per raó de la seva edat —seixanta-quatre anys, un, i seixanta-vuit, l'altre—, i el pres, o l'intern, que se'l va evacuar d'aquest geriàtric és perquè tenia només cinquanta-quatre anys i ocupava provisionament, mentre la plaça no fos necessitada per aquells a qui els corresponia, una plaça per simple favor, i a més a més perquè el metge va dictaminar que aquest intern de cinquanta-quatre anys podia perfectament, sense cap transtorn per a la seva salut, deixar el geriàtric.

M'agradaria poder-me esplaïar més, senyor Oliart, però penso que estic abusant de la bondat de la presidència i de tota la cambra. Per tant, demano perdó i dono les gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Daniel Font pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. FONT: Breument, senyor president, senyores i senyors diputats.

Respecte a alguns dels temes de la faceta d'higiene penitenciària plantejada pel conseller... Sobre la infermeria he de dir que, certament, les infermeries han estat remodelades —això és una realitat, i ens n'alegrem; creiem que també hi hem contribuït, d'alguna manera, a aquesta voluntat de renovació—, però jo li he de dir que la saturació es segueix manifestant particularment a la presó que normalment sempre surt en els debats parlamentaris, per la seva contingència, que és la presó Model de Barcelona: segons la informació que tenim, cada mes complementa l'hospitalització d'aguts dins de la presó Model amb deu llits més concertats a l'hospital Clínic de Barcelona.

Li diré dues coses més, ràpidament. Quaranta llits no és un hospital penitenciari; és a dir, no hi ha cap hospital de quaranta llits. Per tant, jo li diré: hospital penitenciari, a Catalunya, no n'hi ha; el que sí que hi ha és un mòdul, dins de l'hospital de Terrassa, que serà utilitzat per a l'hospitalització penitenciària, i que és gestionat, o que és funcionalment atès, pel personal sanitari de l'hospital de Terrassa. Nosaltres li avancem que d'aquí a un o dos anys, segurament, haurem de tenir de nou un debat sobre aquest punt, perquè aquest hospital s'haurà..., o aquest mòdul, dins de l'hospital de Terrassa, s'haurà saturat, d'acord amb els nostres càlculs.

Queda pendent una cosa, que és què faran vostès amb els malalts relatius a salut mental, que anaven a Alacant i a Madrid i que ja no poden anar a Alacant i a Madrid. Què hi faran?

Sobre drogoaddicció, li diré: contents de sentir que per a vostè és una prioritat, però subsisteix l'interrogant, que és el que li he plantejat, l'interrogant fort. Per què no han implementat els programes de substitutius a les presons catalanes? Per què no? Per què no han implementat els programes de metadona a les presons catalanes?

I per últim, comentar-li el quart punt, que abans no he pogut comentar-li, ràpidament, que és el de la prevalença de les malalties contagioses dins de les presons. En Joan Oliart, que és una persona constant i diligent, any rere any els ha anat preguntant sobre aquestes malalties, i es pot fer una sèrie temporal —la tenim, la sèrie temporal—, i es veu una progressió negativa. Jo no li faré ara un comentari sobre això, perquè cada cosa deu tenir la seva explicació, però sí que n'hi faré un sobre un tema que ens preocupa especialment avui: és cridar-li l'atenció sobre l'evolució específica dels afectats per tuberculosi, que té un increment interanual, el 91, del 134% —hi ha en aquests moments 122 casos de tuberculosi. Dir-li que es tracta d'una de les patologies que s'escapen —és a dir, una patologia que quan detecta el cas probablement ja ha contagiado altres persones; per tant, requereix tractament de grup—, és una patologia que s'escapa fàcilment, i dir-li que ens sembla constatar, en aquests moments, per la informació que tenim, dos focus de tuberculosi i, li diré, no estrictament realcionada amb la drogoaddicció, que és el que es podria argumentar, sinó amb persones que no tenen res a veure amb la drogoaddicció —i, particularment, dos funcionaris de presons de la Roca i tres funcionaris de la presó Model que

han donat positiu a la prova de la tuberculina. Hi ha o no hi ha focus de tuberculosi? Pensen vostès fer alguna cosa al respecte?

Res més. Gràcies per la informació. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. El senyor Oliart té el seu torn, ara.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, senyor conseller, vostè avui aquí ha volgut exercir una mica..., no l'art del miracle, perquè l'art del miracle és un art molt difícil i, si més no, potser també ha volgut fer de Magic Johnson, però és indubtable que seria un miracle, i seria naturalment un joc de mans fabulós, immens, que vostè ens pogués convèncer que el que ha passat a la presó Model, sobretot aquests fets que s'han denunciat, doncs, no constituïssin un tracte de favor.

Jo li demanaria, senyor conseller, sobretot, que no ens vulgui fer combregar a nosaltres amb rodes de molí, ni a ningú. Vostè —i li ho he de dir amb tota cordialitat— està navegant sense llums, i és bo que se li aclareixin les llums. Vostè ha basat la seva intervenció en dues qüestions. Vostè ha dit: «No hi ha hagut tracte de favor, ni vulneració, conseqüentment, reglamentària», i «el que s'ha fet, si s'ha fet bé o s'ha fet malament, ha estat per raons humanitàries i» —ha dit també— «per raons sanitàries.» Molt bé. Anem a veure si s'ha vulnerat o no s'ha vulnerat el Reglament.

L'article 16, que vostès a vegades han esmentat en els mitjans de comunicació, diu que «es procedirà immediatament a una completa separació, tenint en compte el sexe, la motilitat, l'edat, els antecedents, l'estat físic i mental» —això és l'article 16 de la Llei general penitenciària. Precisament, senyores i senyors diputats, aquesta separació exigeix un examen previ, segons l'article 29 del Reglament penitenciari. I aquest examen —que és el que ha de determinar després, posteriorment, a quina galeria s'ha d'anar—, segons consta —perquè hi ha testimonis de, pràcticament, tots els funcionaris que hi assistien en aquest moment—, no es va fer: necessitava aquest període d'observació, l'assistència d'un metge, que havia de determinar quines eren les condicions en què s'entrava i, per tant, si era necessari, se'l podia fer ingressar a la infermeria; necessitava també l'assistència d'un assistent social —tampoc es va fer—, i un membre de l'equip d'observació, o membres de l'equip d'observació.

Quant a les visites, l'article 90 —l'article 90, a què vostè ha fet esment— del Reglament penitenciari diu que «tots els visitants hauran d'acreditar la seva personalitat»: la majoria d'aquestes visites que abans he assenyalat no la van acreditar, la seva personalitat; en aquest moment no estan ni en el registre corresponent. I si vostè és capaç aquí de portar la prova que sí, jo li demanaré després, en tot cas, per una pregunta parlamentària corresponent, que se m'entregui la fotocòpia dels fulls del llibre on consti l'acreditació d'aquestes personalitats que van entrar —personalitats del Departament de Finances i personalitats, o alts càrrecs, de l'Institut de Crèdit Agrari.

Per altra banda, «les comunicacions orals i les extraordinàries s'anotaran en un llibre de registre.» Segons ha dit el fiscal de vigilància penitenciària, no hi consten —i no són paraules meves. En tot cas, vostè desmenteixi això.

Per raons humanitàries, tot el que vostè vulgui, senyor conseller, tot el que vostè vulgui; però això sí, per a tothom, per a tothom igual. Però aquesta resposta de vostè, «per raons huma-

nitàries», que ha fet tantes declaracions a la premsa, i que ara fins i tot ha dit, també, «per raons assistencials», o «sanitàries», a mi em preocupa una mica, perquè és que sembla ser com si vostè conegués, o hagués conegut, i que fins i tot vostè hagués donat instruccions perquè es vulnerés el Reglament en favor d'aquests determinats detinguts. I la veritat és que això em preocuparia molt, si fos així. I jo li vull dir: què té a veure l'humanitarisme amb l'actuació del director general de Serveis Penitenciaris, que el dia abans es va presentar a la presó Model per veure si tot estava en condicions per rebre els detinguts que sabia que vindrien? Què té a veure l'humanitarisme amb la visita dels funcionaris de Finances i de l'Institut de Crèdit Agrari?

I vostè m'ha dit: «No, no, és que ho han fet en funció..., ho han fet en funció que són també membres del Cire.» Jo he adquirit una fama, aquí, a través de les intervencions que he tingut en tants anys, doncs, de ser una persona que em preparo molt bé les meves intervencions, i les interpellacions. Doncs, bé, aquí tinc el Decret de constitució del Consell d'Administració del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, i els el llegiré. Qui en són membres? La secretària general del Departament de Justícia; el secretari general del Departament d'Indústria i Energia; el director general de Comerç Interior i Serveis, del Departament de Comerç, Consum i Turisme; el director general de Cooperació, del Departament de Treball; la directora general d'Afers Socials, del Departament de Benestar Social; cap membre del Departament de Finances, i, indubtablement, molt menys, molt menys, el senyor Ruberola, que és membre —és un alt càrrec— de l'Institut de Crèdit Agrari; molt menys ell —ara, potser sí que a més a més és metge, i potser es va entrevistar amb el senyor Planasdemunt per veure quin estat de salut tenia. Per tant, això és un pretext, o és una justificació, que és indubtablement molt difícil de provar, si no és que... Perquè fixi's que, per altra banda —i m'hi he pres molta molèstia—, he mirat després, posteriorment, si hi havien els nomenaments d'aquestes persones, és a dir, nomenaments concrets de les persones que havien de representar en funció d'aquest Decret, i no n'he trobat absolutament cap.

Senyores i senyors diputats, en resum, aquí hi ha hagut indicis clars, al meu entendre, clars i evidents, de vulneracions reglamentàries, que han comportat un tracte de privilegi i que naturalment comporten un greuge comparatiu per als altres interns; unes facilitats de comunicació que no afavoreixen la imatge d'imparcialitat que ha de tenir el Govern de la Generalitat en tot el procés; un exemple negatiu per a interns i funcionaris —allò que parlàvem abans de la pedagogia, però en lloc de pedagogia positiva ha estat pedagogia negativa—; unes actuacions —per dir-ho així— que agreixen —d'«agrir»—, agreixen els esperits de funcionaris, també, i interns, i que fan més difícil, en el futur, la tasca, ja molt difícil de per si, de funcionaris i educadors.

I un aspecte positiu dels fets que hem assenyalat —i això sí que vull destacar-ho ja finalment— és que en democràcia, senyores i senyors diputats, tot s'arriba a saber, i des d'aquest principi, que ara una vegada més s'ha demostrat, doncs, retre un homenatge als funcionaris que han possibilitat que l'opinió pública conegués aquests fets que acabo d'assenyalar.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor president, senyores i senyors diputats, ara sí que canviaré l'ordre de la meua rèplica per no deixar el segon diputat interpellant sense resposta, i no l'hi puc deixar, en aquest cas, perquè ha formulat unes acusacions molt greus adreçades a la meua pròpia persona, que jo he de rebutjar sense més comentaris: ni jo faig jocs de mans en aquesta cambra, ni sóc un màgic, ni pretenc fer combregar els diputats amb rodes de molí; jo exposo la veritat tal com la sé, tal com l'entenc i les meves conviccions i les meves opinions sobre els temes respecte als quals sóc interpellat, i res més. I no dono instruccions —encara que això ho hagi dit en to de sospita i no amb l'aplom amb què ha fet les altres afirmacions—, però jo no dono instruccions perquè es vulnerin els reglaments.

I si el director general va visitar la presó el dia abans d'aquests fets, la qual cosa, doncs, no deixa de ser..., tenir un cert sentit profètic (*remor de veus*) si ja sabia que el dia següent ingressarien aquests acusats, en contra, precisament —en contra, precisament— del que deia la premsa, en fi, li he de dir que, afortunadament, el director general de Serveis Penitenciaris —i aprofito per desmentir també alguna insinuació que s'ha fet respecte a diferències de criteri entre ell i jo aquí, aprofito mencionar-ho per desmentir-ho—, he de dir que el director general, les nostres presons les visita constantment, i que hi està molt a sobre i que, per tant, naturalment, no m'explica cada vegada que hi va i que jo ignoro si va coincidir o no va coincidir amb aquella data, però que entra, doncs, dintre de la seva tònica de conducta habitual.

Jo no he dit tampoc que aquest alt càrrec d'economia que va visitar en Jordi Planasdemunt a la presó, passat el període, no he dit que el visités en tant que membre del Cire, perquè això no tindria sentit; dic que és membre del Cire, que és conseller del Cire i que volia visitar de feia dies els tallers, i que va combinar la doble visita, sense que una no tingués res a veure amb l'altra (*remor de veus*), va anar a visitar els tallers perquè ho tenia pendent de feia dies, i al mateix temps va aprofitar i va demanar l'autorització corresponent per visitar en Planasdemunt, per raons del càrrec.

I jo ho sento, senyor Oliart, que vostè estigui tan mal informat, però ja veu la rotunditat amb què parlo, i no em torni a dir que vull fer combregar aquesta cambra amb rodes de molí. Aquest senyor és conseller d'un consell del Cire del qual jo sóc president, i ens reunim cada dos mesos, aproximadament, i assisteix a les reunions, i aquest senyor té un alt càrrec en el Departament d'Economia i Finances. Potser vostè no ho haurà trobat en el registre o en els papers que ha mirat, potser en el seu... Jo això ja no ho recordo, si originàriament ja va ser un conseller dels originaris o ho ha estat després..., però jo li asseguro que ho és, i li ho dic amb una rotunditat que em penso que tothom entén que aquesta vegada no estic mentint (*remor de veus*) —almenys aquesta vegada.

I li he d'afegir una altra, encara, li he de remarcar una altra inexactitud que vostè ha dit, amb molt aplom perquè vostè s'ho prepara molt bé, però diu inexactituds. Vostè ha dit, referint-se a la presó de Quatre Camins, que el tribunal va anul·lar el Pla parcial de la presó de Quatre Camins. Doncs, ho sento, senyor Oliart, però no és exacte. El Pla no està anul·lat, ni tan solament el tribunal el critica ni s'hi fica, ni diu que no sigui conforme; simplement diu que l'aprovació del Pla corresponia al conseller

de Política Territorial i no a la Comissió d'Urbanisme. Per tant, denuncia un defecte de tipus formal que s'ha de rectificar. El Tribunal Superior, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya havia dit que no, que estava bé l'aprovació per la Comissió d'Urbanisme; un tribunal superior, el Tribunal Suprem —naturalment jo respecto en absolut i totalment les decisions judicials, i si no les respectés no les hauria d'oïr, però, naturalment, les respecto—, diu que aquest Pla havia d'haver estat aprovat —no diu que no estigui bé—, havia d'haver estat aprovat per una autoritat superior a la que el va aprovar, i ara estem, doncs, en això, que es faci aquesta aprovació i això no val cap diner. Per tant, els contribuents que estiguin tranquils —tots els diputats que a la vegada són contribuents—, perquè aquesta correcció de l'aprovació del Pla no comporta cap diner per a ningú.

Bé, no em vull tornar a trobar sense temps, i volia dir algunes paraules també respecte al que ha parlat el diputat senyor Font.

Miri, a la Model, hi ha una certa massificació quant a les galeries, quant a les cel·les de reclusos, sí que hi ha una certa massificació, una massificació que mai hem negat; que ha disminuït últimament a conseqüència de la construcció de noves places penitenciàries, però que persisteix encara. Però, on no n'hi ha és a la infermeria, i jo li torno a donar —per donar-les amb tota precisió— les dades del dia 1 d'octubre, però no és que hagi buscat fent jocs de mans una data miraculosa en què no hi hagués malalts a les nostres presons; en qualsevol data semblant vostè trobarà uns percentatges també semblants: 102 places, 56 ocupades, un 50% de l'ocupació. I si és cert que disposem de deu llits en l'hospital Clínic és perquè, entre una infermeria i un hospital —hi insisteixo en dir-los— hi ha diferències molts marcades, i que l'atenció que es dona en un hospital no es pot donar en una infermeria, en què en disposàvem de disset, de llits, en el Clínic, i que hem renunciat a set i que en reservem deu, no obstant tenir una infermeria suficient a la Model i no obstant tenir un hospital penitenciari, perquè, per raó d'urgència pot ser important —el Clínic és a un pas de la Model—, pot ser interessant que algun intern a la nit, especialment doncs, pugui ser traslladat a aquestes places de què disposem en el Clínic, sense necessitat que sigui traslladat a Terrassa.

Quant a la insuficiència de l'hospital penitenciari, aquests quaranta llits, jo li seré molt sincer, senyor Font, a mi, al principi, quan els nostres serveis mèdics i els del Departament de Sanitat van parlar de quaranta llits a mi també em va semblar molt poc, i un hospital i les dimensions que hi podríem donar podien ser molt superiors, però, realment, van ser contundents que amb quaranta —n'hi ha quaranta-dos, en realitat—, en fi, quaranta, quaranta-dos llits eren sobrerament suficients, i jo he d'atendre el consell d'alguns serveis mèdics especialitzats. Però, però li he de dir que els he cregut, però no del tot, perquè a la planta baixa del pavelló hi ha quedat un espai en què no hi han fet habitacions, per no fer una despesa innecessària —segons els serveis mèdics—, però on s'hi poden col·locar uns dotze llits —em penso— sense cap dificultat i sense cap despesa; és més qüestió de posar els envans corresponents per fer quatre o cinc o tres habitacions allà i ampliaríem amb dotze llits. I encara vam prendre una altra precaució, i és fer —i aquí sí que hi hem gastat unes pessetes, però penso jo que és una previsió de futur que valia la pena, perquè no són moltes—, però els fonaments del pavelló permeten alçar un altre pis en què hi cabrien no sé si...,

permeten alçar-lo sense necessitat de tancar el pavelló o de suspendre l'ús durant un temps. És clar, aleshores em penso que serien vint-i-cinc llits més que cabrien en aquest altre pis, més encara aquests dotze o catorze que li dic que no hi són i que hem hagut de tapiar, fins i tot, aquest espai perquè sobra, segons em diuen.

Per tant, si els fets no donen raó als serveis mèdics, doncs, tenim tota aquesta possibilitat d'ampliació molt fàcil, sense necessitat que haguem de tornar a parlar aquí, en aquesta cambra, d'aquest tema. Jo el tranquil·litzo —sincerament— senyor Font, no ens faltarà espai en aquest pavelló hospitalari, el tenim, suficient, segons els criteris mèdics, i ampliable, per si les mosques.

Bé, vostè ha parlat també de tuberculosi, que la tuberculosi ha augmentat; i és cert, ha augmentat en els nostres centres penitenciaris, però ha augmentat no per la tuberculosi en si mateixa, és a dir, ara jo he d'utilitzar alguna terminologia mèdica de què sóc, doncs, profà. Però, no és per raó pròpiament que hi hagi un brot tuberculós en les nostres presons, sinó com una conseqüència de la sida, la sida fa vulnerable el malalt, la persona a tota classe d'infeccions i de malalties: hepatitis, i també la tuberculosi. Per tant, la nostra lluita..., naturalment que donem tot el tractament adequat a la tuberculosi, però la nostra lluita ha de seguir sent, bàsicament, contra la sida i contra la sida s'està fent tot el que diuen els serveis mèdics que hem de fer, tant en l'aspecte de prevenció com en l'aspecte de tractament.

I miri, avui tenim —ho he dit abans— 151 afectats de sida a les nostres presons, però n'hi ha 357 que reben tractament, perquè se sap, perquè s'han prestat voluntàriament a l'anàlisi o perquè els metges, per raó d'una altra malaltia han exigut el diagnòstic, se sap que n'hi ha, com a mínim, aquests 357 que són seropositius, amb un nivell de manca de limfòcits —en té quatre— suficient com per témer, doncs, que podria declarar-se la sida i, per tant, són tractats ja amb retrovirus; retrovirus el tractament dels quals, de tipus preventiu, encara representa 347.000 pessetes l'any, més 422.000 més per raó del complement farmacèutic que se'ls ha de donar per la malaltia específica que tenen —tuberculosi, hepatitis, etcètera. És per dir-li, doncs, que tots els tractaments de sida en les nostres presons costen 769.000 pessetes —exactament—, per cada afectat o per cada malalt o futur malalt en el qual s'actua a nivell preventiu.

Penso que amb això, doncs, li dono resposta, senyor Font, a les seves preocupacions en aquest aspecte, i lamento que el temps, doncs, no em permeti estendre'm més per insistir en una sèrie de temes sobre sanitat penitenciària, que em penso que farien veure que l'esforç, aquest esforç important que s'ha fet, ha donat i està donant els seus resultats. Però, en fi, això queda per a un altre dia.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el patrimoni cultural de Catalunya, que formularà el diputat senyor Roc Fuentes. Té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre el patrimoni cultural de Catalunya

El Sr. FUENTES: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats; senyor conseller, jo crec que no cal justificar es-

pecialment en formular una interpellació al Govern per demanar els seus propòsits de capteniment en relació amb el patrimoni cultural de Catalunya, perquè estic convençut que tots nosaltres valorem adequadament aquest patrimoni, li donem la importància que es mereix com no solament tot allò que hem rebut i allò que pensem transmetre a les futures generacions en el nostre país, sinó sobretot com una eina fonamental per desenvolupar les persones, com una eina també molt important per aconseguir ser un instrument per realitzar el dret a la cultura que tenen tots els ciutadans.

Per tant, crec que no cal justificar especialment l'oportunitat de la interpellació. De tota manera, jo sí que vull assenyalar que aquesta interpellació ha vingut motivada en aquest moment per diferents raons; la primera d'aquestes raons és que ja fa més d'un any, en una interpellació que va formular el meu company de Grup, el diputat aleshores d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Ignasi Riera, el senyor conseller va assegurar, es va comprometre a presentar un projecte de llei sobre el patrimoni cultural abans que acabés la legislatura. Això no ha estat així, però, a més a més, s'ha produït la circumstància que han entrat en aquest Parlament dos projectes de llei d'extraordinària importància, tots dos íntimament relacionats amb el nostre patrimoni cultural, com són el d'ordenació del sistema bibliotecari de Catalunya i el foment i protecció de la cultura popular i tradicional, que afecta, per tant, molt directament el nostre patrimoni etnològic.

Jo he de dir, per començar, que les nostres competències, les competències de Catalunya en relació amb el seu patrimoni històric —tal com el defineix l'Estatut—, artístic, monumental, arquitectònic, arqueològic, científic i, jo diria, a més a més, etnològic, material, immaterial, documental, que també està recollit en altres apartats de l'Estatut, aquestes competències vénen explicitades en l'Estatut en tres apartats. Fonamentalment en l'article 9, en el punt 4, que parla de cultura; en el punt 5, que parla específicament del patrimoni, i també en el punt 6, que parla d'arxius, biblioteques, etcètera, i està emmarcat dintre de les competències exclusives que té la Generalitat de Catalunya. És cert, però, que això coexisteix amb unes competències que marca la Constitució per al Govern central, per al Govern de l'Estat, que estan establertes en l'article 149, em sembla que és en el punt 1, apartat 28, que assenyala que per a la defensa contra l'espoliació o l'exportació del patrimoni l'Estat central es reserva les competències..., i una de genèrica que marca també el mateix article 149, en el punt 2, quan diu que les qüestions de cultura, en tot cas, han de ser el centre de la preocupació del Govern central.

Això ha donat lloc que la Llei del patrimoni promulgada pel Govern central, des del nostre punt de vista, es pogués interpretar que afectava competències pròpies de Catalunya, i això va donar lloc a un recurs —per determinats apartats d'aquesta Llei— que, finalment, va ser resolt l'any passat —em sembla que és de data, la sentència, del 31 de gener de 1991—, en què, d'una manera salomònica, parla d'un fet evident, reafirma una doctrina ja permanent del Tribunal Constitucional, que és que existeixen competències compartides, que d'alguna manera, per tant, aquestes competències es poden exercir tant pel Govern central com per la Generalitat de Catalunya, però que en qualsevol cas, en la interpretació que dona el Tribunal Constitucional, marca clarament la línia de les nostres possibilitats i encara que a no-

saltres mai ens ha satisfet aquesta doctrina del Tribunal Constitucional, perquè entenem que ens retalla —per la via de la interpretació— facultats i competències, és cert que aquest és el marc en què nosaltres ens podem i ens hem de moure.

Hem de dir que nosaltres pensem que ja molt abans d'aquesta sentència, des del moment en què nosaltres tenim les competències, la Generalitat de Catalunya podia i devia legislar sobre aquestes matèries. Però, en qualsevol cas, el que ens sembla que és indubtable és que, si tots plegats considerem que el patrimoni cultural té aquesta extraordinària importància que li donem, com a —hi insisteixo— element essencial de la nostra identitat, de l'expressió de la nostra identitat, com a element fonamental, precisament, per a l'accés a la cultura, com un signe d'identitat propi de Catalunya que ens convé incrementar, preservar, potenciar i transmetre a les properes generacions, si considerem tot això, és indubtable que cal... Calen moltes coses: cal, en primer lloc, un marc legislatiu adequat, bàsic, que és el que hauria de recollir aquesta Llei de Catalunya; calen, també, actuacions del Govern per portar a terme totes aquestes qüestions que he plantejat, i cal també, des del nostre punt de vista, que aquest marc legislatiu reculli d'una manera molt més clara i molt més correcta que no pas ho fa la Llei espanyola dues qüestions que a nosaltres ens semblen molt importants, que són, per una part, la relació amb els particulars i d'una manera molt especial les possibilitats d'acord, de conveni, de concertació amb l'Església catòlica, que és titular de molts béns que formen part del nostre patrimoni cultural, però que són de propietat de l'Església. I vull recordar que em sembla que és l'article 47 de la Constitució que imposa a tots els poders públics l'obligació de conservar, de potenciar i de permetre i de possibilitar la utilització i l'ús pels ciutadans d'aquests béns, encara que siguin de titularitat privada; per tant, respectant aquest marc d'aquestes titularitats privades, però, sí que cal que la nostra Llei entri en aquest aspecte i entri també en un altre aspecte, des del nostre punt de vista, essencial, que és el paper dels poders locals, dels ajuntaments, que també, d'una manera absolutament insuficient des del nostre punt de vista, la Llei estatal limita únicament a la conservació concreta i determinada d'aquells béns que tenen en el seu municipi, però sense donar-los el paper que nosaltres entenem que han de tenir.

Tot això ens porta a pensar que no s'ha abordat adequadament encara aquest problema, perquè si cal aquesta llei marc, malament podem nosaltres abordar degudament aquests problemes, si per una part anem legislant sobre matèries sectorials... Biblioteques: ja anem per la segona Llei —la primera Llei, evidentment, és molt anterior a la del 85, del patrimoni espanyol—; hem legislat sobre àmbits sectorials; també la Llei de museus; ara ha entrat la de biblioteques; ara ha entrat la del patrimoni, també, etnològic. Però a la vegada s'ha hagut d'utilitzar la via del decret, com sap molt bé el senyor conseller, per abordar problemes com la declaració de béns d'interès cultural, com el problema de les excavacions arqueològiques, etcètera.

Per tant, nosaltres entenem que avui les accions del Govern, en aquest marc que expressa, des del nostre punt de vista, una voluntat política, no es poden abordar adequadament els problemes que planteja el nostre patrimoni a Catalunya. Per tot això, nosaltres no hem volgut —que podríem fer-ho— començar a explicar les deficiències que hi ha al nostre país en relació amb la conservació del patrimoni, en relació amb les excavacions

—que el senyor conseller coneix tan bé com jo—, en relació amb els problemes de la protecció de determinats béns... L'altre dia hi havia un reportatge que explicava que es produïen, a tot l'Estat espanyol, però també a Catalunya, constantment, robatoris, sobretot de béns de l'Església, degut als problemes i a les dificultats de protecció que tenen aquests béns. Per tant, crec que no complim adequadament aquestes funcions que tots plegats considerem que són essencials, que són bàsiques, que estan recollides a l'Estatut, que estan recollides a la Constitució i que tots afirmem que són les fonamentals de cara al reconeixement del patrimoni, al seu inventari, a la seva conservació, a la seva promoció, al seu increment, a la seva potenciació i, en definitiva, a convertir-lo efectivament en aquest instrument que tenim —hi insisteixo— l'obligació de conservar.

Per tot això jo, en aquesta interpellació, demano dues coses —que, naturalment, es divideixen en unes quantes— al senyor conseller. La primera és: quan tindrem la llei del patrimoni? Perquè nosaltres hem demanat la devolució d'aquests projectes de llei que han vingut al Parlament, i hem demanat aquesta devolució perquè, amb independència dels problemes específics que puguem trobar en aquestes lleis, d'aquelles qüestions que pensem que s'han de modificar —fins i tot el tractament del patrimoni que es fa en aquests projectes—, ens sembla que és —si se'm permet l'expressió— continuar en aquesta via d'anar fent la casa per la teulada. Per tant, aquesta és la primera formulació que faig al senyor conseller: quan tindrem aquest projecte de llei aquí?

I naturalment, també, quins criteris marcaran el contingut d'aquest projecte de llei? Si realment, després de tants anys, suposo que haurem estat en condicions d'elaborar un projecte que reculli els mecanismes de protecció, els mecanismes de defensa del patrimoni que estan establerts ja als països més avançats d'Europa. Si aquí s'establiran, com he dit, aquestes relacions amb els titulars privats, amb l'Església, si s'establiran també en aquest projecte mecanismes descentralitzadors i, per tant, superarem, com hem de superar totes aquelles evidents deficiències, els centralismes que s'expressen en la Llei estatal. Si, en aquest projecte, nosaltres recollirem tot això, i també una qüestió molt important, que són els recursos. Jo sé que en aquests moments, parlar de recursos, sobretot per al patrimoni cultural i artístic, en un moment en què tothom reconeix que, per les raons diverses, però, en aquest país hi ha una situació econòmica de recessió —per tant, això imposa retallades de despeses en molts àmbits—, parlar de les despeses que calen, importants, en aquest àmbit, pot semblar que no és adient. Jo he de dir que, si realment valorem com diem aquest àmbit i li donem la importància que té des del punt de vista cultural, però també des del punt de vista de desenvolupament humà i, fins i tot, des del punt de vista de desenvolupament econòmic que té —encara que aquest últim aspecte potser no és, sens dubte, no és el que a mi em motiva més, però també des del punt de vista econòmic—, caldrà veure quins són també els mecanismes financers que vostès pensen introduir per complir les obligacions de la Generalitat, però també perquè els municipis puguin complir adequadament les seves.

Tot això és el que jo li demano, bàsicament. Per tant, dues qüestions: quan tindrem aquesta llei i quins seran els criteris polítics que marcaran aquesta llei per intentar superar aquesta situació, des del nostre punt de vista desencertada, que ha estat

establir uns marcs legals que no són els adequats perquè no han seguit el camí adequat?

Moltes vegades es diu que les lleis no serveixen per resoldre tots els problemes. Això segurament és cert, sobretot quan aquestes lleis no es compleixen, com malauradament ha passat, entenem nosaltres, en algunes, o com a mínim no es desenvolupen adequadament o no s'utilitzen totes les seves potencialitats, com podríem dir que va passar, per exemple, amb la Llei de biblioteques. Però em sembla que hi ha una altra cosa que és també indubtable: que una llei no resol tots els problemes. Però en un àmbit com aquest, si no tenim la llei adequada, del que no hi ha dubte és que els problemes s'agreugen i no es donen les solucions que espero que tots nosaltres desitgem.

Gràcies, senyores diputades; gràcies senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor president, senyores i senyors diputats, li agraeixo molt, senyor diputat, el seu interès, del que no dubtava, en relació amb el patrimoni, el nostre patrimoni cultural. I com vostè diu molt bé, no cal donar cap explicació: és una qüestió que ens preocupa a tots, i a vostès d'una manera especial, i vostè feia referència que una interpellació de característiques semblants la va formular el seu propi Grup fa un any i la vam respondre de la millor manera que vam saber, i vam atendre algunes de les qüestions que es plantejaven en aquells moments, així com també vàrem fer aquesta afirmació a què vostè es referia abans en relació amb el meu compromís sobre la Llei de patrimoni.

Responent a aquesta preocupació, senyor diputat, quan vostè parla que el nostre patrimoni és una eina de desenvolupament de la persona i al mateix temps que correspon o que dona resposta al dret d'accés a la cultura que tenen totes les persones, jo voldria explicar-li, encara que sigui només amb quatre pinzellades, els objectius que des del primer moment tenim establerts, es van establir, que són objectius coherents, els objectius que qualsevol govern de qualsevol país es proposa, i que —vaig anunciar-los d'alguna manera l'any passat— els repetiré en aquest moment, i el mateix director general que ens està escoltant els ha formulat diverses vegades en relació amb parlaments o conferències que ha donat.

El patrimoni, els nostres objectius són quatre, fonamentalment: el primer és l'inventari i catalogació de tot el patrimoni, i això correspon a aquesta voluntat decidida, a aquest treball que s'ha esmerçat, un treball important per tal d'assegurar aquest inventari i aquesta catalogació, sobretot en moments en què, per modificacions i per obertura de fronteres, convé més que mai tenir una consciència i un coneixement clar del patrimoni de què disposem, tant del patrimoni que correspon al patrimoni públic, com també el patrimoni que correspon dins de l'Església que, com vostès saben molt bé, assoleix gairebé el 70% del patrimoni català.

Un altre és la conservació i la difusió de tot el patrimoni, i aquí s'hi han esmerçat..., jo tinc una relació completa del que s'ha fet, de l'estat del primer punt, de l'inventari i la catalogació, també dels esforços i de les iniciatives que s'estan duent a terme en relació amb la conservació i la difusió, els monuments sobre els quals s'està actuant, i els que s'han realitzat durant aquest termini d'aquest any.

El tercer és l'ordenació de tots els sectors patrimonials —biblioteques, museus, arxius, arqueologia— i l'elaboració i el desplegament de les normatives reguladores. Aquesta ordenació, com deia el senyor diputat, s'ha realitzat; i ell feia referència, precisament també, a alguns decrets que s'havien promulgat durant aquest període de temps, i a més es referia també a com algunes lleis sectorials s'han produït en anys anteriors i algunes de les quals, precisament, en aquests moments estan en tràmit parlamentari. El senyor diputat es referia a la Llei de biblioteques, i jo vull recordar-li també que una de les primeres lleis que va fer aquest Parlament en relació amb cultura va ser la mateixa Llei de biblioteques i la Llei d'arxius, però també, com a l'anterior legislatura, es va arribar a la Llei de museus, que tothom jutjava necessària i imprescindible i l'eficàcia de la qual jo crec que s'ha pogut demostrar amb esdeveniments que s'han produït en el termini del temps des de la promulgació de la Llei fins a aquests moments. És a dir, jo crec que en els museus, i d'una manera especial en els museus que vàrem catalogar com a nacionals, la llei ha sigut un element aclaridor important per tal de poder emprendre —amb una excepció— d'una forma més clara i amb col·laboracions institucionals, actuacions que d'altra manera no haurien sigut possibles.

El senyor diputat em deia que algunes d'aquestes lleis —i es referia probablement a la Llei de biblioteques—, deia que se n'havia presentat una altra quan probablement la primera no s'havia desenvolupat de manera suficient. Vull recordar, de totes maneres —i abans de respondre directament les preguntes que em feia—, que les dues lleis que s'han presentat, tant la nova Llei de biblioteques com la Llei que fa referència al foment i protecció de la cultura tradicional i popular, i de l'associacionisme cultural, eren lleis que s'havien presentat en l'anterior legislatura, que van decaure i que s'han tornat a presentar. Per tant, d'alguna manera hi havia la coherència que havia orientat les nostres actuacions en l'anterior legislatura, i la necessitat que es veia en aquell moment que aquestes lleis es presentessin.

En relació amb la Llei de biblioteques, només li vull recordar dos fets per justificar la nova Llei: recordin que quan es va fer no hi havia la distribució..., no estaven fetes les lleis d'ordenació territorial, no existia l'ordenació comarcal i, per tant, la Llei havia de preveure..., no ho preveia i convenia que es fes. Tampoc, en aquells moments, s'havia arribat a un acord i a una formulació sobre la Biblioteca Nacional de Catalunya, i una vegada acordat, a través d'aquest consorci que tenim amb la Diputació de Barcelona, un consorci que està en vies d'extinció, convenia que l'orientació del sistema bibliotecari es fonamentés sobre la base d'aquest aspecte primordial de la Biblioteca Nacional de Catalunya i, a més, que contemplés també la xarxa comarcal de biblioteques. Li dic això per justificar la segona llei, en relació amb la primera, com va ser necessària també —i es va fer en l'anterior legislatura— una llei d'arxius que modificava, completava i adequava l'anterior llei que s'havia promulgat. Per tant, aquestes eren lleis que corresponien o que corresponen a necessitats d'ordenar els diversos sectors, que jo li deia que és la tercera part, el tercer dels objectius que tenim plantejats.

I, finalment, hi ha un quart objectiu, que vostè sap que s'està realitzant, i amb un esforç econòmic considerable i amb col·laboracions, moltes vegades, d'institucions diferents, que és la creació d'infraestructures. Jo m'he referit moltes vegades als dè-

ficits infraestructurals que hi ha en l'àmbit cultural, i com hem emprès tots aquells elements, tant els que fan referència a infraestructures de capitalitat, de Barcelona, com també els que responen a l'intent que la cultura sigui accessible a tothom i, per tant, que tenen en compte l'equilibri territorial. I així estem endegant una sèrie d'infraestructures corresponents al Pla de teatres, prosseguir el Pla de museus, de construcció de biblioteques, etcètera. És a dir que el quart objectiu ha sigut prosseguir i incrementar aquesta creació d'infraestructures.

Jo li podria, senyor diputat —només per tranquil·litzar-lo, a vostè, i tranquil·litzar les senyores i els senyors diputats i tota la ciutadania—, li podria resumir o li podria donar dades que demostrin l'esforç que s'ha realitzat en aquests quatre aspectes. Els tinc a la seva disposició; si vostè vol, després m'hi tornaré a referir d'una manera concreta, però, en tot cas, són dades i documentació que posem a disposició del senyor diputat si té la voluntat o si té el desig de tenir-les a la seva disposició.

Efectivament —anem al punt que centrava fonamentalment les seves qüestions—, quan va haver-hi la interpellació —que es va realitzar, si no ho recordo malament, el juny de l'any passat—, deia que abans que s'acabés la legislatura nosaltres entràriem la llei de patrimoni. I efectivament, en aquesta llei s'hi havia treballat molt. Vostè sap que és una llei complicada i que el procés d'elaboració d'aquesta llei només va ser possible, des del nostre punt de vista, en el moment que es va produir la resolució sobre el recurs que s'havia presentat a la Llei del patrimoni elaborada pel Govern central. La Llei del patrimoni del Govern central és una llei —si vostè m'ho permet dir— ben elaborada; el que passa és que afectava les nostres pròpies competències, i la base del recurs es fonamentava, sobretot i d'una manera especial, en l'àmbit competencial de la Generalitat. Era tan important resoldre aquesta qüestió abans d'emprendre una llei de patrimoni que, probablement, hauria quedat aquesta llei modificada, alterada, i no s'hauria pogut realitzar amb la serenitat que cal fer-la si no es disposava d'aquest element que aclarís o que determinés quines són les competències que no corresponien a l'Estat, segons una llei que ells havien decretat i que realment era excessivament intervencionista i vulneradora de les competències de la Generalitat —ho havíem dit en aquells moments—, des del nostre punt de vista, com després s'ha confirmat per part del mateix Tribunal. S'ha confirmat de la manera que diu vostè: no tant amb una sentència anul·ladora d'alguns articles, sinó amb una sentència que aclareix i, d'alguna manera, atribueix competències a les comunitats autònomes i, per tant, des d'aquell moment sí que es podia elaborar aquesta llei. Estem parlant, per tant, de primers de l'any passat, i quan jo vaig anunciar que ho presentaria abans d'acabar la legislatura, ho anunciava a mitjans de l'any passat.

Probablement, així s'hauria pogut fer, però el que va passar és que la legislatura es va escurçar, com saben les senyores i els senyors diputats: va ser una legislatura uns quants mesos més curta; quan anunciàvem en aquest curt temps els problemes que s'havien plantejat, jo no considerava —tot i que era una possibilitat—, no considerava que la legislatura es pogués escurçar. I això va fer impossible que en aquell moment la llei es pogués donar per acabada.

Jo només li vull recordar, senyor diputat, que nosaltres, precisament al seu Grup parlamentari, el mes de març d'enguany, els vàrem fer arribar un esborrany dels treballs que s'havien re-

alitzat amb la llei, responent les inquietuds que vostès tenien, perquè el poguessin examinar. D'aquesta llei, una vegada acabat el període electoral, hem reprès els treballs; és una llei difícil i, al mateix temps, nosaltres volem que obtingui els nivells d'eficàcia jurídica i tàctica al més elevats que sigui possible, i en la qual hi ha la intervenció —com sap el senyor diputat— de diversos departaments de la Generalitat. Aquesta llei està en una fase avançada d'elaboració, i és el nostre desig que sigui una llei consensuada al màxim per tots els grups, donada la importància que té aquesta llei marc dins l'ordenació de la política cultural, pel que fa referència a patrimoni.

Nosaltres preveiem que podrem entrar en el Parlament aquesta llei el mes de febrer, una vegada haurà pogut ser informada..., abans haurà estat tramesa a tots els grups parlamentaris, i abans de la mateixa entrada en el Parlament intentarem arribar a parlar, a estudiar i a intentar consensuar algunes de les coses d'aquesta llei. Aquesta és la nostra previsió, donat l'estat avançat en què estava aquesta llei, i, al mateix temps, la situació en què es troba.

Si vostè m'ho permet, a la rèplica jo intentaré explicar alguns dels criteris que marcaran el contingut d'aquesta i, en canvi, serà difícil que li parli sobre els recursos, perquè és una qüestió que, en tot cas, haurà d'anar acompanyada de la mateixa memòria de la llei. En aquest moment, l'aspecte dels recursos forma part d'una de les converses que tenim amb un dels departaments afectats, que és el Departament d'Economia i Finances. En les previsions que li llegiré es parla dels recursos necessaris per a atendre necessitats diverses i, per tant, aquest serà objecte, com sempre, d'una consideració que farà referència tant a les necessitats com a les possibilitats. Però m'hi referiré després.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, algunes coses difícilment les podré replicar, perquè vostè, en tot cas, me les contestarà després.

Sí que volia assenyalar alguna qüestió: vostè diu que aquesta és una llei difícil. Crec que cada vegada serà més difícil, cada vegada és més difícil, perquè pensem com podríem, per exemple, nosaltres desenvolupar les lleis orgàniques que preveu la Constitució si no tinguéssim el marc constitucional? Doncs aquí nosaltres estem intentant fer... —vostès ho estan intentant fer, perquè, naturalment, nosaltres no en som responsables, d'aquesta via legislativa que han escollit—, vostès estan intentant fer una mica això que estic dient, que és, sense tenir aquesta llei marc, aquesta llei bàsica, aquesta llei on es marquen tots aquests criteris, tots aquests mecanismes que vostè deia, però que s'estableixen amb caràcter global i general, perquè coincidim —hi coincidim perquè, a més a més, ho diu l'Estatut, i és claríssim que és així— que el patrimoni té aquest sentit integral, té aquest sentit complet, que abasta tots aquests conceptes, fins i tot materials i immaterials. Per tant, si nosaltres no fem aquesta llei abans, difícilment podrem donar adequadament resposta a totes aquestes necessitats que vostè apuntava, a tots aquests objectius que es pretenen i que, teòricament, tots compartim. Però, és clar, els compartim teòricament, però a l'hora de portar-los a la pràctica, jo em temo que no hi ha exactament la ma-

teixa idea, i no hi ha la mateixa idea perquè no s'haurien presentat aquestes lleis al Parlament.

Si el mes de febrer, tal com ara ens ha anunciat, es presenta aquesta llei, jo li he de dir que ara estem en una època en què, bé en qualsevol cas, la legislatura ja s'hauria acabat i estaríem una altra vegada en la següent, encara que s'hagués esgotat tot el període. Però el problema no és exactament aquest, el problema no és si portem dos mesos més o dos mesos menys, el problema és si, sense establir aquest marc, nosaltres podem adequadament ordenar tots els altres sectors. Per què? Home, perquè amb totes aquestes lleis hi ha referències constants i permanents a les normes del patrimoni, a la Llei del patrimoni. Això surt —i ha de sortir— en la Llei d'ordenació del sistema bibliotecari. Surt, segurament encara més, en la Llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional. Hi ha aquestes referències, aquesta legislació del patrimoni, que no tenim i que, la legislació espanyola, evidentment, no ens serveix —ni ens ha de servir—, perquè nosaltres tenim competències pròpies i crec que ho podem ordenar específicament, i ho hem d'ordenar específicament per a nosaltres, perquè la Llei espanyola té aspectes —com hem dit—, almenys per a nosaltres, que hem de millorar i podem millorar en aquesta llei.

No n'ha parlat, espero que en parli, si en aquesta concepció, que apareixerà en aquesta llei, hi haurà o no aquests criteris descentralitzadors, és a dir, el paper dels municipis, el paper dels ajuntaments, que sens dubte per definició el tenen, perquè una bona part del nostre patrimoni, òbviament, és material i està ubicat en municipis determinats i concrets. Per tant, aquesta és una qüestió molt important que —ho he dit i ho repeteixo— la Llei espanyola la resol molt fàcilment en el seu article 7, dient: «Els ajuntaments només faran això i això altre.» Jo crec que tenen un paper més important i que nosaltres hem de donar prova que, efectivament, tenim aquesta vocació autonomista, no solament per a nosaltres, per reclamar més competències per a la Generalitat, sinó també perquè els ajuntaments juguin el paper que han de jugar. I, és clar, el finançament és molt important, jo sé que anirà acompanyat, però la voluntat política sí que crec que s'ha d'expressar, la voluntat política del finançament suficient per a la Generalitat i per als ajuntaments, de cara a aquesta llei.

No vull abusar de la seva amabilitat, de l'amabilitat de tots vostès. Moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. El conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, hi ha un punt, senyor Fuentes, que no hi estem absolutament d'acord, és a dir, vostè comprendrà que en alguna cosa de vegades no hem d'estar-ho.

L'ordre en què s'han anat elaborant les lleis va ser... —jo, com han sigut persones que m'han precedit en la Conselleria de Cultura—, ha estat l'ordre en què es tractava d'anar resolent els problemes que teníem plantejats, és a dir, ningú pot oblidar que la Generalitat necessitava regular, ordenar el sector bibliotecari que ja existia, el sector d'arxius que existia i que s'anaven creant, els museus que s'anaven emprenent; és a dir, la primera tasca que es van trobar les persones que ens varen precedir, una vegada produïdes..., aprovat l'Estatut, i disposava la Generalitat

de les competències exclusives en Cultura, corresponia l'ordenació de tots aquests sectors, i en aquells moments era més, probablement, més possible —i va semblar més necessari— emprendre l'articulació de lleis sectorials que no pas una iniciativa de llei de patrimoni que requeria, probablement, una experiència més gran i requeria, sobretot, l'aclariment de l'ordenació de moltes de les xarxes existents. Jo entenc que va ser un criteri encertat, en el qual després s'hi va afegir la Llei espanyola.

No hi ha hagut buit legal, perquè vostè sap que en tant que no hi ha una llei catalana, doncs, segueix vigent la Llei estatal. I en aquest sentit, nosaltres l'hem desplegat, i l'hem desplegat efectivament i adequadament amb multitud de decrets, d'ordres i de disposicions que d'alguna manera han permès dur a terme les tasques de preservació i conservació del patrimoni a què feia referència abans; per tant, no hi ha hagut un buit legal.

Vostè té raó quan diu que, nosaltres, la llei que hem de fer ha de millorar la Llei espanyola, i que, d'alguna manera, n'hem de fer una altra, i en això estem. El que passa és que, com jo li deia, en tot cas, diguem-ne, el retard és d'un any, perquè fins a mitjans de l'any passat no vàrem tenir el marc adequat per fer-ho. I una llei d'aquestes característiques, en la qual la sentència —com vostè diu— del Tribunal Constitucional no era prou determinant i tenia elements de complexitat, els elements de consideració i de reflexió, tant de les persones que han elaborat la llei, o que hi estan treballant, com les persones que l'han considerat des de diversos departaments..., ha exigit un temps més acurat que el que inicialment, probablement, ens podríem imaginar. Però no hi hauria hagut retard si no hi hagués hagut la..., que la legislatura es va escurçar.

Jo li voldria, simplement, fer una referència a alguns punts..., als principals objectius. Que em penso que vostès, de totes maneres, alguns deuen estar..., deuen estar..., els deuen tenir, però de totes maneres jo li dic aquest aspecte: han de ser desplegats no tant en la Llei mateixa, sinó en alguns casos de manera posterior a la Llei, en forma de decrets i de disposicions. I el criteri de descentralització al qual vostè es referia, li vull recordar que ha sigut un element orientador de les nostres actuacions: la Llei de biblioteques que està..., que hem presentat és una llei absolutament descentralitzadora, en aquest sentit —desapareix la xarxa de la Generalitat i es passa als consells comarcals i als municipis—; la Llei de museus és una llei descentralitzadora... És a dir, jo espero que els criteris orientadors que hem tingut durant aquest temps es veuran també reflectits en la Llei.

Els principals objectius són, en primer lloc, exercir la competència que atribueix a la Generalitat l'article 9.5 de l'Estatut d'autonomia, que és al que vostè es referia abans; el segon és protegir la integritat del patrimoni històric, articulant un conjunt de controls administratius previs a la realització de determinades intervencions i transaccions; assegurar la conservació del patrimoni històric, establint una sèrie de deures de manteniment i conservació als titulars d'aquests béns; col·laborar —i aquí ve al que vostè es referia— amb els particulars en la conservació del patrimoni i establint un marc general d'assessorament, i principalment instaurant per primera vegada un règim d'ajuts directes a la restauració, conservació i millora dels béns; preveure els mecanismes que permetin la conservació del patrimoni, en cas d'incompliment per part dels propietaris i posseïdors dels deures que la Llei els assigna —aquest objectiu s'aconsegueix a tra-

vés d'ordres directes d'execució d'obres o multes coercitives—; difondre el patrimoni històric català a través de l'elaboració de l'inventari dels béns que l'integren i assegurant l'accés dels ciutadans a aquests béns. Li vull..., li vull confirmar també que aquesta Llei —cosa que em sembla recordar que no està..., no consta en la Llei estatal— incrementarà, farà referència, també, a tot el nostre patrimoni tradicional, de cultura tradicional: aquest és un aspecte que tenim molt present.

Les lleis que estan actualment en curs de..., en tràmit parlamentari no interfereixen en aquests punts i en aquests aspectes

i, en tot cas, estem convençuts que serveixen fonamentalment per orientar el sector i, en altres aspectes, per concretar qüestions que correspondrien, o que correspondran, també, i seran coherents, amb el marc legal que s'estableixi. Per tant, estic convençut que el criteri que s'havia seguit fins ara podrà ser també ara coherent amb les noves lleis que hi constin.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins demà al matí, a les deu, se suspèn la sessió.

(És un quart de deu del vespre i tres minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

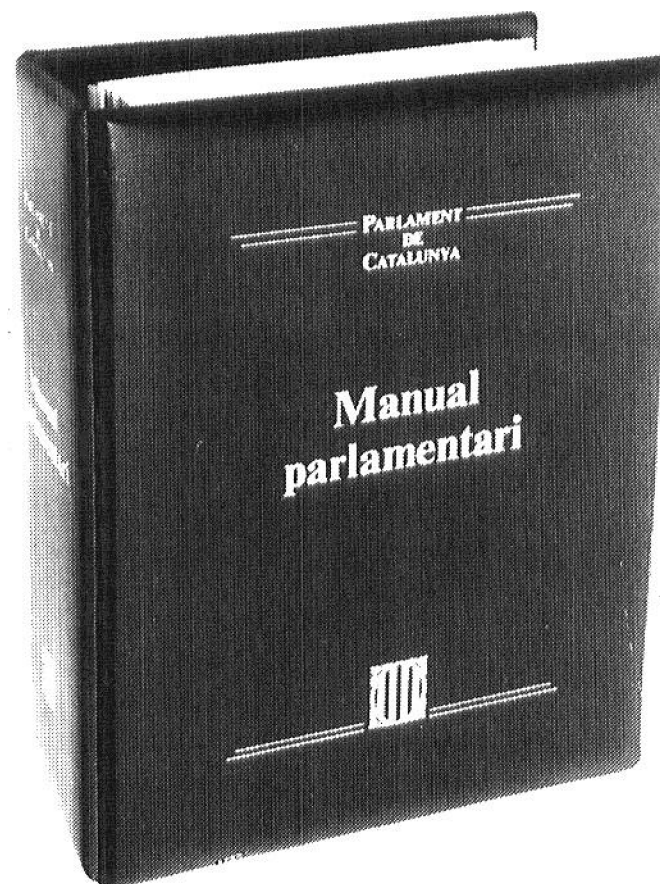
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
**La funció i les competències legislatives
del Parlament**
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

- ☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció **fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any.** Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

